

115 ani de la înființarea
Diviziei de Mare

MARINA ROMÂNĂ

REVISTA FORTELOR NAVALER ROMÂNE

www.marina.ro

1.000 LEI ANUAL - 12 NUMĂRE

ANUL XXI NR. 1 (146) 2011 - IANUARIE - FEBRUARIE

Aspiranții Promoției 2010

Stagiu de practică ambarcât în porturile militare

Directia Hidrografică Maritimă

85 de ani în slujba siguranței navigației

Ochiul Flotei

▲ 6 ianuarie 2011, Faleza Cazinou Constanța.

ÎPS Teodosie Arhiepiscopul Tomisului sfințind apele mării la Bobotează cu ajutorul scafandrilor militari de la Divizionul Nave Scafandri.

Foto: Diana Cucoșel

◀ 11 ianuarie 2011, Portul Militar Constanța.

Deschiderea anului de instrucție în Forțele Navale Române. Defilarea unităților condusă de comandorul Sorin Learschi, comandantul Flotei 56 Fregate; în spate, drapelul de luptă al Comandamentului Flotei.

Foto: Bogdan Dinu

▲ 18 februarie 2011, Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Family Photo cu câștigătorii concursului „Omul Anului 2010” în Forțele Navale.

Foto: Ion BURGHÎȘAN, Comandamentul Flotei

► 18 februarie 2011, Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Viceamiralul dr. Aurel Popa, șeful SMFN, felicitându-l pe plutonierul major Didel Mocanu, pentru locul 1 obținut la secțiunea „Instrucție și luptă”, a concursului „Omul Anului 2010”.

Foto: Ion BURGHÎȘAN, Comandamentul Flotei

► 18 februarie 2011, Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Viceamiralul dr. Aurel Popa, șeful SMFN, felicitându-l pe caporalul Nicolae-Petrică Leciu, pentru locul 1 obținut la secțiunea „Soldatul universal”, a concursului „Omul Anului 2010”.

Foto: Cosmin OCHEȘEL

Coperta 1: Stagiul de practică ambarcat
pentru aspiranții cursului de bază pentru
ofițeri de la Școala de Aplicație a Forțelor
Navale la fregata *Regele Ferdinand*.
Aspirantul Sergiu Sărmășan și Mm I
Augustin Coceană. (Foto: Bogdan DINU).

Coperta 4: Aspect din timpul evaluării la cheu
a corvetei *Viceamiral Eugeniu Roșca* în cadrul
modulului instrucției operaționale de bază.
(Foto: Divizionul de Corvete)

SUMAR

ȘTIRI DIN FLOTĂ	4
SECURITATE MARTITIMĂ Strategia Maritimă – de la principii la funcții și responsabilități	6
Abordarea comprehensivă și pirateria	8
COOPERARE REGIONALĂ UE și Balcanii de vest: încotro?	11
INSTRUCȚIE Instrucția anului 2011 în Forțele Navale	12
Provocările anului 2011 la CISE	15
INTERVIUL REVISTEI Interviu cu domnul contraamiral de flotilă dr. Alexandru Mîrșu, comandantul Flotei	19
EVENIMENT 115 ani de la înființarea Diviziei de Mare	22
85 de ani în slujba siguranței navigației	26
PSIHLOGIE NAVALĂ	30
RESURSE	34
ALMA MATER	40
INTELLIGENCE	46
MAGAZIN Mari veliere de legendă – PALINURO	48
VETERANII MARINEI	54

Comandor dr. **Corneliu BOCAI**
Șeful Instrucției și Doctrinei
din Statul Major al Forțelor Navale

INSTRUIREA PRIN SIMULARE una din prioritățile Forțelor Navale în anul de instrucție 2011

Nivelul tehnologic și conceptual atins în prezent în lume, permite folosirea în activitatea de instruire și evaluare, a simulărilor activităților, proceselor și chiar a luptei. În prezent, profesionalizarea și modernizarea Forțelor Navale implică promovarea tehnologiilor și metodelor moderne de utilizare a acestora, în procesul instruirii. Mai mult, Forțele Navale au nevoie de sisteme tot mai moderne și eficiente de instruire a echipajelor navelor și a comenzilor unităților, care să răspundă din plin conceptului modern de ducere a luptei într-un mediu tot mai complex, unde predomină amenințările și riscurile asimetrice. Consumator de resurse materiale și financiare mult mai reduce, sistemul de instruire prin simulare, din Forțele Navale, completează în mod util sistemul clasic de instruire.

Instruirea prin simulare prezintă avantaje evidente în sensul că: asigură instruirea graduală și reducerea timpului de însușire a cunoștințelor, asigură un nivel optim, între instruirea individuală și cea colectivă, creează o evaluare realistă și obiectivă a nivelului de instruire, permite utilizarea unor scenarii complexe, asigură posibilitatea repetării și corectării deficiențelor și nu în ultimă instanță, reduce riscurile producerii de accidente.

Această formă de instruire se poate desfășura pe nave la cheu, prin crearea unor posibile situații (ce pot fi întâlnite pe mare) exprimate prin antrenamente de vitalitate și exerciții de respingere a atacurilor în diferite medii: aerian, marin, submarin, dar și în cabinete, săli de specialitate și simulatoare, ce se află în dotarea instituțiilor de învățământ din Forțele Navale, respectiv Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” și mai ales la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare. În aceste instituții se pot desfășura, exerciții de simulare complexe (SIMEX), ce angrenează comenzile navelor mari, ale divizioanelor și Marilor Unități de nave. Instruirea prin simulare se desfășoară în principal pe trei niveluri: **instruire individuală și colectivă**, în săli de specialitate, cabinete, poligoane, aflate în Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, Școala de Aplicație a Forțelor Navale, Școala Militară de Maiștri Militari a Forțelor Navale și destinate studenților, elevilor, cursanților și SGV-ilor, pentru învățarea algoritmilor și procedurilor (simulator punte de navigație, simulator STINGRAY, STRELLA, LINK); **instruire tactică prin simulare, a echipajelor navelor** - în Centrele de Informare de

Luptă (CIC) existente la bordul fregatelor tip T22 - unde se formează deprinderi individuale și colective privind conducerea luptei în toate mediile și **instruire tactică prin simulare, a comenzilor și statelor majore ale divizioanelor de nave** sau grupărilor navale, în cadrul Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare unde se pot testa posibilitățile unor noi sisteme de armament, senzori, nave, sau unde se pot valida deciziile luate de comandanți la simulatorul tactic ASTT (Action Speed Tactical Trainer), sau la JCATS (Joint Conflict Tactical Simulation).

Așa cum spuneam, instruirea prin simulare oferă posibilitatea individului, echipei, echipajului să se antreneze și să repete anumite proceduri, înainte de ieșirea pe mare și să le valideze pe timpul misiunilor pe mare. Acest lucru conduce la formarea, dezvoltarea și consolidarea unor deprinderi și proceduri de operare utile pentru toți membrii echipajelor navelor. În condițiile constrângerilor bugetare de anul acesta, concretizate în reducerea numărului de zile de instrucție pe mare și chiar a orelor de marș, instruirea prin simulare capătă o importanță tot mai mare, devenind o modalitate ieftină și eficientă de instruire. Mai mult, prin Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale, se pot desfășura cu o mare eficiență și evaluări ale nivelului de instruire pe diferite etape și eșaloane, elemente care asigură feed-back-ul activității de instruire și posibilitățile de îmbunătățire a acesteia. Așadar, instruirea prin simulare reprezintă un domeniu major, nu numai pe linia menținerii unui nivel de instruire, atins anterior de structurile de forțe, ci și pe linia creșterii și îmbunătățirii continue a acesteia. În anul de instrucție abia început, acest fapt se impune în mod deosebit, deoarece este necesară concentrarea cu prioritate a eforturilor și resurselor, în special în domeniul instruirii comandamentelor și echipajelor, prin folosirea într-o formulă mult mai eficientă și mai pragmatică, a bazei logistice de instruire prin simulare a Forțelor Navale. De asemenea, diversificarea modalităților de instruire, a scenariilor concepute și a angrenării unui număr cât mai mare de participanți, se constituie în obiective importante ale instruirii trupelor.

Concluzionând, afirm că în acest an, instruirea prin simulare se justifică din plin a fi una din prioritățile Forțelor Navale, prioritate care va contribui la creșterea nivelului de instruire și la îmbunătățirea performanțelor echipajelor și navelor participante. ■

Foto: Diana Ciocogel

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Diana Ciocogel

Foto: Bogdan Dinu

Boboteaza, ultima din ciclul sărbătorilor de iarnă a fost marcată pe 6 ianuarie și în toate garnizoanele Forțelor Navale. Ca în fiecare an, la Constanța, Statul Major al Forțelor Navale, a asigurat atât garda de onoare cât și participarea Muzicii Militare. Au fost prezenți contraamiralul de flotilă dr. Alexandru Mârșu, comandantul Flotei, comandanți de mari unități și unități, dar și preotul militar al garnizoanei, părintele Nicolae Argatu. După oficierea slujbei de la catedrala arhiepiscopală „Sfinții Petru și Pavel” a urmat procesiunea până pe faleza din dreptul Cazinoului unde s-a desfășurat slujba religioasă de sfințire a apelor. Spre deosebire de anii precedenți cele trei cruci au fost aruncate de Înalt Prea Sfinția Sa Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului de pe mare chiar din fața Cazinoului și nu în portul turistic Tomis. Acest lucru a fost posibil deoarece Înaltul Prelat s-a ambarcat pe o șalupă de tip bombardier asigurată, ca și scafandrii care au vegheat la eveniment, de Grupul de Scafandri EOD din cadrul Divizionului 175 Nave Scafandri. De pe șalupele Agenției Naționale pentru Salvarea Vieții pe Mare au sărit cei peste 20 de înotători temerari în valurile agitate – iarși o premieră asupra locului de unde au sărit, în mare deschisă și nu în bazinul adăpostit al portului turistic Tomis – pentru a prinde cele trei cruci aruncate de Arhiepiscopul Tomisului. Printre cei trei câștigători s-a numărat și maestrul militar clasa a II-a scafandru Mihai Lăpușanu, aflat la prima participare. Evenimentul a reunit câteva mii de credincioși pe faleza Cazinoului iar Forțele Navale au participat activ la Sărbătoarea Bobotezei și la Mangalia, Brăila și Tulcea. (B.D.)

Pe 24 ianuarie s-au sărbătorit 152 de ani de la înfăptuirea Unirii Principatelor Române, cunoscută și sub numele de Mica Unire, când domnul Moldovei, Alexandru Ioan Cuza, a fost ales și domn al Țării Românești. Actul de la 24 ianuarie 1859 a fost sărbătorit în toate garnizoanele de marină. Anul acesta, Unirea Principatelor Române s-a sărbătorit la Constanța pe faleza din fața Comandamentului Flotei. La eveniment au participat reprezentanți ai autorităților locale, cadre militare active, în rezervă și retragere din garnizoana Constanța, veterani de război. A fost prezentat istoricul și semnificația evenimentelor de la 1859, au fost roștite discursuri, iar ceremonia s-a încheiat cu un recital al Muzicii Militare a Forțelor Navale care a încântat audiența. Tot în acordurile Muzicii Militare toți cei prezenți s-au prins în tradiționala horă a unirii, reitând momentul de la 1859, înfăptuirea Unirii Principatelor Române, Moldova și Țara Românească.

La Mangalia, Ziua de 24 ianuarie a fost sărbătorită în Piața Republicii. La festivitate au participat cadre militare de la toate unitățile militare din Mangalia. Ziua Unirii a fost sărbătorită și la Brăila și Tulcea unde Forțele Navale au fost alături de autoritățile locale în organizarea și desfășurarea activităților aniversare la 152 de ani de la înfăptuirea Unirii Principatelor Române. Evenimentul a fost marcat și de Cercurile Militare aparținând Forțelor Navale, prin organizarea unei suite de manifestări cultural-artistice, simpoioane, evocări istorice, concursuri pe teme istorice și expoziții de pictură, de carte și imagini. (O.B.)

Foto: Olivia Bucioacă

Foto: Daniel Oale

În perioada 14 – 25 februarie, un pluton din cadrul Batalionului 307 Infanterie Marină și-a desfășurat activitatea în cadrul unei tabere de instrucție în zona Munților Dihamului. Tabăra a avut ca scop instruirea militarilor în privința ducerii acțiunilor militare în teren muntos iarnă, supraviețuirea în condițiile terenului muntos, instrucție alpină și colaborarea cu elemente de cercetare din cadrul vânătorilor de munte. Activitatea a urmărit pregătirea acestora pentru a desfășura acțiuni militare și în alte medii decât cel specific infanteriștilor marini și atingerea unui nivel optim de instruire specific militarilor cercetași. Tabăra a făcut parte dintr-un complex de activități desfășurate în comun de infanteriștii marini și vânătorii de munte, activități ce au avut ca obiectiv creșterea nivelului de compatibilitate dintre cele două structuri și pregătirea militarilor pentru a desfășura misiuni complexe în medii diferite. (C.V.)

Foto: BIM

Foto: CISE

Între 31 ianuarie și 25 februarie, o echipă de la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale a desfășurat la corveta Viceamiral Eugeniu Roșca din cadrul Divizionului 50 Corvete modulul instrucției operaționale de bază din cadrul etapei instrucției operaționale de improspătare. Alături de echipajele de la celelalte nave au participat și instructorii de bord din divizion. Modulul a cuprins proceduri de navigație, de marinărie, proceduri de luptă pe mediile suprafață, aer și submarin și proceduri de operații speciale de interdicție maritimă și de control al avariilor pe linia luptei cu focul și apa și acordarea primului ajutor. Pe 24 februarie, a avut loc evaluarea la cheu, iar pe 18 martie evaluarea navei și echipajului pe mare, care a încheiat modulul instrucției operaționale de bază. Menționăm că etapa instrucției operaționale de improspătare cuprinde și modulul instrucției operaționale avansate. Astfel că, la sfârșitul modulului instrucției operaționale de bază, după evaluarea la cheu și pe mare, nava va accede în modulul următor al instrucției operaționale avansate, care va fi executat de data aceasta sub coordonarea comenzii Divizionului 50 Corvete. (O.B.)

Temp de trei zile, în perioada 9-11 februarie, la Centrul de Instruire Simulare și Evaluare s-a desfășurat o convocare de pregătire teoretică și practică cu tema „Tehnici individuale de supraviețuire pe mare”. La activitate au participat aproximativ 50 de militari de la bordul navelor din Forțele Navale. Instruirea practică a militarilor în tehnici de supraviețuire pe mare s-a desfășurat pe 10 și 11 februarie la bazinul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” sub coordonarea echipei de la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare, condusă de căpitan-comandorul Mircea Burci. Instruirea teoretică, desfășurată la CISE a constat în prezentări despre proceduri și măsuri în situații de urgență, de abandon al navei, despre cum se prezintă oamenii la locul de îmbarcare-ambarcațiuni, modul de lansare a plutelor la apă, tehnici de supraviețuire în plutele de salvare, care au fost puse ulterior în practică la bazinul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. De asemenea, a avut loc și o prezentare de echipamente complete de salvare pe mare, echipamente care se găsesc în dotarea fregatelor Tip 22. (O.B.)

Foto: Olivia Bucioacă

STRATEGIA MARITIMĂ - de la principii la funcții și responsabilități

Cpt. cdor prof. univ. dr. **Ioan CRĂCIUN**
Director al Departamentului
Operații Joint – Școala NATO,
Oberammergau, Germania

Scopul fundamental al strategiei maritime este centrat pe controlul activității umane pe mare, iar principiile ei au fost stabilite pe baza a secole de practică. De fapt, analiza și examinarea teoretică a conceptului strategiei maritime au început cu doar aproximativ un secol în urmă, atunci când celebrul amiral și istoric Alfred Thayer Mahan, supranumit „cel mai important strateg american al sec. XIX”, a pus bazele conceptului de „putere maritimă” și a subliniat rolul determinant al acesteia pentru câștigarea unei poziții dominante la nivel global. Analiza amiralului Mahan a fost ulterior completată de vestitul istoric britanic, Sir Julian Corbett, cel care scrie o declarație completă a principiilor teoretice pentru stabilirea „controlului maritim” în războiul pe mare. Atât pentru Mahan cât și pentru Corbett esența strategiei maritime o reprezintă, pe de o parte, capacitatea de a stabili un control adecvat al activității umane pe mare în scopul îndeplinirii unor scopuri specifice, iar pe de altă parte, împiedicarea unui eventual dușman de a face același lucru. În viziunea celor doi strategii capacitatea de a controla variază de la un ideal abstract la ceea ce este practic și posibil: de la general la limitat,

de la absolut la pur și simplu „de conducere”, de la scară largă la regional/local sau de la permanent la temporar.

Dar tot acest efort nu înseamnă practic nimic dacă nu duce la atingerea scopurilor specifice și la producerea efectelor scontate care în cele din urmă înseamnă influențarea activităților umane pe mare și sprijinul pentru controlul evenimentelor de la uscat. Caracteristicile fundamentale ale acestor două aspecte esențiale ale domeniului strategiei maritime scot în evidență relația lor secvențială și cumulativă determinată de necesitatea de a obține un anumit grad de control care ulterior să poată fi utilizat pentru îndeplinirea unor scopuri specifice.

În vreme de război, mijloacele tradiționale prin care unul dintre oponenți a atins controlul asupra celuilalt reușind folosirea nestingherită a mării fără imixtiunea acestuia în problemele sale au fost bătăliile și blocada navală. De aceea, abordarea teoretică a conceptului are de multe ori tendința de a se concentra mai mult asupra acestor aspecte inițiale ale strategiei maritime, în special asupra bătăliilor navale, ignorând modul mai puțin plin de farmec, dar poate mult mai important, în care marea este folosită pentru menținerea controlului maritim.

În timp de război, folosirea mării în scopul obținerii controlului maritim se poate realiza prin următoarele funcții:

protejarea și facilitarea transporturilor maritime comerciale proprii și aliate concomitent cu interzicerea celor inamice, apărarea litoralului și a resurselor maritime proprii, stabilirea și menținerea controlului local al spațiului aerian și naval în sprijinul operațiilor aeriene și terestre, re poziționare trupelor și materialelor, dobândirea de baze maritime avansate etc. Dintr-o perspectivă îngustă acestea par funcții strict maritime și navale, dar într-un context mai larg, toate aceste funcții sunt strâns legate de alte aspecte ale puterii militare. Chiar dacă marina operează în elementul său propriu, pe mare, folosind abilitățile și echipamentele sale specializate într-un mod specific, acesta nu este în niciun fel separat, ci mai degrabă foarte strâns legat, de funcțiunile paralele și/sau complementare ale celorlalte categorii de forțe armate.

În timp de pace sau perioade de criză funcțiile maritime non-război implică o mare varietate de alte considerente în structurarea strategiei maritime. Acestea pot fi clasificate în trei categorii: funcția diplomatică și de reprezentare internațională, funcția polițienească și funcția militară.

Funcția militară reprezintă, desigur, baza pentru celelalte două, iar toate trei la un loc variază de la descurajarea nucleară strategică și convențională până la implementarea principiilor securității

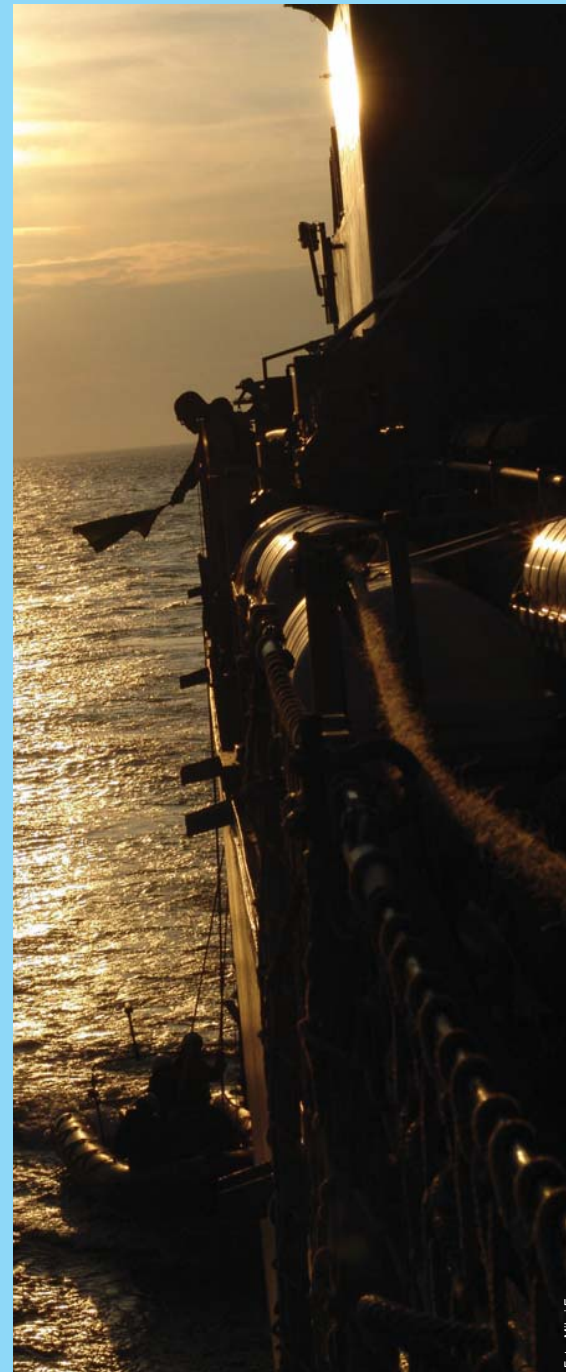

Foto: Mihai Egorov

colective. Aceasta include dezvoltarea de capacități și proceduri, baze și alte facilități la uscat ca măsuri prudente și necesare pentru pregătirea din timp de pace pentru situații de război. Rolul militar implică protejarea vieții, proprietăților și intereselor cetățenilor unei națiuni în largul mărilor, în apropierea coastelor și la litoral în timp pace, criză sau în cazul unor dezastre naturale. Un alt aspect important al funcției militare se referă în prezent la sprijinul activ pentru elaborarea și implementarea legislației din domeniul dreptului mării.

Capacitățile și caracteristicile forțelor navale actuale le permit acestora exercitarea și a unei funcții polițienești, dar din motive bine întemeiate, unele state, prin tradiție sau din alte motive conjuncturale, au înființat servicii separate pentru exercitarea acestei funcții navale sau împart această responsabilitate între mai multe organizații, inclusiv forțele navale. Iar acest fapt nu este deloc în afara logicii normale deoarece controlul activităților pe mare, în lumea modernă, implică suplimentar față de responsabilitățile militare și o întreagă gamă de responsabilități civile, iar asta presupune adesea proceduri de specialitate și cerințe legale adecvate. În perioadele de pace și stabilitate internațională, atunci când probabilitatea unei confruntări navale este minimă iar justificările privind menținerea unei flote de război scad, funcția polițienească este cea care permite conservarea capacităților de război și expertiză maritimă concomitent cu îndeplinirea altor sarcini.

A treia funcție maritimă pe timp de pace sau perioade de criză este cea diplomatică și de reprezentare internațională. Din această perspectivă, *marinele secolului XXI* pot juca un rol important în consolidarea relațiilor interguvernamentale a aranjamentelor de cooperare bilaterale/regionale, precum și a alianțelor și organizațiilor internaționale. Din poziția de putere navală, națiunile pot să contribuie la stabilitatea internațională prin prestigiu și prezență internațională și prin menținerea unui nivel de cooperare adecvat cu alte puteri navale în scopul realizării sarcinilor de securitate colectivă.

Toate aceste trei funcții maritime se bazează pe capacitatea de a disloca forțele navale pe mare și pe potențialul acestora de a folosi forța, chiar și în timp de pace. Spre deosebire de alte categorii de forțe armate, marinele oferă o calitate unică, ea nefiind la fel de evidentă pentru forțele aeriene sau terestre și nici chiar pentru forțele speciale. În timp ce soldații și avioanele de luptă par întotdeauna a fi amenințătoare, navele și marinarii pot apărea în larg sau în porturile din întreaga lume într-un mod care să permită cu ușurință să fie tratați ca ambasadori și diplomați ai păcii sau chiar ajutoare benigne în vremuri de catastrofă.

Relația fundamentală a marinelor cu economiile naționale, prin protecția oferită transporturilor comerciale și a altor activități maritime naționale dincolo de granițele terestre, dă forțelor navale caracterul lor unic prin legarea marinarilor militari de comunitatea mai mare a navigatorilor pașnici ceea ce îi distinge de alte forme de forță militară. Astfel, este mai mult decât evident faptul că funcțiile și capacitățile marinelor militare derivă din două sfere de tradiție destul de diferite, dar complementare, una civilă și una militară, ce le oferă resursele necesare pentru responsabilități importante atât în timp de pace cât și pe timp de război. ■

Abordarea comprehensivă și pirateria

Foto: www.marw.nato.int

Contraamiral de flotilă
dr. **Ion DUMITRAȘCU**
Locuitor al șefului
Direcției Cooperare Militară,
Comandamentul Suprem
al Forțelor Aliate din Europa

În urmă cu câțiva ani, în discursul politico-militar al NATO apărea o nouă sintagmă intitulată, în limba engleză, „Comprehensive Approach” ceea ce, în limba română s-ar putea traduce cu „o abordare cuprinzătoare sau comprehensivă” a unui domeniu sau a unei acțiuni ori activități. Seducția funcționarilor Alianței pentru termeni sofisticati nu reprezintă o surpriză pentru cei obișnuiți cu limbajul alambicat al scrierilor politice, promovat de funcționarii NATO. Fără a avea toate sensurile și semnificațiile deslușite, sintagma menționată împânzește discursurile politice și își câștigă notorietatea la Summit-ul NATO de la București când devine, în mod oficial, un obiectiv important de urmărit în aproape toate acțiunile NATO.

Explicația acestei dezvoltări rapide se află undeva, în teatrele de operații. După ani buni de la sfârșitul „războiului rece” și începutul „păcii fierbinți”, strategii sau mai degrabă liderii militari constată că războiul practicat astăzi este diferit de cel de ieri, iar victoria militară nu poate rezolva problema păcii. Prin urmare, filosofia de ducere a războiului trebuie schimbată, nu neapărat din cauza eficacității scăzute a acțiunilor militare, ci a strategiilor inadecvate la realitățile contemporane. Cu alte cuvinte dimensiunea militară a conflictului începe să intre în competiție cu dimensiunea civilă a rezolvării lui. Pe scurt, într-o situație precum cea din Irak sau Afganistan, pe lângă militar și „inamicii” lui mai mult sau mai puțin „tradiționali”, întâlnim alți actori importanți, eminamente civili, cu rol și

influență bine conturate, ale căror acțiuni nu numai că interacționează frecvent cu cele militare, dar le și influențează evoluția și uneori deznoământul. Fie că e vorba de organizații de rang înalt precum ONU, UE sau Banca Mondială, ori de reprezentanți ai unor organizații neguvernamentale, noii jucători se grăbesc să ocupe „câmpul de bătălie” și să monopolizeze efectele prin strategii active și susținute. Așa s-a născut abordarea comprehensivă a crizelor, un concept conform căruia, în orice conflict, militarii și civilii trebuie să coopereze strâns încă din primele faze ale planificării și să-și coordoneze reciproc acțiunile. Sunt viitorii parteneri pregătiți pentru acest lucru? Întrebarea, dincolo de a fi una retorică este, în realitate, destul de complexă, răspunsul nefiind evident. Tradițiile și cultura organizațională diferite, conservatorismul și inflexibilitatea fac ca efortul solicitat de politicieni în vederea atingerii abordării comprehensive să fie, în multe cazuri, mai degrabă un deziderat decât o realitate. În ciuda acestor dificultăți, efectele încep să apară, în special la nivel tactic, acolo unde ambele tabere sunt constrânse de împrejurări să lucreze împreună.

Deși spuneam mai devreme că abordarea comprehensivă își are originea în necesitățile teatrului de operații, o bună ilustrare a implementării acesteia o regăsim într-un context greu de bănuț și anume acela creat de piraterie. Cum a ajuns o îndeletnicire veche de câteva sute de ani, oarecum vetustă, să grăbească procesul de operaționalizare a unui concept NATO din zilele noastre e o poveste mai veche și nu e rostul acestui articol s-o abordeze. Cert e că pirateria practică astăzi în Cornul Africii și nu numai, a alertat lumea modernă, scoțând în evidență încă una din multiplele vulnerabilități care o caracterizează. Semnalul de alarmă tras de armatorii de pretutindeni a condus la

măsuri fără precedent în condiții de pace, respectiv dislocarea în zonă a unei forțe maritime considerabile și mobilizarea unui efort uman și financiar deosebit.

Ce este de fapt această piraterie modernă? Un business profitabil pentru cei săraci și pentru rețelele ilegale care-i sprijină din umbră, un atentat la libertatea de navigație, o provocare de securitate și poate, o lecție de învățat. Pentru a înțelege dimensiunea globală a problemei din perspectiva abordării comprehensive, să vedem care sunt actorii aflați în plină acțiune, în zona menționată. Să începem cu piratii. Majoritatea acestora sunt originari din Somalia, țară africană afectată de aproape 20 ani de un necrutător război civil care a făcut mii de victime și peste un milion de refugiați (Somalia-CIA-The World Factbook). Lupta dintre clanuri rivale coroborată cu neputința unui guvern de tranziție de a asigura securitatea internă fac ca regiunea să fie scena răvășită a unor conflicte permanente, ceea ce accentuează caracterul de instabilitate, sărăciea continuă a populației și tendințele extremiste de tip terorist-fundamentalist. Pe acest fond de dezintegritate a oricărei autorități statale, pirateria navală poate reprezenta pentru mulți o îndeletnicire „onorabilă”, practică într-o încrengătură complexă de interese multinaționale, în care mare parte a verigilor din lanțul infracțional este încă invizibil. Nu există o estimare a numărului de piraiți implicați direct sau indirect în actul pirateriei, dar avem cifre complete asupra efectelor acțiunii lor, respectiv nave atacate, reținute sau eliberate și număr de ostatici. Din simpla interpretare a statisticilor am putea trage concluzia că efortul comunității internaționale este puternic contrabalansat de succesul piraiților, dacă avem în vedere că numărul navelor aflate în „custodia” acestora era la mijlocul lunii ianuarie 2011 de 29, iar

al marinarilor sechestrați de 675. (EU NAVFOR Somalia, site oficial)

Al doilea actor important îl constituie traficul naval în zonă. Mondializarea schimburilor comerciale între state, prezența în regiune a resurselor importante de petrol și importanța geografică a zonei la care ne referim sunt doar câteva elemente care ne permit să avem o înțelegere corectă a dimensiunii traficului naval din regiune (Numai prin strămoșarea Bab-el-Mandeb circulă anual peste 30.000 de nave. De notat că traficul maritim reprezintă 90% din totalul comerțului mondial). Stoparea sau perturbarea acestuia ar avea consecințe dezastruoase pentru economia mondială, de unde și mobilizarea masivă în jurul problematicii în discuție. Așa se explică deciziile individuale ale unor state precum SUA, Rusia, China, India de a trimite forțe militare pentru protecția navelor proprii sau deciziile NATO și Uniunii Europene de a conduce operații navale în zonă. Reamintim că, începând cu 2008, în baza solicitării ONU, Uniunea Europeană și NATO desfășoară simultan, dar în raioane diferite, operația „Atalanta” respectiv „Ocean Shield”, la care se adaugă Gruparea navală CTF 151 din cadrul Forței Maritime Combinată (Forța Maritimă Combinată este o grupare multinațională condusă de SUA la care participă forțe navale din Australia, Franța, Germania, Italia, Pakistan, Canada, Danemarca, Turcia, Marea Britanie și alte națiuni. Gruparea a fost formată în scopul conducerii unor operațiuni maritime integrate în scopul creșterii

securității prin acțiuni de luptă contra terorismului, pirateriei, traficului ilegal în zona de responsabilitate). Misiunea principală a acestor forțe o reprezintă lupta împotriva pirateriei, concretizată prin protecția navelor vulnerabile, descurajarea, prevenirea și reprimarea atacurilor pirateresti. Forțele navale menționate reprezintă cel de-al treilea important actor din regiune. Alături de acestea, se regăsesc armatorii de nave, agențiile comerciale navale, societățile de asigurări, Organizația Maritimă Internațională, Națiunile Unite, NATO, UE și alte organizații internaționale, afectate sau implicate în combaterea fenomenului pirateriei și a efectelor sale. Actorii diferiți, un obiectiv comun: asigurarea securității navigației. Pentru atingerea acestuia civilii și militarii, națiunile și organizațiile discută despre cum să-și coordoneze mai bine eforturile și resursele pentru ca acțiunile concertate să conducă la reinstaurarea legii pe mare. Iată cum un concept lansat de o alianță politico-militară (abordarea comprehensivă) este acceptat de comunitatea internațională ca o valoare comună și operaționalizat pe timpul unei acțiuni maritime.

Să reamintim tabloul complet al forței militare dislocate în Cornul Africii: peste 30 de nave și avioane din 17 țări incluzând SUA, China, Rusia, India, Malaezia, Korea de Sud și două organizații, UE și NATO. O adevărată „armada”, dotată cu cele mai moderne mijloace de luptă, un efort internațional uriaș, o mobilizare de resurse fără precedent, în timp de pace.

Rezultatul după trei ani de acțiuni comune arată o creștere a actelor pirateresti și un nivel ridicat al navelor sechestrate și al personalului deținut. Nu am adăugat aici pierderile financiare ale armatorilor și societăților de asigurări și cele indirecte, legate de perturbarea traficului comercial.

În contextul menționat se pune pe drept cuvânt întrebarea: cum se explică succesul neașteptat al piraiților? Care sunt mijloacele de care dispun și ce tactici întrebuintează?

O primă explicație are în vedere caracterul asimetric al acțiunilor. Piraiții ca și talibanii sau teroristii în general, aplică regula cameleonului adică se adaptează la decor. Bărcile lor de „asalt” nu se deosebesc cu nimic de bărcile pescărești care operează în zonă, așa cum un taliban nu se distinge prin nimic de omul obișnuit de pe stradă. Aceste avantaje le permit amândurora să identifice ținta, să se apropie nestingerit până la distanța optimă de atac și să exploateze avantajele surprizei în favoarea lor. Suntem așadar într-o situație dominată de fatalitate, în fața căreia orice reacție este sortită eșecului? Fără îndoială nu. Statisticile arată o scădere nu neapărat a atacurilor pirateresti, ci a numărului navelor piratate, în zonele patrulate de forțele navale dislocate. Spre exemplificare, în zona golfului Aden, prin instituirea „Coridorului Internațional Recomandat pentru Tranzit”, numărul navelor sechestrate a scăzut între 2009 și 2010 cu 54%. Întrebarea fundamentală este cum poate fi controlată o zonă de milioane de kilometri pătrați,

Foto: www.marw.nato.int

Foto: www.manw.nato.int

internațional ar trebui focalizat pe dezvoltarea capacității regionale, respectiv a acelor instituții ale statelor riverane care pot să impună respectarea legii pe mare. Din păcate, dincolo de recunoașterea acestei necesități, sunt puțini pași făcuți în planul acțiunii practice, care să se concretizeze într-un program de sprijin consistent și sustenabil pe termen lung. În prezent nu există un consens în stabilirea responsabilității pentru combaterea pirateriei, organismele create - Grupul de Contact pe problemele pirateriei din apele Somaliei a fost creat în 2009, din inițiativa SUA ca un mecanism internațional de cooperare împotriva pirateriei; Grupul cuprinde 28 națiuni și principalele organizații internaționale și funcționează în baza unei rezoluții a Consiliului de securitate ONU -, reprezentând doar un cadru pentru consultare și cooperare. Prezența navelor de luptă în regiune este

Foto: www.manw.nato.int

cuprinsă între Peninsula Arabică și Madagascar, Africa și India, în fapt zona extinsă de acțiune a piratilor somalezi?

Mobilizarea comunității internaționale a generat din păcate și un răspuns adecvat din partea piratilor, în sensul unei mai bune coordonări, a diversificării metodelor și creșterii razelor de acțiune. Nu este surprinzător faptul că aceștia sunt organizați în structuri apropiate de cele militare, cu un lanț de comandă bine stabilit, cu forțe „luptătoare” bine antrenate, cu mijloace de luptă și de navigație performante și un suport logistic adecvat. Creșterea zonei de acțiune a piratilor și deci capacitatea acestora de a opera la mare deschisă se realizează prin folosirea navelor capturate ca „navă mamă”, respectiv bază de plecare pentru noi atacuri.

Absența cadrului juridic pentru combaterea pirateriei reprezintă un factor major în proliferarea pirateriei - după Strâmtoarea Malacca, se vorbește din ce în ce mai des despre o posibilă extindere a pirateriei într-o altă zonă „favorabilă” și anume vestul Africii, respectiv coastele Nigeriei -, riscurile asumate de aceștia fiind mici comparativ cu câștigurile imense. Deseori piratii capturați sunt eliberați pentru că legislația internațională sau națională nu permite deținerea, judecarea și condamnarea lor.

Pirateria modernă este o realitate a zilelor noastre care, în pofida efortului internațional, proliferază, afectând libertatea și siguranța traficului naval. Organizațiile și statele din zonă au posibilități limitate de acțiune împotriva acestui fenomen. În consecință, efortul

temporară și nu rezolvă fondul problemei. Comunitatea internațională trebuie să identifice soluții care să adreseze cauzele și nu efectele, iar acțiunile sale trebuie să fie cuprinzătoare și coerente, în raport cu obiectivele fixate, astfel încât accesul la spațiul maritim să fie, în continuare, asigurat și garantat.

Abordarea comprehensivă, în contextul provocărilor contemporane, devine din ce în ce mai mult un imperativ al acțiunii militare și o parte importantă a succesului acesteia. Operaționalizarea completă a acestui concept, după clarificarea teoretică și experimentarea practică, trebuie acompaniată de măsuri corespunzătoare în planul procesului educațional și de pregătire, astfel ca, în timp, schimbările operate în cultura organizațională să producă efectele dorite. ■

UE și Balcanii de vest: încotro?

Dr. Oana Cristina POPA
(ambasador extraordinar
și plenipotențiar al României
în Republica Croația, 2005-2009)

Balcanii de vest au încheiat anul 2010 în lumina reflectoarelor. O serie de vesti bune au demonstrat că fostele state iugoslave au reușit să se rupă parțial de trecut. Astfel, ridicarea vizelor pentru libera circulație în spațiul Schengen pentru cetățenii Bosniei-Herzegovina și Albaniei la sfârșitul anului 2010 a fost o victorie. Acum toți cetățenii Balcanilor de vest pot călători liberi prin Europa în ciuda unor temeri a unor state veterane europene că acest lucru va spori imigrația ilegală (Parliament clears visa-free travel for Albanians, Bosnians, <http://www.euractiv.com/en/enlargement/parliament-clears-visa-free-travel-albanians-bosnians-news-498598>, Euractiv.com, octombrie 2010). Din punct de vedere economic, cooperarea regională și investițiile străine au crescut, iar regiunea s-a menținut ca una cu potențial economic de dezvoltare ridicat în ciuda crizei financiare globale („Put the Western Balkans at the top of your investment list – as regional cooperation and business opportunities expand together”, EXCHANGE, decembrie 2010).

Dar Balcanii de vest au fost în vizorul presei și a mediului politic internațional mai ales pentru alte vesti, nu atât de fătante, și anume cele legate de corupție și crima organizată. La începutul lunii decembrie 2010 fostul premier croat Ivo Sanader a fost arestat în Austria în timp ce încerca să fugă din fața justiției de care era acuzat de trafic de influență și corupție la nivel înalt. Deși arestarea sa a fost primită ca o „veste bună” de către mediile europene care acum spun că astfel se poate grăbi aderarea Croației la UE, nu trebuie uitat că Sanader a fost artizanul deschiderii drumului european al Croației și a începerii negocierilor de aderare

în toamna anului 2005 după ce guvernul pe care îl conducea și el, ca prim-ministru, au ajutat la arestarea criminalului de război Ante Gotovina de către Tribunalul Penal internațional de la Haga (TPI). Acest demers a fost aplaudat și lăudat la vremea aceea de către Bruxelles și TPI, deși corupția era prezentă și atunci la scara mare.

O altă „poveste” care a făcut înconjurul lumii, tot în luna decembrie 2010, este presupusa implicare a premierului kosovar Hashim Thaci în traficul ilegal de organe și alte acțiuni de crimă organizată pe vremea când conducea UCK (Armata de eliberare a Kosovo), așa cum precizează un raport al Consiliului Europei (CoE). Raportul implică și Albania învecinată, dar și organizații și personalități internaționale care au susținut independența Kosovo și care ar fi fost la curent cu acțiunile criminale. Deși aceste acuzații punctuale au fost negate cu vehemență atât în Kosovo cât și în țări care susțin noul stat autoproclamat, faptul că în Kosovo crima organizată și corupția în general sunt prezente nu este o noutate („Q&A: Dick Marty, Council of Europe special rapporteur”, By Michael Montgomery, January 24, 2011, Center for Investigative Reporting <http://centerforinvestigativereporting.org/articles/qampadickmartycouncilofeuropespecialrapporteur/>). Mai mult, UE rămâne extrem de circumspectă față de raport, extrem de îngrijorată față de viitorul discuțiilor dintre Serbia și Kosovo, precum și față de viitorul lor european în general.

Nu în ultimul rând, ultima „veste proastă” care a încheiat anul 2010 în Balcanii de vest a fost demisia premierul muntegrec Milo Djukanovic după 20 de ani de guvernare, în lumina aceluiași acuzații de corupție și implicare în crima organizată.

Întrebarea care se pune este ce înseamnă toate aceste vesti pentru UE? Un nou început sau dezvăluirea unui trecut care îi va complica extinderea în regiune?

În privința Croației lucrurile sunt acum clare. Negocierile sunt spre finalizare și Zagreb-ul se îndreaptă clar spre aderare într-un viitor previzibil. Mai mult decât atât, Croația va fi un model complex de urmat pentru celelalte state din regiune. Acest stat reprezintă acum aspirațiile tuturor, de aceea succesul sau eșecul său le va marca pe toate. Integrarea în UE reprezintă astfel șansa unei reconcilierii istorice și a păcii sustenabile.

În ceea ce privește restul regiunii lucrurile rămân încă incerte. Deși Tratatul de la Lisabona apără Uniunea de extindere pripite, pentru Balcanii de vest acesta nu reprezintă neapărat un stimulent. Imposibilitatea fixării unei date clare de aderare (cum a fost în cazul României și Bulgariei) fac ritmul reformelor lent și demotivant, de aceea o foaie de parcurs clară este absolut necesară pentru fiecare dintre state.

Dar și pentru UE, Balcanii reprezintă o provocare. Aceștia ca regiune geografică se află în centrul Europei și nu la periferie, astfel că instabilitatea afectează direct Uniunea în esența ei. Balcanii de vest integrați în UE pot reprezenta o garanție a securității și stabilității, pot fi un garant al înlăturării naționalismului și a reconcilierii naționale. Însă nimic nu poate fi înfăptuit până când scandalurile legate de crima organizată și corupție ce au lovit regiunea în ultima perioadă nu vor fi clarificate. Există aspecte intime ale democratizării statelor din regiune care încă sunt învăluite în misterul conflictelor ce au avut loc aici în anii 90. Lipsa de predictibilitate cu care ne-a obișnuit regiunea este de aceea un punct negativ pe parcursul european al acestor state. Rămâne de văzut cum se va comporta Croația odată integrată față de vecinii săi din regiune (în special Serbia) pentru a putea face o previziune cu privire la drumul pe care această regiune îl va urma și la lecțiile pe care le-a învățat din trecutul său recent. ■

INSTRUCȚIA ANULUI 2011 ÎN FORȚELE NAVALE

Obiectivele, prioritățile și provocările procesului de instrucție

Text și foto:
Bogdan DINU
Olivia BUCIOACA

Portul Militar Constanța

Pe data de 11 ianuarie, în Portul Militar Constanța s-a desfășurat ceremonialul deschiderii anului de instrucție 2011 în prezența viceamiralului dr. Aurel Popa, șeful Statului Major al Forțelor Navale, a contraamiralului de flotilă dr. Alexandru Mârșu, comandantul Flotei și al comandorului Sorin Learschi, comandantul Flotilei 56 Fregate. Conform regulamentului, pe dana militară au fost prezenți toți comandanții de unități și personalul militar din subordinea acestora care își desfășoară activitatea în Portul Militar, precum și militarii de la Comandamentul Flotei. În mesajul adresat marinarilor militari viceamiralul dr. Aurel Popa a precizat obiectivele majore de instrucție, prioritățile anului în curs pentru Forțele Navale, insistând asupra necesității respectării tuturor procedurilor pentru evitarea oricăror incidente în procesul de instrucție: „Scopul principal pe linie de instrucție îl reprezintă menținerea nivelului de instrucție al tuturor subunităților și unităților și, în același timp, un obiectiv important este ridicarea nivelului de pregătire al forțelor puse la dispoziția NATO și Uniunii Europene ... Ca să putem îndeplini aceste obiective avem suportul financiar necesar instrucției. Ce vă cer însă dumneavoastră este ca aceste resurse să fie optimizate. Acest lucru este atributul ofițerilor, al comandanților dar, în același timp, al fiecărui om din echipaj. Folosirea timpului necesar pentru instrucție, pentru îmbunătățirea capacităților pe care dumneavoastră le aveți reprezintă un

element esențial în acest an de instrucție în care fondurile, repet, trebuie întrebuințate cu cât mai mult folos. Și în acest an va continua implicarea Forțelor Navale în cadrul multinațional prin participarea la operația ACTIVE ENDEAVOUR și la inițiativa regională BLACKSEAFOR ... Vă cer disciplină, o disciplină a programului de instrucție, o disciplină în tot ceea ce privește viața militară. Este un element esențial fără de care noi nu putem să continuăm, nu putem să obținem rezultate. Grijă față de drepturile și viața dumneavoastră de zi cu zi reprezintă o prioritate pentru mine, pentru Forțele Navale, pentru tot ce reprezintă Armata României și Ministerul Apărării Naționale ... Respectarea procedurilor, respectarea măsurilor de siguranță pentru orice operație pe timp de instrucție, pe mare sau pe uscat, reprezintă grija personală a fiecăruia dintre dumneavoastră, grija comandanților și în același timp grija mea permanentă în acest an de instrucție în așa fel încât nicio activitate pe care o desfășurăm în acest an să nu fie umbrită de un incident neplăcut.”

A urmat revista de front în cadrul căreia au fost verificate ținuta, echipamentul, valabilitatea documentelor personale și modul de întreținere și cunoașterea

Verificarea valabilității documentelor la militarii Divizionului 146 Nave Minare-Deminare. În dreapta, căpitan-comandorul Bogdan Voichi, comandantul pultorului de mine Viceamiral Constantin Bălescu (274).

armamentului din dotare. După un scurt briefing, chiar în fața formației, cu toți comandanții de unități, în care au fost formulate primele observații și concluzii de către șeful Statului Major al Forțelor Navale, a urmat defilarea marinarilor militari în frunte cu drapelul Comandamentului Flotei prin fața tribunei oficiale, lucru posibil și datorită prezenței Muzicii Militare a Forțelor Navale condusă de către locotenent-colonelul Cornel Ignat. După ceremonial, întreaga zi a fost rezervată activității de instrucție la bordul navelor, pe specificul fiecărei unități, dar cu preponderență spre activitățile de pregătire în comun, cum ar fi instrucția de front sau cea a tragerii cu armamentul de infanterie.

De la comandorul Sorin Learschi, comandantul Flotilei 56 Fregate am aflat care sunt principalele obiective de instrucție pe anul în curs pentru marea unitate. „Anul acesta fregata «Mărășești» va participa în calitate de navă comandant la cea de-a doua etapă a activității 2010 BLACKSEAFOR inclusiv prin prezența la Istanbul din aprilie când se vor marca 10 ani de la înființarea grupării. În a doua parte a anului, fregata «Mărășești» va participa la un test foarte important, acela al afirmării ca forță pusă la dispoziția NATO, în Bulgaria, cu echipe de evaluatori români și străini la bord. Fregata «Regele Ferdinand» a început deja pregătirea pentru a face parte, în a doua jumătate a anului, din Forța de Reacție Rapidă a NATO ceea ce presupune, pe lângă un proces lung de pregătire a echipajului cu noile cerințe ale misiunii și o evaluare națională care să certifice faptul că nava este pregătită să îndeplinească această misiune cu o durată destul de lungă. Cea de-a treia fregată, «Regina Maria», a trecut deja la un amplu proces de pregătire, atât a echipamentelor,

Viceamiralul dr. Aurel Popa, șeful SMFN, trece în revistă militarii Divizionului Nave Scafandri. În stânga, contraamiralul de flotilă dr. Alexandru Mârșu, comandantul Flotei și comandorul Marian Marin, comandantul divizionului.

cât și a personalului pentru a participa la operația ACTIVE ENDEAVOUR în a doua parte a anului. Grupul de Elicoptere are în continuare misiunea de a certifica un număr de patru piloți comandanți sau echipaje complete, aspect important pentru trecerea la următorul proces, acela de intensificare a pregătirii în comun la bordul fregatelor prin desfășurarea activităților de lungă durată la bord. În acest an vom beneficia și de ultimele dotări de la bordul elicopterului Puma Naval, este vorba de consola tactică și vom avea posibilitatea să folosim la adevărată valoare acest elicopter. «NSSL Constanța» se pregătește deocamdată, după sprijinul acordat cu succes anul trecut proiectului ARCA, pentru un proiect foarte important care va readuce în prim-plan această navă la orizontul anilor 2012-2013, este vorba de o posibilă reeditare a proiectului Odissea.”

Porturile Militare Mangalia, Brăila și Tulcea

În aceeași zi a avut loc deschiderea oficială a noului an de instrucție și la Mangalia, pe dana militară a Divizionului Rachete Navale în prezența locțiitorului comandantului Flotei, comandorul dr. Ion Cusură. La activitate au participat toate unitățile din Portul Militar Mangalia, Divizionul Rachete Navale, Divizionul de Corvete și Divizionul Nave Speciale. În deschidere au fost citite mesajele viceamiralului dr. Aurel Popa, șeful Statului Major al Forțelor Navale

Deschiderea anului de instrucție în Portul Militar Mangalia.

Verificarea armamentului militarilor.

și contraamiralului de flotilă dr. Alexandru Mârșu, comandantul Flotei, în care au fost prezentate obiectivele propuse pentru noul an, participarea la misiuni naționale și internaționale, în vederea operaționalizării, certificării și afirmării, precum și dorința de a le îndeplini în condiții foarte bune chiar dacă bugetul rămâne unul de austeritate. A urmat revista de front în cadrul căreia au fost verificate documentele personale, echipamentul și armamentul din dotare. Activitatea s-a încheiat cu defilarea

militarilor, dar ziua a continuat cu instrucția specifică fiecărui tip de navă. În încheiere am putut afla câteva informații despre prioritățile Divizionului Rachete Navale de la comandorul Victor Gădiuță, comandantul Divizionului: „*Avem pentru fiecare subunitate din cadrul divizionului stabilite obiective bine definite în așa fel încât să putem folosi la maxim și baza de instrucție și resursele alocate pentru a ne pregăti. În primul rând pentru fiecare navă am stabilit obiective cum ar fi pregătirea și lansarea unei rachete reale pentru prima navă purtătoare de rachete «Zborul» (188). Pentru cea de-a doua navă, «Pescărușul» (189), obiectivele sunt menținerea capacității operaționale și parcurgerea celor două module, instrucției operaționale de bază și instrucției operaționale avansate, iar pentru cea de-a treia navă, «Lăstunul» (190), care este*

precum și asigurarea raioanelor de lansare a rachetelor navă-navă și sol-aer.”

Care sunt principalele obiective pentru anul 2011 ale Divizionului Nave Speciale, ne-a spus căpitan-comandorul Vasile Săvulescu, comandantul divizionului: „*Executarea misiunilor planificate pentru anul 2011 în condiții de siguranță, creșterea nivelului de pregătire de specialitate a echipajelor navelor și încadrarea funcțiilor cheie ale divizionului.*”

Deschiderea oficială a noului an de instrucție pentru militarii din Forțele Navale Române s-a desfășurat și în garnizoanele de marină din Brăila și Tulcea. Ce și-au propus marinarii de la Dunăre, mai exact Divizionul 67 Nave Purtătoare de Artilerie, pentru noul an, am aflat de la comandorul Tudorel Gândac, comandantul divizionului: „*O intensificare a activităților practice pe fluviu atât pentru statul major*

Lucian Maftei, de la Statul Major General și comandorul ing. Valentin Giman, din partea Statului Major al Forțelor Navale. După raportul comandantului unității, maiorul ing. Valentin Munteanu, s-a dat citire Ordinului de Instrucție pentru anul 2011, al șefului Statului Major al Forțelor Navale. În mesajul adresat militarilor din Forțele Navale, viceamiralul dr. Aurel Popa a precizat obiectivele majore de instrucție, prioritățile anului în curs pentru Forțele Navale insistând asupra necesității respectării tuturor procedurilor pentru evitarea oricăror incidente în procesul de instrucție. A urmat revista de front în cadrul căreia au fost verificate ținuta, echipamentul, valabilitatea documentelor personale și modul de întreținere și cunoaștere a armamentului din dotare. Activitatea s-a încheiat cu defilarea militarilor, dar ziua a continuat cu instrucția specifică fiecărui subunități.

Defilarea unităților în Portul Militar Brăila.

Deschiderea anului de instrucție în Portul Militar Tulcea.

rezervă pentru nava lansatoare, menținerea capacității și participarea ca navă asistentă pe timpul parcurgerii etapelor MIOB și MIOA. Cu celelalte structuri, compania de apărare NBC, avem menținerea în permanență în stare de pregătire de luptă ridicată, pentru că executăm serviciul de luptă supraveghere NBC în permanență, iar secția Rachete Navale are de pregătit lansarea unei rachete reale cu o instalație mobilă de lansare.”

Principala misiune pentru Divizionul 50 Corvette rămâne și în acest an participarea la BLACKSEAFOR. Prioritățile și obiectivele au fost stabilite, astfel încât militarii să-și poată desfășura activitățile de-a lungul anului de instrucție în condiții foarte bune. Căpitan-comandorul Constantin Pană, locțiitorul comandantului Divizionului 50 Corvette: „*Ridicarea nivelului instrucției pentru navele care participă la modulul instrucției operaționale de bază și modulul instrucției operaționale avansate din luna februarie, respectiv corveta Viceamiral Eugen Roșca (263). Pregătirea în condiții foarte bune a exercițiului BLACKSEAFOR, prima activare pentru 2011, în luna august, la care participă corveta Contraamiral Eustațiu Sebastian (264) și nu în ultimul rând menținerea capacității operaționale și a nivelului instrucției navelor aflate în perioada de menținere. Ne pregătim în continuare pentru executarea serviciilor de luptă, garda cu nave și în luna februarie executăm misiunile de foc, trageri de artilerie, lansări de bombe, torpile, trageri antiaeriene,*

al unității, cât și pentru echipajele navelor pentru a putea proba în primul rând documentele de conducere întocmite de statul major, cât și pentru a perfecționa și îmbunătăți deprinderile echipajelor în folosirea armamentului de la bord și a tehnicii din dotare. De asemenea, ne-am propus ridicarea nivelului de pregătire al forțelor aflate în etapa Gata de acțiune, cât și instruirea în cele mai bune condiții a echipajelor pe timpul modulului instrucției operaționale avansate.”

Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale

Marți 11 februarie pe platoul din incinta unității, a avut loc deschiderea anului de instrucție la Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale. La această activitate au participat alături de cadrele militare și personalul civil contractual al batalionului, colonelul

Maiorul ing. Valentin Munteanu, comandantul Batalionului de Sprijin al Forțelor Navale (stânga) la deschiderea anului de instrucție în unitate.

Foto: Cosmin Ocheșel

Misiunea de bază pentru care se pregătește Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale în acest an de instrucție, este creșterea capacității de conducere a forțelor din subordine, concomitent cu ridicarea capacității operaționale a subunităților la un nivel adecvat pentru a asigura o sprijin logistic dinamic, oportun, economic și eficient Statului Major al Forțelor Navale pentru ca acesta să-și îndeplinească în condiții optime misiunile ce-i revin. În vederea realizării în bune condiții a misiunii de bază, Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale are ca obiective specifice în 2011, printre altele: implementarea concepției sprijinului logistic al structurilor de comandament, în cadrul logisticii integrate a Forțelor Navale; modernizarea infrastructurii punctelor de comandă de bază și de rezervă, a comandamentelor arondate; creșterea capacității de pază și intervenție, în folosul comandamentelor din Forțele Navale; optimizarea sistemului de transport personal și materiale în folosul Forțelor Navale; executarea și monitorizarea activității de achiziții publice; eficientizarea depozitării bunurilor materiale; executarea cu maximum de responsabilitate a tuturor activităților premergătoare, pe timpul și după terminarea misiunilor de asigurare a suportului logistic.

Prin structurile componente și prin diversitatea atribuțiilor și misiunilor, Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale și-a propus ca și în acest an să asigure un suport logistic dinamic, oportun economic și eficient Statului Major al Forțelor Navale. ■

NOI PROVOCĂRI pentru Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale

Foto: CISE

Locotenent-comandor ing. Mihai EGOROV

Diminuarea resurselor alocate procesului de pregătire și instruire pe mare și fluviu, implică necesitatea identificării unor alternative de corolare și optimizarea a resurselor disponibile cu baza logistică a instrucției existentă în Forțele Navale în acest moment. Aceste alternative trebuie adaptate fiecărei clase de nave, fiecărui obiectiv stabilit, astfel încât și în acest an, să fie menținut un nivel de capabilitate optim la nivelul Forțelor Navale.

În aceste condiții, cum se poate eficientiza procesul de instrucție? Cum putem face ca instrucția pe mare – specifică totuși marinariilor – să constituie doar vârful de lance al instrucției desfășurate de unitățile din Forțele Navale? De ce preferăm încă, să considerăm că „doar pe mare se poate face instrucție”, când multe din exerciții, antrenamente și proceduri se pot învăța, antrena și perfecționa în cadrul instrucției tactice la cheu? Cum poate fi atins nivelul de ambție deosebit de ridicat în domeniul instrucției, nivel asumat de Statul Major al Forțelor Navale pentru acest an? Ce poate face Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale (CISE) în acest sens? Acestea au fost doar câteva din aspectele abordate într-o discuție cu domnul comandor Tiberiu Istrate, comandantul Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale.

Instrucția operațională a echipajelor

Ca în fiecare an de la înființare, cele două mari direcții de acțiune în acest an ale specialiștilor CISE, sunt domeniul instrucției

operaționale colective a echipajelor și evaluarea capabilităților operaționale pentru certificarea celor care parcurg modulul instrucției operaționale de bază avansate și instrucția tactică de comandament asistată de calculator, adică exercițiile prin simulare.

Comandorul Tiberiu Istrate, comandantul Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale: „*Anul 2011 va fi un an plin de activități și provocări pentru Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale, instituția care dă măsura nivelului de pregătire atins de unitățile din Forțele Navale. În acest an vom continua conform procesului de regenerare-regenerare, instrucția operațională de bază (MIOB), pe care o vom conduce cu structurile nominalizate, printre acestea fiind puitorul de mine și navele din cadrul Serviciului Fluvial, nave la care vrem să omogenizăm procedurile de instruire și evaluare. Tot în acest domeniu, vom avea în vedere procesul de afirmare NATO al fregatei «Mărășești», care va participa la exercițiul NATO, CERTEX 11. Dacă vom reuși să facem afirmarea fregatei «Mărășești», Flotila de Fregate va fi prima mare unitate din Forțele Navale care va avea forțe gata oricând să fie*

Foto: CISE

puse la dispoziția NATO. Afirmarea NATO va reprezenta confirmarea certificării naționale pe care nava a obținut-o în anul 2010. Activitatea va fi condusă de o echipă NATO la care vom avea și noi reprezentanți. Un alt element important este intrarea fregatei «Regele Ferdinand», începând cu 1 iulie, în etapa standby, pentru NRF 2011. Această presupune o serie de măsuri și module de instruire și pregătire a navei pentru a o ridica la capabilitatea maximă înainte de a începe misiunea. Nu în ultimul rând, avem operația ACTIVE ENDEAVOUR la care va participa fregata «Regina Maria» și care va presupune un modul de instrucție intensiv pe care încercăm să-l desfășurăm într-un concept unitar astfel încât cele trei fregate să beneficieze de un program comun de pregătire pentru atingerea maximului de capabilitate în acest an pe etapele de timp enunțate. Ar fi de dorit ca în acest modul de pregătire să intre chiar «NSSL Constanța», care să participe la misiuni standard de asigurare și sprijin al operației. Prioritatea zero sunt navele puse la dispoziția NATO, prioritatea unu sunt navele care vor participa la inițiative regionale, avem de pregătit exercițiul MCM LIVEX, care se va organiza în apele naționale. Fiecare din aceste structuri va beneficia de o formulă de prioritarizare și din partea noastră pentru a aduce nivelul de pregătire la o caracteristică optimă pentru a putea să-și îndeplinească. Acum lucrăm și la implementarea la nave a conceptelor NATO de luptă internă și luptă externă a navei. Au fost refăcute rolurile de la toate navele pentru a răspunde unor nevoi reale.”

Pregătirea unui echipaj se vede cel mai bine pe mare atunci când, în cadrul exercițiilor specifice acesta trebuie să

pună în practică experiența și cunoștințele dobândite la cheu. Pentru că instruirea unui echipaj se face în cea mai mare parte a timpului la cheu, acolo unde se învață, se repetă, se perfecționează diferitele proceduri standard de operare conform manualelor tactice naționale și NATO.

Și poate contrar a ceea ce mai afirmă unii, instrucția se poate și ar trebui să se facă cu preponderență și la cheu, acolo unde se pot organiza și desfășura exerciții tactice de antrenament cu serviciul de luptă, cu nava la cheu, sau exerciții de antrenament cu divizionul de nave, periodice sau premergătoare exercițiilor tactice pe mare. Într-adevăr poate încă este mai comod pentru unii să aștepte ieșirea pe mare pentru a se antrena într-o procedură, iar pe mare dinamismul acțiunilor să le demonstreze că sunt mai puțin pregătiți pentru a acționa în rezolvarea acelei proceduri.

Tocmai pentru a dinamiza acest proces de instrucție în Forțele Navale, Centrul de

instrucții de bord specializați pe cele două mari domenii ale luptei, lupta internă și lupta externă a navei.

Pentru succesul folosirii acestor instructori de bord este foarte importantă calitatea personalului selecționat ca și instructor de bord, gradul de pregătire al acestora pe domeniile de capabilitate, dar și atitudinea profesionistă a echipelor de instructori de bord în organizarea și desfășurarea procesului de instruire și evaluare a performanței echipajelor.

În acest an CISE va termina de omogenizat procedurile de instruire și evaluare ale navelor din cadrul Forțelor Navale prin executarea instrucției operaționale de bază (MIOB), la navele planificate. Apoi, se va trece responsabilitatea pregătirii și conducerii MIOB din sarcina CISE în sarcina divizionelor de nave. Această trecere va fi executată prin responsabilizarea echipelor de instructori de bord din fiecare divizion de nave.

Foto: CISE

Family Photo. Personalul CISE și personalul desemnat ca instructor de bord.

Instruire, Simulare și Evaluare a introdus, dezvoltat și descris mai bine în acest an, conceptul de instructor de bord.

Instructorul de bord este expert într-o procedură, pregătește personalul și realizează și feedback-ul. În cadrul fiecărei divizion de nave, au fost selecționați oamenii cei mai buni, în opinia comandanților - ofițeri și maiștri militari cu experiență, specialiști în anumite proceduri și în anumite domenii -, selecționați pe un format de profil și pe anumite cerințe specifice, înaintate de către CISE, unităților. La începutul anului cei selecționați au participat la CISE la o pregătire metodică, aflând și elemente prin care pot dinamiza procesul de instruire din divizioane. La activitatea, care s-a desfășurat la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale și la bordul fregatei *Regele Ferdinand*, au participat 76 de ofițeri și maiștri militari, selecționați de comenziile unităților pentru a fi instructori de bord. Echipa de instructori de bord de la nivelul unui divizion de nave ar trebui să fie formată din 8-9 ofițeri și maiștri militari, specializați pe cel puțin două domenii de capabilitate. Situația este puțin diferită la fregate unde la nivelul fiecărei nave se poate constitui o echipă de

Comandorul Tiberiu Istrate: „În luna ianuarie am avut o convocare de pregătire metodică cu acești instructori de bord din Forțele Navale. Trebuie să găsim căile cele mai flexibile directe pentru a comunica și relaționa, Centrul de Instruire Simulare și Evaluare prin echipele mobile de instructori evaluatori și acești instructori de bord constituiți la nivel de divizioane în echipe de instructori de bord și responsabili cu desfășurarea, planificarea și evaluarea internă a exercițiilor pe care le au în planul pregătirii săptămânale, astfel încât pe metodologii comune și proceduri standard să dinamizăm procesul de instrucție desfășurat de echipajele la cheu. Instructorii de bord ai divizionelor vor fi utilizați în cadrul echipelor CISE la evaluări, făcând pregătire cu colegii din divizioane, monitorizând de echipele CISE. Această echipă a instructorilor de bord va fi utilizată la evaluarea a navei care trebuie să intre în „Serviciul de Luptă” pe domeniile de capabilitate cunoscute. Începând cu anul 2012, CISE nu va mai avea în responsabilitate modulul MIOB la nave, acesta urmând a fi responsabilitatea divizionului, divizion care va organiza acest modul, cu evaluarea MIOB condusă de

instructorii de bord din divizion, monitorizată de CISE. Evaluarea și certificarea națională la sfârșitul MIOA este atributul CISE.”

Orice sarcină în plus creează de multe ori „false percepții” asupra modului de utilizare a timpului și a repartizării sarcinilor pe oameni. Cum pot fi motivați acești instructori de bord să-și îndeplinească cu profesionalism atribuțiunile de îndrumător-evaluator al activității desfășurate de colegii lor? Comandorul Tiberiu Istrate: „Este clar că nu se pot acorda recompense financiare. Dar, noi intenționăm să facem o convocare la CISE cu toți instructorii de bord, pentru certificare națională a evaluatorilor MAREVAL, noi fiind în măsură să certificăm acești instructori ca evaluatori MAREVAL, parcurând cu ei module de pregătire pe durata a două, trei zile. Va fi deci, o recompensă morală a muncii și profesionalismului lor. De asemenea, intenția noastră este ca înainte de evaluările pe care le va face CISE, primul contact al nostru să fie cu echipa de evaluatori din acel divizion. Aceștia ne vor spune care este nivelul de instruire al navei sau echipajului care urmează să intre într-un anumit proces de pregătire. În zilele de miercuri și joi, când se vor executa exerciții tactice la nave, vom merge și noi să vedem cum se acționează și dacă se acționează. Astfel, instructorii de bord și comanda unităților vor fi direct interesate de modul în care aceștia își execută activitățile.”

Instrucția tactică de comandament asistată de calculator

În dotarea Forțelor Navale au intrat în ultimii ani o serie de simulatoare aflate acum la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale. Datorită acestei baze logistice a instrucției Forțelor Navale adaptată realităților din ziua de astăzi, bază logistică ce conține mai multe simulatoare tehnice și tactice, una din direcțiile de acțiune în acest an va fi reprezentată de instrucția tactică de comandament asistată de calculator, adică exercițiile prin simulare. Aceste exerciții se vor desfășura la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale.

Comandorul Tiberiu Istrate: „Componenta instrucției tactice de comandament asistată de calculator, adică exercițiile prin simulare, beneficiază de o platformă multieșalon de simulare, dispusă la noi și la ANMB, platformă căreia trebuie să-i găsim reperele de funcționare și optimizare a utilizării. Dacă la CISE, simulatorul tactic JCATS (Joint Conflict Tactical Simulation), se adresează de la nivel echipă de comandă la nivel de comandament de Task Force (CON sau Comandamentul Flotei), încă nu am realizat o conexiune optimă între utilizarea acestui tip de pregătire cu facilitățile oferite de simulatorul tactic ASTT Proteus, de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și o relaționare celulară de răspuns pe anumite secvențe la

Foto: Olivia Bucioacă

Aspect din timpul pregătirii practice a militanilor la bazinul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” sub coordonarea specialiștilor CISE.

Foto: Ștefan Ciocan

Aspect din timpul unui exercițiu SIMEX.

simulatorul Sting Ray, simulatorul comandă de navigație și mașini sau la simulatorul LINK 11. Trebuie îmbinate simulatoarele de la ANMB cu simulatorul tactic JCATS de la CISE. Se face o rețea de simulatoare neconectate prin interfețe. Trebuie găsite elemente de plan comune, scenariu comun, iar comunicațiile vor fi realizate simplu prin radio. Prin aceste elemente va fi dinamizată instrucția echipajelor la aceste simulatoare. Împreună cu alte structuri din SMFN, trebuie să pregătim concepția unitară de utilizare a simulatoarelor pentru atingerea obiectivelor instrucției operaționale a echipajelor, trebuie să pregătim și să standardizăm pe scenarii reieșite din manualele naționale și aliate, formule de pregătire de la simplu la complex cu utilizarea capabilităților și a arhitecturii existente pe platforma învățământ.”

Exercițiile de simulare se desfășoară deja de câțiva ani la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale, timp în care în mare măsură personalul Forțelor Navale a fost angrenat în acest tip de instruire. Ce va aduce nou acest an pe partea de simulare și cum se poate motiva personalul unităților participante pentru a participa activ la aceste exerciții SIMEX?

Comandorul Tiberiu Istrate: „În acest an dorim să aplicăm normele NATO în modul de desfășurare al exercițiilor tactice asistate de calculator (CAX), unde pe lângă modelul simulat construit trebuie să mai ai două componente: componenta de comunicații și componenta de comandă și control. Pe o soluție soft free, am reușit în acest an să integrăm sistemul de comunicații în JCATS. Astfel, operatorul de pe o stație de lucru va avea comunicații tactice cu posibilitatea de

a comunica cu altă navă sau cu eșalonul superior. Am mai dezvoltat și sistemul de comandă-control, prin introducerea mesageriei; vor putea fi transmise între comandamente, mesaje scurte, ordine. Astfel, personalul unităților va fi mai implicat în desfășurarea acestor exerciții, fiind practic în mijlocul lor. În acest an vom schimba modelul american de simulare existent până acum cu unul NATO. Vom aplica manualul de planificare operațională emis de SMG care dezvoltă concepte noi. În acest an vom încerca să aducem și relaționarea celorlalte sisteme de apărare în relația cu Forțele Navale, cel puțin în cadrul temei tactice. Intenția este să avem un DVD la un exercițiu SIMEX, la care să participe reprezentanți ai altor structuri.”

Încredere și optimism

Chiar dacă resursele alocate procesului de pregătire și instruire pe mare a echipajelor nu sunt la nivelul dorit, se anunță un an plin pentru instrucția din Forțele Navale, un an în care modul de planificare și desfășurare a instrucției operaționale/colective la cheu și pe mare, precum și la simulatoarele tehnice sau tactice trebuie eficientizat. Cum se va desfășura instrucția în acest an și dacă se va reuși folosirea la maximum a timpului alocat antrenamentelor la cheu, pe mare, fluvii și în teren, vom afla pe parcursul acestui an. Cert este că Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale este pregătit pentru a îndeplini aceste misiuni și cu fonduri relativ limitate, să demonstreze că rămâne și continuă să fie un instrument eficient în radiografierea nivelului de capabilitate operațională al echipajelor în Forțele Navale, dar în același timp și un piston care încearcă să dinamizeze procesul de instrucție în Forțele Navale. ■

„Tradițiile acestei structuri s-au îmbogățit continuu atât pe timp de pace, cât și pe vremuri de cumpănă, în timpul celor două războaie mondiale”

Interviu cu domnul contraamiral de flotilă dr. Alexandru Mîrșu, comandantul Flotei

Locotenent-comandor
ing. Mihai EGOROV

- Domnule contraamiral de flotilă, în urmă cu 115 de ani, la 26 februarie 1896 prin Înaltul Decret Regal de înființare nr.1093 emis de Regele Carol I, s-a înființat Divizia de Mare. Cum a evoluat această structură de-a lungul timpului, până la „Flota” de astăzi și care considerați că au fost momentele de referință din această perioadă?

- Ne aflăm astăzi în pragul aniversării a 115 ani de la înființarea primei unități care grupa în structura sa navele luptătoare de la mare, și anume Divizia de Mare. Tradițiile acestei structuri s-au îmbogățit continuu atât pe timp de pace, cât și pe vremuri de cumpănă, în timpul celor două războaie mondiale.

Ca elemente de referință în istoria Flotei, am putea alege din multitudinea pusă la dispoziție de documentele istorice, participarea la operații în timpul Primului Război Mondial, apoi dezvoltarea pe baze moderne la acea vreme a Marinei Militare. Vorbim aici de intrarea, în 1920, în serviciul Diviziei de Mare, a distrugătoarelor tip „M” - *Mărăști* și *Mărășești*, apoi, în 1930 a distrugătoarelor tip „R” - *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, pe lângă toate celelalte nave de suprafață și submarine. Demnă de amintit în cadrul acestei succinte treceri printre jalioanele istoriei este participarea navelor militare la evacuarea trupelor germane și române din zonele Odessa și Sevastopol, în cadrul celei mai ample operațiuni navale din Marea Neagră, cu numele de cod „Operațiunea 60.000”. Desigur, succesele înregistrate pe mare de navele românești au atras, la încheierea războiului, capturarea abuzivă de către sovietici a celor mai bune dintre navele de luptă ale țării noastre. A urmat o perioadă pe cât de tristă pe atât de lipsită de evenimente și acțiuni notabile pentru Flotă, astfel că, abia în anul 1962, cu o parte din navele restituite României, a fost înființată Divizia 42 Maritimă. Considerată continuatoarea tradițiilor Diviziei de Mare, aceasta era formată din nave dragoare, antisubmarine, puitoare de mine, artilerie și rachete de coastă, nave cu destinație specială și unități de asigurare. Anii 70-80 reprezintă dotarea cu nave militare maritime de construcție românească, dintre care amintim actuala

fregată *Mărășești*, corvetele, navele *Constanța* și *Midia*, precum și nave fluviale moderne și cu capacități de foc sporite. Au urmat perioade de restructurări masive, în care, atât comandamentele cât și unitățile de nave au suferit modificări semnificative pentru a realiza compatibilitatea cu structurile NATO. Pentru perioada actuală, cele mai semnificative momente sunt considerate intrarea în serviciu a fregatelor Tip 22, precum și constituirea, dotarea și operaționalizarea Grupului de Elicoptere.

- Cum se prezintă Flota în 2011?

- Realitatea anului 2011 ne prezintă Flota ca pe o mare unitate flexibilă, care își propune îndeplinirea unor misiuni tot mai diverse, atât din spectrul misiunilor de luptă, cât și din cel derivat din realitatea zilelor noastre, precum

cele umanitare sau de menținere a păcii. Flota execută în prezent conducerea administrativă a structurii de forțe din subordine privind generarea, operaționalizarea și instruirea acestora, asigurând capacitatea de acțiune la nivelul cerințelor stabilite de eșaloanele superioare, planificarea și ducerea acțiunilor militare la mare și fluviu, în apele teritoriale și spațiul terestru și aerian aferent, precum și în afara acestora, independent sau în cooperare cu forțe din cadrul celorlalte categorii de forțe sau ale Sistemului Național de Apărare, Ordine Publică și Siguranță Națională. E drept că, dacă ar fi să ne raportăm la actualitatea internațională, am putea emite cerințe de dotare cu nave, cu aparatură, cu tehnică de ultimă generație. Raportarea o facem însă la posibilitățile bugetare și ne orientăm pregătirea, atât cât este posibil, către nivelul pe care, tehnic vorbind, am putea să îl atingem la un moment dat.

- Domnule contraamiral de flotilă, care sunt prioritățile și provocările Flotei în acest an de instrucție?

- Prioritățile Flotei în acest an sunt legate de ridicarea nivelului de pregătire a forțelor puse la dispoziția NATO/UE, a celor destinate NRF, a celor care se operaționalizează în anul 2011, concomitent cu menținerea nivelului de pregătire al celorlalte structuri aflate în procesul de generare/regenerare.

Rachetiștii navali în alertă!

Text și foto: Asp. ing. Diana CUCOȘEL

Forțele Navale sunt, prin natura lor, constituite din elemente dislocabile care trebuie să fie capabile ca în cel mai scurt timp să fie gata de acțiune. Instrucția, activitatea de bază în Forțele Navale, are un rol fundamental în îndeplinirea și menținerea acestui standard.

Alertele de instrucție sunt un bun element de măsură pentru evaluarea eficienței instrucției, ele desfășurându-se periodic. Astfel în data de 27 ianuarie, urmărind un alt subiect - stagiul de practică al aspiranților cursanți din cadrul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale - am surprins o alertă de instrucție ce a cuprins un exercițiu complex.

Exercițiul s-a desfășurat sub supravegherea comandantului Victor Gidiuță, comandantul divizionului – și a fost structurat astfel încât toate componentele divizionului să fie implicate în activități.

Cel mai spectaculos a fost desigur exercițiul de ambarcare a unei rachete la bordul navei purtătoare de rachete *Pescărușul* (NPR 189). Aspirantul Sorin Huruiă, comandantul grupului senzori și armament și conducătorul acestui exercițiu ne-a explicat care sunt etapele care se parcurg la ambarcarea rachetei.

În primă fază s-a luat racheta în primire de către comandantul SL IV. Apoi împreună cu echipele de ambarcare a rachetei formate din militari aparținând echipajului navei s-a adus la bord racheta și s-a introdus în hangar. La acest moment ambarcarea propriu-zisă s-a încheiat. S-a trecut apoi la verificarea instalației de lansare cu racheta la bord, prin

măsurarea unor parametri. Din momentul în care s-a stabilit că nu există probleme și instalația funcționează normal, s-a început debarcarea rachetei. În cazul în care s-ar fi constatat deficiențe s-ar fi trecut la remedierea acestora.

În cadrul aceluiași exercițiu, nava purtătoare de rachete *Lăstunul* (NPR 190) a simulat împreună, cu Secția IML, lansarea unei rachete navale, iar nava purtătoare de rachete *Zborul* (NPR 188) s-a pregătit pentru a fi remorcată și transportată într-un perimetru sigur.

Complexitatea exercițiului a fost dată și de prezența pe dana unității a Companiei Apărare CBRN (chimic, bacteriologic, radiologic, nuclear) care a instalat un punct de decontaminare personal. Echipajul NPR 190 a simulat trecerea prin fluxul de decontaminare, iar o grupă de cercetători CBRN a executat cercetarea zonei în vederea detectării posibilelor surse de contaminare.

Exercițiul și-a atins scopul, iar reacția echipajelor navelor a fost promptă și în concordanță cu standardele de acțiune în astfel de situații. Comandantul divizionului a evaluat exercițiul ca fiind un succes și, deși există tot timpul loc pentru îmbunătățiri, s-a declarat mulțumit de nivelul de pregătire al personalului divizionului. ■

Instantaneu din timpul exercițiului de decontaminare.
„Subiectul” este aspirantul Silviu Baicu.

În scopul relizării acestora, la nivelul Flotei au fost stabilite obiective care vizează: perfecționarea sistemului de planificare și evaluare a activităților pentru instruirea operațională a forțelor; îndeplinirea cerințelor în vederea realizării pachetelor de forțe participante la exerciții și operații conduse de CON, CCO sau cele puse la dispoziția NATO, UE; menținerea unui nivel bun al pregătirii navelor și echipajelor pentru executarea serviciului de luptă și intervenție; executarea în totalitate a misiunilor de foc și specifice în deplină siguranță și cu rezultate maxime.

- În condițiile actualei crize financiare, care afectează toate domeniile de activitate și care inevitabil va duce la restrângerea timpului de antrenament pe mare, cum se va desfășura instrucția la nave, astfel încât să nu fie afectat procesul de pregătire al echipajelor?

- Întotdeauna performanțele de atins în domeniul instruirii au fost influențate de bugetul alocat. Fără îndoială că nici anul acesta nu este o excepție. De aceea pentru anul de instrucție 2011 scopul pregătirii în structurile Flotei este orientat către: continuarea îndeplinirii obiectivelor asumate în cadrul Alianței NATO și Uniunii Europene, prin operaționalizarea, certificarea și afirmarea structurilor destinate NATO/UE, precum și menținerea nivelului de instruire atins de celelalte structuri. În 2011, urmărim creșterea eficienței instruirii prin simulare, creșterea ponderii și optimizarea acesteia, astfel încât structurile din care fac parte militarii Forțelor Navale să-și poată menține capacitățile pentru executarea unei game largi de misiuni. Se au, de asemenea, în vedere îndeplinirea unor obiective care vizează prioritățile în segmentele importante ale instrucției, cum ar fi: continuarea procesului de instruire și certificare a piloților din Grupul de elicoptere Navale; ridicarea nivelului de instruire a forțelor puse la dispoziția NATO și UE; continuarea standardizării instrucției și implementarea standardelor prin aplicarea cu preponderență a procedurilor NATO pe timpul desfășurării

exercițiilor; desfășurarea în siguranță a tuturor activităților de instruire. În concluzie în condițiile de austeritate, procesul de instrucție se impune a fi optimizat la maxim, prin folosirea judicioasă și intensă a componentelor de instruire virtuală, tehnică și tactică și prin utilizarea intensivă a bazei materiale a instrucției existente.

- Forțele Navale participă din anul 2005, cu fregatele Tip 22, la operația Active Endeavour, singura operație desfășurată în baza prevederilor Articolului 5 din Carta NATO. Cum apreciați prezența navelor din subordinea dumneavoastră în teatrul de operații Mediterana?

- În contextul creșterii cooperării și interoperabilității cu forțele NATO, conducerea statului a aprobat participarea Forțelor Navale Române la Operația NATO de luptă împotriva terorismului în Marea Mediterană, ACTIVE ENDEAVOUR, începând cu anul 2005. În acest sens, la 15 octombrie 2005 fregata *Regele Ferdinand* (F221) a deschis seria reprezentării anuale a FNR în cadrul acestei operații. Prin alternanță cu fregata *Regina Maria* (F 222), anual, a fost asigurată continuitatea prezenței românești în teatrul de operații din Mediterana. Astfel, a sporit și experiența acumulată de echipajele românești privind monitorizarea și supravegherea traficului naval în aria de responsabilitate, menținerea unei imagini navale recunoscute, protecția transporturilor navale, precum și inspecția și controlul permisiv la bordul navelor suspecte. În scurt timp, nivelul de pregătire al marinarilor români a fost recunoscut de către partenerii de Alianță, astfel că, anul trecut, fregatei *Regele Ferdinand* i s-a acordat temporar comanda unei grupări navale aflate în serviciu în cadrul operației ACTIVE ENDEAVOUR. Consider că participarea la această operație demonstrează nivelul de pregătire al echipajelor și capacitatea operațională a navelor de a acționa alături de parteneri în cadrul coaliției respectând cerințele acordurilor.

- Grupul de elicoptere își continuă pregătirea pentru certificarea unor noi piloți marinari. Când vom putea vedea elicopterul Puma Naval la bordul unei fregate Tip 22, pe timpul unui exercițiu multinațional sau pe timpul operației ACTIVE ENDEAVOUR?

- Este adevărat că și în acest domeniu aero-naval s-au făcut eforturi remarcabile și rezultatele nu au întârziat să apară, iar revista *Marina Română* a reușit să sublinieze foarte bine acest lucru fiind prezentă, de fiecare dată, la marcarea momentelor de referință și a evenimentelor importante din activitatea aviatorilor marinari. Îmbucurător este faptul că, deși s-a acționat într-un ritm alert, etapele de instrucție suprapunându-se cu cele de dezvoltare-achiziție a elicopterelor și cu misiuni importante executate,

nu s-au înregistrat eșecuri sau evenimente nedorite. Acest lucru demonstrează că a fost realizată o bază solidă și sănătoasă care ne permite să abordăm etapele următoare cu curaj și încredere. De altfel, încă din 2009, elicopterele Puma Naval au început să iasă pe mare la bordul fregatelor și să execute misiuni de zbor. Trebuie amintit aici aportul important al ofițerilor și maistrilor militari de aviație, piloți-instructori, tehnicieni, controlori de trafic, meteorologi care au avut și dețin în continuare un rol foarte important și care fac posibilă trecerea centrului de greutate către personalul aeronautic selecționat din rândul ofițerilor și maistrilor militari de marină. În concluzie, avem toate pârghiile necesare pentru a putea pregăti și executa misiuni, chiar de durată mai lungă, cu elicopter ambarcat la bordul fregatelor T 22 R. Așteptăm cu încredere acest moment care sperăm să fie chiar în acest an sau, cel mai târziu, în anul viitor. Vom pregăti foarte bine atât oamenii cât și tehnica pentru a duce la bun sfârșit această misiune, urmând ca ulterior să tragem concluzii și învățăminte care să ne ajute să permanentizăm participarea elicopterelor Puma Naval, imbarcate la bordul fregatelor, la toate activitățile de instrucție pe mare, la operațiuni și exerciții multinaționale.

- În aprilie 2001 a fost semnat acordul de constituire a Grupului Naval de Acțiune Comună în Marea Neagră, BLACKSEAFOR. Pe baza experienței celor aproape zece ani de acțiuni comune la nivel politic, decizional și operațional, considerați că BLACKSEAFOR – grupare pe care ați comandat-o în perioada 2005-2006 –

a devenit un factor de stabilitate în regiunea Mării Negre?

- Da, fiindcă se realizează o mai bună și mai apropiată cunoaștere între marinele statelor participante; a crescut nivelul de interoperabilitate procedurală și tehnică; relațiile interpersonale între participanți - inclusiv la nivelul comandanților - pot contribui la creșterea încrederii reciproce. De asemenea, exemplul Georgiei pe timpul conflictului ruso-georgian din 2008, faptul că nu și-a retras ofițerii din statul major al grupării și a continuat să trimită reprezentanți la toate activitățile pregătitoare ale viitoarelor activări, a demonstrat că factorul de decizie politico-militară încă mai consideră inițiativa drept un factor stabilizator în ecuația stabilității și cooperării în această regiune.

- Domnule contraamiral de flotilă, la ceas aniversar, ce ați dori să le transmiteți tuturor celor care își desfășoară activitatea în cadrul Flotei, precum și tuturor marinarilor care de-a lungul timpului și-au împletit destinele cu unitățile din compunerea Flotei, sub diferitele ei denumiri?

- La ceas aniversar, doresc să le transmit tuturor celor care activează în cadrul Flotei, sincere urări de sănătate, împliniri, să treacă ușor peste perioada de austeritate, iar perspectivele să le fie însoțite. De asemenea, aș dori să le adresez și celor care, de-a lungul timpului au lucrat în Comandamentul Flotei, aceleași gânduri bune, pline de speranță, urări de prosperitate și împliniri. Nu în ultimul rând, păstrez un gând pios pentru cei care nu mai sunt printre noi, dar pe ale căror eforturi și sacrificii s-au clădit tradițiile pe care astăzi ne simțim datori să le îmbogățim și să le transmitem urmașilor. ■

Foto: Ion Burghigian

Foto: Ștefan Ciocan

Foto: Bogdan Dnu

Foto: F111

Eveniment

De la Divizia de Mare la ... Flotă

115 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA DIVIZIEI DE MARE

Dr. **Andreea ATANASIU-CROITORU**
Muzeul Marinei Române

Odată cu recunoașterea Independenței de stat a României de către Marile Puteri prin tratatele semnate la Congresele de pace de la San Stefano și Berlin în vara anului 1878, România, preocupată de dezvoltarea sa economică, a considerat necesar să facă eforturi ca „plămâni țării”, cum a numit Mihail Kogălniceanu ținutul de dincolo de Dunăre, să funcționeze bine în interesul general.

În același timp, odată cu revenirea Dobrogei în cadrul statal românesc și la nivelul conducerii Marinei Militare s-a afirmat ideea alcătuirii unor unități specializate în apărarea dinspre uscat a frontierei maritime, precum și a obiectivelor de pe litoralul maritim și a porturilor fluviale.

La 26 februarie 1896 a fost promulgat *Înaltul Decret nr. 1093 pentru organizarea flotei*, urmat, la 9 martie 1896, de *Instrucțiunile pentru punerea sa în aplicare*, care au stabilit o nouă structură organizatorică a marinei de război. Potrivit acestora flota era împărțită în opt corpuri și servicii: Divizia de Mare, Divizia de Dunăre, Depozitul echipajelor flotei, Apărarea fixă și mobilă a porturilor, Școale (Școala de aplicație a sublocotenenților și Școala de marină), Arsenalul, Inspectoratul navigației și porturilor, Comandamentul flotei (cu Serviciul de stat major, Serviciul tehnic și de geniu, Serviciul de torpille și de artilerie cu depozitele respective de materiale și muniții, Serviciul intendenței cu depozitul de echipament și ateliere de confecții, Serviciul sanitar). La 1 aprilie 1896, Divizia de Mare a fost pusă sub comanda colonelului Vasile Urseanu, detașat ca director al flotei în Ministerul de Război. În copunerea diviziei intrau bastimentele: *Elisabeta*, *Mircea*, *Grivița*, *Sborul* și *Năluca*.

Declanșarea războiului de eliberare națională și întregire statală, a fost precedată de o perioadă de pregătire politică și militară, acoperind intervalul 1914-1918. În acești ani guvernul român a optat pentru o politică de neutralitate armată față de cele două coaliții angajate în competiția pentru dominație mondială, Puterile Centrale și Antanta. În această perioadă, practic de expectativă armată, s-au adoptat măsuri în vederea întăririi sistemului de apărare, de perfecționare a mijloacelor de luptă și a instruirii trupelor. Între inițiativele menite a da mai multă forță organismului militar național se încadrează și reorganizarea forțelor maritime și fluviale. Misiunile Marinei rămăseseră aceleași ca înainte de cel de-al doilea război balcanic, deoarece în doctrină și obiective strategice potențialul agresor era considerat tot cel bulgar, pe același front sudic-fluvial. Forțele combatante s-au concentrat în

continuare în Divizia de Dunăre, în timp ce forțe neoperative ale Marinei Militare rămăseseră: Divizia de Mare, Școlile Marinei cu NS „Mircea”, Depozitele și Arsenalul Marinei, care urmau să intervină în funcție de evoluția războiului.

De remarcat, este faptul că nava *Elisabeta* destinată acoperirii sectorului Sulina, a fost dezarmată, artileria navel, tunurile de 120 mm tip „St. Chamond” și cele de 57 mm tip „Nordenfeld” fiind demontate și duse pe malul stâng al Dunării, în capul de pod Turtucaia, formând grupul bateriilor de coastă *Elisabeta*, pe cruciător fiind montate tunuri de câmp. Același lucru s-a întâmplat cu bricul *Mircea*, care a fost dus la Galați și dezarmat. Pentru apărarea

sectorului Constanța, Ipoteza „Z”, nu prevedea nicio navă, nici chiar dezarmată, situație de neconceput în cazul intrării României în război.

După încheierea păcii, în urma marelui război de întregire a neamului, Marina Română păstra ca patrimoniu materialul flotant și tehnica de luptă, deja folosite pe teatrul de operații, dar și un personal călătorește în experiențele rezultate din desfășurarea acțiunilor militare, în cazul nostru, pe apă. Una din cele mai importante concluzii generate de război a fost și necesitatea existenței unei forțe navale competitive care să poată acționa atât la Dunăre cât și la Mare, în măsură să aperse coastele românești împotriva atacurilor inamice.

Având în vedere situația precară a parcului de nave, imediat după război, guvernul României a autorizat Ministerul de Război să reia o serie de tratative mai vechi cu guvernul Italiei, în vederea achiziționării a două contratorpiloare, nave tip distrugător, comandate înainte de război încă din 1914, comanda fiind pentru construirea a patru contratorpiloare și a unui submarin. Navele, deja construite, au fost folosite de italieni în acțiunile navale din primul război mondial, livrand la 1 iulie 1920 statului român, două contratorpiloare, devenite, în Marina Română, distrugătoarele *Mărășești* (ex. *Nibbio*) și *Mărăști* (ex. *Sparviero*), botezate după numele localităților unde s-au dat lupte grele în anul 1917. Cele două nave au fost organizate în *Diviziunea contratorpiloare*, subordonată Diviziei de Mare.

La 19 ianuarie 1921 au intrat în dotarea Diviziei de Mare și un număr de șase torpiloare, cedate României de marina austro-ungară în contul despăgubirilor de război, bastimentele au fost denumite: *Vifor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* și *Năluca* și aveau baza navală la Constanța. În anii 1921-1922 statul român a mai cumpărat din Italia patru vedete antisubmarine tip „M.A.S.”, ale căror inițiale reprezintă prescurtarea denumirii italiene de *motoscafo anti-sommersibile*, dată acestui tip de navă, folosită în principal pentru dragaj maritim. Aceste vedete torpilorare cu gabarit redus au fost armate pentru instrucție și misiuni în subordinea Diviziei de Mare. În fapt, MAS-urile împreună cu canonierele au constituit Gruparea de dragaj, care va încheia operațiile sistematice de curățire de mine a radei portului Constanța la 31 octombrie 1922. În acest mod, în primii ani ai deceniului trei al sec. XX, Divizia de Mare avea în dotare cele două distrugătoare tip „M”, patru canoniere dragoare construite în Franța, intrate în dotarea marinei militare române în anul 1920, purtând nume de eroi marinari ai primului război mondial *Locotenent-comandor Eugen Stihl*, *Capitan Dumitrescu Constantin*, *Locotenent Lepri Remus* și *Sublocotenent Ghiculescu Ioan*, cele șase torpiloare deja

Distrugătorul Mărăști, 1920.

Nava bază Constanța și submarinul Delfinul, 1936.

Șalupe torpiloare tip Power, 1940.

menționate, cruciătorul *Elisabeta*, folosit, așa cum s-a arătat, ca navă-școală pentru pregătirea maiștrilor de marină, bricul *Mircea* și cele patru vedete antisubmarine tip „M.A.S.”. Acestor unități navale, în cea mai mare parte, în stare operativă, li se adăugau patru remorchere: *Alexandru cel Bun*, *Capitan Alexandrescu*, *Locotenent Vârtoșu* și *Sublocotenent Pavelescu*, șalupe, șleperi, precum și șantierul naval mobil.

Caracterul defensiv al politicii militare românești se caracterizează după primul război mondial și prin reorganizarea Comandamentului Marinei Militare în compunerea căruia vor intra unități nou înființate în scopul întăririi apărării litoralului maritim și fluvial. Acestea au fost Apărarea Fixă Fluvială și Apărarea Fixă Maritimă, având în structura lor servicii de mine, torpie, stații TFS și baterii de coastă. În noua organiză a Marinei Militare stabilită prin Ordinul Ministerului de Război nr. 15029 din 24 martie 1921, Apărarea Fixă Maritimă, era subordonată Comandamentului Diviziei de Mare, ea avea sediul la Constanța și apăra litoralul maritim de la Balci la Limanul Nistrului, zonă împărțită în sectoare și subsectoare, Sectorul maritim nr. 1 sud, care se întindea de la Balci la Gura Portitei. Structura avea în compunerea sa și bateriile de coastă care încep să fie montate pe litoral în anul 1926. Tot din acest an, pe lângă Divizia de Mare a început să funcționeze *Serviciul special de hidrografie, geofizică și astronomie*, unul din cele două servicii constitutive ale Serviciului Hidrografic Român.

La 7 septembrie 1930, parcul de nave al Forței Navale Maritime se va îmbogăți

Distrugătorul Regina Maria, 1930.

Submarinul Delfinul, 1936.

cu două noi importante unități de luptă, distrugătoarele tip „R”, *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, ce fuseseră comandate în anul 1926 Șantierelor Navale din Neapole, Italia. La 27 mai 1931, în portul Constanța, au avut loc festivitățile prilejuite de botezul celor două distrugătoare, în timpul cărora, pentru serviciul îndelungat în marină, bricul *Mircea* i s-a conferit „Semnul onorific pentru 40 de ani de serviciu”. În aceeași perioadă Marina a comandat la Fiume (Italia) un submarin (în 1926) și o navă-bază (în 1927). Construcția submarinului a durat ceva mai mult, însă nava-bază a fost lansată la apă la 3 noiembrie 1929 iar la sosirea în țară a fost botezată *Constanța*.

Noua structurare a forțelor aerului și marinei într-un minister unic, odată cu promulgarea Decretului nr. 2620, privind înființarea Ministerului Aerului și Marinei în anul 1936, a fost determinată de necesitatea constituirii unui organism competent cu atribuții bine stabilite în condițiile în care tendințele agresive ale unor state din Europa se manifestau concret, mai ales după instaurarea nazismului în Germania.

În anul 1939, Divizia de Mare s-a îmbogățit cu încă o navă de luptă, puitorul de mine *Amiral Murgescu*, primul bastiment construit în întregime într-un șantier naval românesc, la Galați. Lansată la apă la 14 iunie 1939, acesta a fost prima navă a programului naval executat în țară, după planurile Companiei olandeze I.V.S., care a utilizat materialele autohtone fabricate și furnizate de uzinele Reșița. Intrată în compunerea Diviziei de Mare, această nouă navă a răspuns nevoii de apărare a litoralului maritim și instalării unor baraje de mine împotriva navelor de suprafață și a submarinelor. Nava puitor de mine a reprezentat o etapă a unui program mai amplu pe care războiul îl va împiedica să se realizeze. Bastimentul răspundea unor parametri tehnici de vârf, pentru acel moment, marcând prin caracteristicile tehnico-tactice o adevărată performanță în industria noastră de apărare. Această navă a încheiat în chip fericit dar incomplet, acțiunea de înzestrare a Marinei Regale cu nave și tehnică de luptă modernă în perioada interbelică. Dificultățile și problemele se regăsesc, desigur, în contextul epocii și al etapelor istorice.

În același șantier naval începea construcția a două submarine *Rechinul*-torpilor și *Marsuinul*-miner, care au fost operative în 1943. Nu trebuie omis faptul că în 1938, se executaseră reparații generale la distrugătoarele *Mărășești*, *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, la monitoarele *Ardeal*, *Bucovina*, canonierele *Stihl* și *Lepri*, precum și la torpiloarele *Smeul* și *Năluca*.

Prin reglementări ulterioare, Comandamentul Diviziei de Mare a fost transformat în Comandamentul Forței Navale Maritime.

În ajunul celui de-al doilea război mondial aproape întreaga muniție necesară artileriei se fabrica în țară. De asemenea, au început să fie produse minele tip „Wikers” la uzinele Reșița, pentru barajele de la mare și se întreprindeau cercetări pentru realizarea unui tip de mine pentru Dunăre.

În 1941 în Divizia de Mare au fost încadrate și navele Serviciului Maritim Român, *Dacia* și *Regele Carol I*, transformate în crucișătoare auxiliare puitoare de mine.

În perioada cuprinsă între începutul lunii august 1941 și sfârșitul lunii iulie a anului 1942, principalele misiuni de luptă au revenit, de asemenea, Forței Navale Maritime, una dintre cele mai importante fiind operațiunea de minare.

Prin reglementările din anul 1942, Comandamentul Diviziei de Mare s-a desființat. Locul său a fost luat de Comandamentul Forțelor Maritime la conducerea căruia s-a aflat contraamiralul Horia Macellariu. După război acest comandament a fost desființat, gruparea navelor de mare continuând să funcționeze în cadrul Comandamentului Apărării Litoralului Fluvial și Maritim, transformat în 1948 în Apărarea Litoralului Maritim.

Un rol deosebit de important a revenit Forței Navale Maritime în intervalul de timp cuprins între 14 aprilie și 14 mai 1944, în care s-a desfășurat evacuarea trupelor germane și române din Crimeea. A urmat apoi o altă perioadă din vara anului 1944, când misiunea principală a vaselor maritime a fost aceea de apărare a litoralului în condițiile intensificării activității aeriene inamice deasupra Mării Negre și în zona portului Constanța, la 20 august 1944, Forțele Navale Maritime au mai pierdut o unitate prin scufundarea torpilorului *Năluca*. Participarea forțelor noastre maritime la război s-a încheiat odată cu data de 5 septembrie 1944, când, ca urmare a cerinței cu caracter ultimativ formulate de amiralul Oktibriski, navele Comandamentului Forței Navale Maritime au fost puse la dispoziția flotei sovietice de război din Marea Neagră.

După război, în urma modificărilor organizatorice din perioada 1948-1949, gruparea de nave maritime s-a transformat într-o unitate de sine-stătătoare, care a funcționat până în mai 1951, sub denumirea de Comandamentul Forțelor Maritime. În deceniile următoare, unitățile navale maritime au fost încadrate în Divizia 42 Maritimă, înființată în anul 1962.

În perioada 1965-1989 a continuat colaborarea Marinei Militare Române cu Flota Sovietică din Marea Neagră și cu cea a Forțelor Marinei Militare a R.P. Bulgaria. Scopul acestei cooperări era acela de a îmbunătăți capacitatea de intervenție în

bazinul Mării Negre și la gurile Dunării, pentru menținerea influenței în această zonă, dar și pentru respingerea unei eventuale agresiuni venite dinspre bazinul Mării Mediterane și Strâmtoarii Bosfor. De altfel, majoritatea acțiunilor desfășurate în comun de forțele navale ale celor trei state comuniste, membre ale Tratatului de la Varșovia, aveau drept temă principală respingerea unui eventual atac al inamicului realizat în diferite situații.

De remarcat că, odată cu anii '60, România a început să-și refacă flota, atât prin construcția de nave noi cât și prin importuri din URSS. Perioada de după 1965 a adus cu sine o întărire a capacității operative a Marinei Militare. Acest lucru a fost posibil datorită realizării de noi nave de luptă la șantierelor noastre românești, executate după proiectele ICEPRONAV Galați, atât pentru unitățile și marile unități maritime cât și pentru unitățile și marile unități fluviale.

Se poate afirma că, în perioada 1965-1989, Comandamentul Marinei Militare a cunoscut o dezvoltare accentuată a forțelor din subordine, în conformitate cu politica internă și externă a României, precum și cu

Vedetele blindate în formație de șir pe Dunăre.

Foto: Ștefan Ciocan

Dispozitiv al navelor Flotei la Ziua Marinei Române.

doctrina de apărare a țării în vigoare în acei ani.

În decembrie 1989, la capătul unei perioade de peste patru decenii de regim politic dictatorial, într-un context internațional dominat de prăbușirea blocului politic comunist aflat sub autoritatea Moscovei, regimul lui Nicolae Ceaușescu, tot mai izolat și conservator, și-a găsit sfârșitul în urma unei revolte spontane începută la Timișoara, pe 16 decembrie, și generalizată apoi, după modelul tipic al oricărei revoluții, în marile orașe ale țării. În momentele decisive ale procesului revoluționar, în toată țara, s-a recunoscut rolul jucat de instituția Armatei, aceasta solidarizându-se cu manifestații care militau împotriva dictaturii și pentru obținerea libertății.

Revoluția din decembrie 1989 a pus și Marina Militară în situația de a acționa în condiții reale de luptă. Astfel, în 17 decembrie 1989, în toate unitățile și marile unități aflate în subordinea Comandamentului Marinei

Militare, s-a primit ordinul de luptă „Radu cel Frumos”, fapt ce i-a pus pe marinarii români în stare de război. Încă din primele ore de la primirea acestui ordin s-au luat toate măsurile necesare pentru pregătirea cadrelor din subordine, în vederea executării unor eventuale misiuni specifice. Ziua de 22 decembrie a adus instaurarea noului regim democratic.

În ceea ce privește Marina Militară s-au făcut toate demersurile necesare menite să ducă la victoria Revoluției române. Au fost alarmate navele de luptă iar marinarii au asigurat paza celor mai importante obiective strategice din raza lor de competență militară. A fost dat ordin expres să nu fie folosită muniția de război decât în cazuri de extremă necesitate. Din nefericire, în pofida tuturor acestor măsuri excepționale, în rândul cadrelor din Marină s-au înregistrat 3 morți și 16 răniți, marinari care au plătit tributul de sânge pentru libertatea poporului și instaurarea democrației în România.

Perioada imediat următoare a adus o nouă organizare a Comandamentului Marinei Militare determinată de transformările politice pe care le cunoștea acum România.

Dragoarele maritime în acțiune!

În aceste condiții, reînviindu-se tradiția apărării fluvio-maritime, în anul 1994, a fost înființată Flota Maritimă Militară, ca urmare a aprobării în Consiliul Suprem de Apărare a Țării, a noulor structuri organizatorice din Armata României. Pe linia reorganizărilor a urmat Comandamentul Operațional Naval, perioada martie 2003-mai 2006; Comandamentul Flotei din mai 2006 până în 2010 și, ajungându-se, în acest moment la denumirea de FLOTA.

În afara reorganizărilor instituționale succesive, în perioada postdecembristă s-a produs și o schimbare a politicii externe și de angajamente defensive ale țării noastre spre structurile politice, militare și economice ale NATO și UE. În acest sens, România a semnat cu NATO, în 1994, un acord bilateral intitulat *Parteneriat pentru Pace/Partnership for Peace* ca prim pas spre aderarea efectivă în structurile politico-militare ale Alianței Nord-Atlantice.

În acest scop, s-a trecut la reorganizarea Marinei Române în vederea obținerii compatibilității structurilor de comandă cu structurile similare NATO. În acest context, Comandamentul Marinei Militare s-a transformat în Statul Major al Forțelor Navale, cu atribuții simetrice cu cele ale structurilor de comandă din cadrul NATO.

Statul Major al Forțelor Navale a participat activ încă din anul 1995, la activități specifice comune cu forțele NATO, structura sa de la mare derulând misiuni în cadrul exercițiilor multinaționale precum: COOPERATIVE

PARTNER, COOPERATIVE MERMAID-CLASSICA, COOPERATIVE SUPPORT, RESCUE EAGLE, MEDCEUR, BLACK SEA PARTNERSHIP, COOPERATIVE BEST EFFORT, COOPERATIVE KEY ș.a. De asemenea, a fost activată gruparea BLACKSEAFOR pentru exerciții navale comune cu forțele navale NATO și parteneri, Brigada multinațională SEEBRIG și-a mutat sediul la Constanța, permițând astfel României să dovedească faptul că poate îndeplini toate cerințele specifice și că poate asigura pe teritoriul său misiunile oricărei comandament NATO.

Ziua de 29 martie 2004 a adus cu sine recunoașterea internațională a eforturilor

Foto: Ștefan Ciocan

Elicopterul Puma Naval în timpul unui exercițiu de apunare.

Dispozitiv al navelor Flotei.

depuse de România prin acceptarea țării noastre ca membru cu drepturi depline în structurile politice și militare ale NATO. De acum, România va participa ca membru activ la toate operațiunile militare derulate sub auspiciile NATO. Odată cu aderarea la NATO, Marina Militară a devenit prima categorie de forțe complet profesionalizată, caracterizată prin suplețe, profesionalism și capacitate operațională ridicată.

În perioada imediat următoare, importanța deosebită acordată creșterii gradului de interoperabilitate, atât cu forțele terestre și aeriene naționale, cât și cu cele aparținând forțelor aliate a impus, printre altele, și apariția unor structuri noi, componente ale Forței Maritime: Flotila de Fregate cu fregatele Regina Maria, Regele Ferdinand și Mărășești, Grupul de Elicoptere și Nava-Școală de Suport Logistic pentru Fregate Constanța. Flota mai are în componența sa Divizionul Nave Minare-Deminare, Divizionul Rachete Navale, Divizionul Corvete, Divizionul Nave Purtătoare de Artilerie, Divizionul Vedete Fluviale, Batalionul de Comunicații și Informatică.

În ultimii ani, România a promovat constant o diplomație navală activă, axată în principal pe cooperarea și colaborarea cu flotele militare ale altor state, realizarea și dezvoltarea relațiilor bilaterale cu flotele din Marea Neagră și din bazinul mediteranean, precum și pe întărirea și diversificarea acțiunilor intenționale în domeniul militar. ■

„Flota... la aniversare!”

Text și foto: Cpt. ing. Cosmin OCHEȘEL

Sâmbătă, 26 februarie, a avut loc la Comandamentul Flotei sărbătorirea a 115 ani de la înființarea unității. Evenimentul a fost pregătit cu câteva săptămâni în urmă, prin organizarea unui concurs de șah și a unui campionat de fotbal în sală, intitulat sugestiv „Cupa Flotei”, aceste activități culminând cu un simpozion care a avut ca subiect evocarea istoriei Flotei. Câștigătorii concursurilor sportive au fost premiați joi, 24 februarie, în sala Cercului Militar Constanța, activitatea încheindu-se cu un spectacol dedicat acestui moment festiv. Ziua de 26 februarie a marcat, oficial, împlinirea a 115 ani de existență a Flotei. Deși a fost o vreme geroasă cu un vânt puternic pe toată durata activităților, pe faleză din fața Comandamentului Flotei s-a desfășurat un ceremonial militar și religios la care au participat șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiralul dr. Aurel Popa, cadre militare din Statul Major General și Statul Major al Forțelor Navale, comandanți de unități, cadre militare în activitate și retragere, foști comandanți ai Flotei și invitați.

Sfințirea bustului viceamiralului Vasile Urseanu, primul comandant al Diviziei de Mare.

Așa cum era firesc cuvântul de deschidere a aparținut comandantului Flotei care a subliniat importanța acestei zile pentru marina română. Acestuia i-au succedat șeful Statului Major al Forțelor Navale, domnul viceamiral dr. Aurel Popa, care a reliefat misiunile și rolul unității în cadrul marinei militare.

Mesajul de felicitare al ministrului Apărării Naționale, domnul Gabriel Oprea a fost citit de domnul contraamiral dr. Niculae Vălsan, locțiitor pentru resurse în cadrul Statului Major General.

Un sobor de preoți în frunte cu înalt Preasfințitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, a ținut o slujbă pe Faleză din fața Comandamentului Flotei, iar în memoria celor care și-au desfășurat activitatea în cadrul acestei structuri și au primit acest ceremonial din ceruri, s-a ținut un moment de reculegere. Activitățile au continuat cu dezvelirea bustului viceamiralului Vasile Urseanu, primul comandant al Diviziei de Mare, cea dintâi titlatură a actualei denumiri de Flotă. La final s-au acordat diplome, plachete și medalii tuturor celor care au avut un rol hotărâtor în evoluția acestei unități.

Nu ne rămâne decât să felicităm pe cei care au lucrat sau lucrează în cadrul Flotei și să le dorim atât lor cât și unității, „La mulți ani!”

Defilarea gărzii de onoare prezintă la manifestațiile aniversare organizate la Comandamentul Flotei, cu prilejul sărbătoririi a 115 ani de la înființarea Flotei.

Text și foto: Căpitan ing. **Cosmin OCHEȘEL**

Titlul acestui material a fost inspirat din broșura de prezentare a Direcției Hidrografice Maritime, lucrare coordonată de comandantul unității, comandorul Adrian Filip. Nu a fost ales întâmplător acest titlu pentru că el concluzionează în modul cel mai laconic posibil principalul rol al instituției și anume acela de a realiza siguranța navigației.

Și pentru a cunoaște mai bine această unitate a Forțelor Navale vom face o trecere în revistă a principalelor date care au marcat evoluția sa de-a lungul timpului.

Serviciul Hidrografic Maritim a fost înființat la 23 februarie 1926. În perioada 1926 - 1955 a executat misiuni de asigurare hidrografică pentru forțele navale participante la acțiunile de

luptă, a editat hărți de navigație la diferite scări pentru zona Mării Negre și a participat la amenajarea pentru navigație a căilor fluviale și a litoralului. La 11 noiembrie 1955, Serviciul Hidrografic Maritim a fost reorganizat transformându-se în Direcția Hidrografică Maritimă (DHM).

În anul 1966 DHM a devenit membră a „Asociației Internaționale de Semnalizări Maritime”. În perioada 1955 - 1990, Direcția Hidrografică Maritimă a executat acțiuni de o mare diversitate în folosul navelor românești militare și civile, pentru asigurarea de navigație în zona de responsabilitate a României, dintre care mai importante au fost: instalarea bazei de viteze de la Tuzla (1957) și a semnalelor neluminoase de la Chituc și Zaton (1958); electrificarea farurilor Tuzla (1957) și Midia (1958); construirea și punerea în funcțiune a farului Constanța (1960); construirea și punerea în funcțiune a farului

Primirea invitațiilor prezentei la aniversarea a 85 de ani de la înființarea Direcției Hidrografice Maritime.

Aspect de la festivitatea organizată cu ocazia aniversării a 85 de ani de la înființarea Direcției Hidrografice Maritime.

Nava hidrografică maritimă Cpt. odor Alexandru Cătuneanu.

Farul de aterizare Constanța.

nou de la Sf. Gheorghe (1968); derularea a două campanii de explorări hidrografice complexe între anii 1957 - 1970 și 1973 - 1982; mutarea și instalarea farului de la Gura Portiței (1977); dotarea Marinei Militare cu sistemul de radionavigație BRASGALS (1979); editarea „Cărții Pilot a Mării Negre” și a avizelor pentru navigatori; editarea noului set de hărți de navigație naționale și a „Atlasului de semne convenționale”.

După anul 1990, instituția a fost reorganizată, s-a mutat în sediul actual și a realizat, printre altele: editarea a 37 de hărți de navigație naționale; editarea „Cărții farurilor, semnalelor de ceață și radiofarurilor din Marea Neagră și Marea Marmara”; editarea „Tablelor Nautice”; preluarea farului Sulina (1996). În perioada 2002 - 2003 a fost realizat Sistemul Meteorologic Integrat Național al Forțelor Navale (SIMIN - FN), constituit, în principal, din consola de prognoză de la sediul DHM, 11 terminale de briefing meteo instalate la marile unități, conectate la consola de prognoză și rețeaua de comunicații. În 2002, DHM a realizat prima Hartă Electronică de Navigație (ENC) din România.

În conformitate cu prevederile Legii privind activitatea hidrografică maritimă nr.395/2004, Direcția Hidrografică Maritimă devine autoritatea națională în domeniul activității hidrografice maritime și are ca atribuții realizarea, gestionarea și ținerea la zi a fondului de date și informații privind cartografia, geodezia marină și navigația maritimă, conform reglementărilor naționale și siguranței navigației maritime și

Farul Verde de la intrarea în portul Mangalia.

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Bogdan Dinu

convențiilor internaționale la care România este parte sau conform acordurilor și înțelegerilor bilaterale semnate cu statele maritime cu care România are frontieră.

Direcțiile de cercetare - dezvoltare ale Direcției Hidrografice Maritime sunt: dezvoltarea cercetării științifice multidisciplinare a zonei maritime de competență națională; participarea la cercetarea științifică în apele naționale și internaționale în domeniul hidrografiei și oceanografiei; dezvoltarea cercetării științifice multidisciplinare a zonei costiere românești; dezvoltarea cercetării științifice în domeniul meteorologiei maritime în bazinul de vest al Mării Negre; dezvoltarea cercetării științifice în domeniul cartografiei nautice clasice și electronice.

Principalele obiective ale acestei unități constau în: cunoașterea naturii și topogeodeziei marine; cunoașterea geodeziei ariei marine și a regiunii de coastă învecinată; cunoașterea aspectului liniei de țărm, a condițiilor oceanografice și climatologice cu impact asupra navigației; protecția mediului marin; acțiuni de asigurare a navigației maritime cu faruri și de balizaj; desfășurarea în siguranță a navigației.

Câteva din competențele Direcției Hidrografice sunt: realizarea, gestionarea și ținerea la zi a fondului de date și informații privind cartografia, geodezia marină și navigația maritimă; cercetarea batimetrică a mării; cercetarea geodezică și de altă natură a obiectelor din zona costieră, din mare, de pe solul submarin și din zona submarină; punerea la dispoziție

Șaluha hidrografică Cătuneanu.

Biroul de hărți electronice.

navelor și ambarcațiunilor a informațiilor hidrografice, prin emiterea avizelor pentru navigatori; elaborarea, producția și actualizarea hărților de navigație oficiale și a documentelor nautice românești; transmiterea avertismentelor radio costiere și locale care se referă la siguranța navigației și condițiile meteorologice speciale; reprezentarea României la organizațiile internaționale cu care aceasta cooperează în domeniul hidrografiei maritime; executarea serviciului permanent de monitorizare și prognoză meteorologică maritimă; distribuția și vânzarea hărților de navigație și a documentelor nautice românești, a căror utilizare este obligatorie pentru siguranța navigației.

Rezultatele cercetării științifice desfășurate de Direcția Hidrografică Maritimă sunt valorificate prin: elaborarea și actualizarea periodică a hărților de navigație oficiale pe suport de hârtie din zona de responsabilitate a României din Marea Neagră, naționale și internaționale; elaborarea și actualizarea hărților de navigație oficiale electronice din zona de responsabilitate a României din Marea Neagră, naționale și internaționale; elaborarea și actualizarea documentelor nautice românești (Cartea pilot a Mării Negre, Cartea farurilor și a mijloacelor radiotehnice din Marea Neagră, Avizele pentru navigatori ce cuprind date recente oceanografice, geografice, hidrografice, meteorologice și hidrologice).

Din ianuarie 2007, DHM a devenit reprezentanta Guvernului României, în calitate de stat Membre al Organizației Hidrografice Internaționale (OHI). În perioada 2007 – 2009 a fost realizată și dezvoltată Rețeaua de Supraveghere Meteorologică Maritimă a Forțelor Navale (RSMM – FN), constituită din 7 stații meteorologice automate costiere și 4 stații meteorologice automate navale (instalate pe fregatele Regele Ferdinand, Regina Maria, N.S. Mircea și NMH Cpt. Cdor Al. Cătuneanu).

Incursiune în istoria Direcției Hidrografice Maritime.

Din anul 2009, Direcția Hidrografică are o nouă structură, capabilă să acționeze în sprijinul îndeplinirii celor patru misiuni de bază ale instituției: asigurarea hidrografică, meteorologică, cartografică, a siguranței navigației și asigurarea topografică. Așa au apărut secțiile respective: Hidrografie-Oceanografie, Cartografie marină, Meteorologie marină și Semnalizare și siguranța navigației. Față de vechea structură au apărut comasări și ceea ce este nou, secția de Meteorologie marină care a primit sarcini concrete pentru realizarea studiilor și prognozelor meteo pentru Forțele Navale.

Pentru executarea misiunilor de cercetare hidrografică și oceanografică și pentru instalarea și întreținerea sistemelor de navigație DHM folosește nava hidrografică *Emil Racoviță*, navă care a aparținut Centrului de Scafandri și remorcherul maritim de salvare *Alexandru Cătuneanu* (501).

Pentru a putea înțelege mai ușor ce înseamnă Direcția Hidrografică Maritimă am avut plăcuta ocazie să stăm de vorbă cu un fost comandant al acestei unități, domnul contraamiral de flotilă (r.) Aurel Constantin. Din discuția avută am putut lesne aprecia devotamentul și implicarea acestuia pe parcursul a 10 ani de activitate în cadrul instituției, activitate pornită de la un nivel minim de cunoaștere a Direcției Hidrografice dar care a fost ridicat la standarde de maxim profesionalism, parcurgând etape foarte complexe pentru a putea duce la îndeplinire misiunile specifice ale unității. Așa cum am aflat multe din activitățile de modernizare au fost efectiv un pionierat în domeniu mai ales datorită faptului că unitatea este singura recunoscută la nivel național, dar și internațional cu atribuții în această ramură cu implicații majore la realizarea siguranței maritime și fluviale. Bineînțeles că funcția de comandant nu este o misiune tocmai comodă și la îndemâna oricui, poate tocmai de aceea factorul uman joacă un rol foarte important. Astfel profesionalismul personalului din subordine a fost hotărâtor pentru a putea face față noilor cerințe impuse în aceeași măsură de restructurare dar și de modernizare. Bazându-se însă pe calitățile oamenilor și însușindu-le dorința de perfecționare putem spune că în perioada 1995-2005 unitatea a cunoscut schimbări majore, mai ales în anul 2004 când a fost recunoscută în conformitate cu prevederile Legii privind activitatea hidrografică maritimă nr.395/2004, drept autoritate națională în domeniul activității hidrografice maritime. Nu putem să nu amintim în acest context unul din momentele de referință, în cariera de comandant al Direcției Hidrografice al contraamiralului de flotilă (r.) Aurel Constantin menționat pe parcursul întâlnirii noastre. Acesta ne-a relatat o întâmplare care a avut loc pe parcursul vizitei președintelui Biroului Hidrografic Internațional în anul 1997, atunci când a fost convins de acesta despre importanța pe care o are o astfel de instituție, Direcția Hidrografică Maritimă, în viața unei colectivități maritime.

Trecând la activitățile prezente și viitoare ale Direcției Hidrografice, comandantul unității, comandorul Adrian Filip ne-a prezentat câteva din proiectele instituției. Așa cum preciza domnia sa în ultimii ani s-au făcut achiziții importante în domeniul utilității cu șalupe hidrografice astfel încât putem vorbi de o tehnică hidrografică și oceanografică la nivelul anului 2010. Pentru anul 2011 este planificată intrarea în lucrări de modernizare a fostului remorcher *Hercules*, actuala navă hidrografică *Alexandru Cătuneanu*, și transformarea acesteia într-o navă hidrografică astfel încât începând cu a doua jumătate a anului în curs aceasta să poată participa la o importantă activitate hidrografică după o perioadă destul de mare de pauză. Ambiția celor din DHM este de a începe să realizeze ridicări hidrografice în zona Mangalia și zona Sulina pentru a porni apoi activitățile de actualizare a hărților din zona de vest a Mării Negre. Pentru a putea realiza acest obiectiv îndrăzneț în cadrul unității există un plan de pregătire a specialiștilor în domeniu, utilizându-se totodată softuri și

activitate și retragere, foști comandanți ai unității precum și oficialități locale. Pe parcursul activităților comandantul Direcției Hidrografice Maritime comandorul Adrian Filip a făcut o amplă prezentare a acestei instituții ajutat și de o serie de fotografii care au rulat pe ecranul sălii. Emoționante au fost momentele în care actuali și foști colaboratori au primit plachete și medalii aniversare în semn de prețuire a efortului comun. Deosebită a fost și vizitarea noului muzeu, lansat cu această ocazie, un muzeu inedit și destul de bine dotat, care a putut fi deschis cu sprijinul unui grup de oameni inimoși printre care nu am putut să nu remarcăm pe doamna Mariana Păvăloiu, o persoană foarte apropiată și dedicată marinei.

Recunoașterea națională și internațională dobândită în urma eforturilor foștilor și actualilor comandanți și personal al Direcției Hidrografice Maritime, impun această structură în cadrul structurilor Forțelor Navale Române ca o unitate de elită imperios necesară unei comunități marinărești. ■

Incursiune în istoria Direcției Hidrografice Maritime.

aparatură de înaltă tehnicitate. Un alt proiect important este și construirea unor faruri noi în zona Tuzla precum și la Gura Portiței. Dacă anul 2011 este un an al proiectelor îndrăznețe anul 2010 a fost unul al împlinirilor mai ales prin prisma modernizării tuturor farurilor și schimbarea capetelor de far realizându-se în acest fel un sistem modern cu monitorizare de la distanță care poate funcționa până la cinci zile fără tensiune electrică. Proiecte îndrăznețe, pe care așteptăm și noi să le vedem puse în practică.

Vineri, 25 februarie Direcția Hidrografică Maritimă a sărbătorit 85 de ani de la înființare. Și nu se putea altfel decât îmbrăcat în haine de sărbătoare și având o mulțime de noutăți pentru cei prezenți. La manifestarea organizată în cocheta sală de conferințe a Direcției Hidrografice au participat șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiralul dr. Aurel Popa, comandantul Flotei, contraamiralul de flotilă dr. Alexandru Mirșu, reprezentanți ai instituțiilor partener, cadre militare în

Viața e prea frumoasă pentru a fi transformată într-un... coșmar!

Colonel medic **Emilia EDU**
Căpitan-comandor
psiholog **Ciprian HANCIUC**
Statul Major al Forțelor Navale

Plantele etnobotanice

Potrivit Marelui Dicționar de Neologisme, publicat în anul 2000, *etnobotanica* reprezintă o ramură a etnobiologiei care studiază relațiile reciproce dintre om și mediul vegetal, inclusiv efectele halucinogene ale plantelor.

Sub denumiri generice ca „aromaterapie” sau „etnobotanica”, noii dealeri de droguri vând alternative la drogurile ușoare. Magazinele de „vise” oferă o gamă diversificată de produse, de la lumânări parfumate, sare de baie, până la plante cu efecte ilariante sau la plic. Oficial, nu se recomandă ingerarea substanțelor, dar vânzătorii îți explică cum se prepară țigările din sarea de duș și care sunt efectele lumânărilor, dacă le mesteți în loc să le aprinzi. Marfa este vândută oricărui client, fără un control minim al vârstei clienților.

Plantele psihogene sau plantele psihotrope sunt acele plante care produc schimbări în ceea ce privește modul de gândire, de a percepe lucrurile din jur sau dispoziția persoanelor care le utilizează.

Plantele etnobotanice au efecte similare drogurilor, inhibă emisfera cerebrală stângă, unde se găsesc funcțiile ce țin de raționalitate și activează emisfera cerebrală dreaptă a cărei funcție este intuiția.

Plantele halucinogene induc efecte fiziologice și mentale care cuprind în special perturbări ale comportamentului, ale funcțiilor cognitive și ale percepției, care se pot perturba până la modificarea realității (instalarea halucinațiilor).

Consumul de etnobotanice este mai periculos decât cel de droguri, pentru că **nu sunt cunoscute efectele** pe care aceste produse îl pot avea și, prin urmare, medicii nu știu ce tratamente pot aplica.

Plantele etnobotanice halucinogene pot acționa asupra organismului în diverse moduri. Pe termen scurt, persoana care a utilizat aceste produse poate resimți diverse **efecte fizice**: dureri puternice de cap, tremurături ale corpului, transpirație excesivă, dilatarea pupilelor, creșterea tensiunii arteriale, creșterea

frecvenței cardiace, amețeli, senzație de greutate și vărsături.

Efectele psihice produse de folosirea plantelor psihotrope sunt: dispoziții schimbătoare; răș fără motiv, euforie, relaxare; probleme de raționament logic, clarviziuni, iluzii senzoriale și distorsiuni spațio-temporale; frică, anxietate,

angoasă, tristețe, iritabilitate, paranoia; stări confuzionale – pierderea identității; atacuri severe de panică, senzație de moarte iminentă; imposibilitatea de a se concentra și memora, diminuarea atenției; halucinații, senzația ieșirii/expulzării din corp; senzație de omniștiință (persoana se crede atotcunoscătoare).

Ceea ce este deosebit de important de specificat este că anumite persoane pot manifesta halucinații deosebit de grave care pot deveni extrem de periculoase atât pentru ele, dar mai ales pentru cei din jur.

Aproape 98% din produsele etnobotanice, vândute în magazinele de profil, prezintă pericol pentru sănătate, fiind vorba de plante cu efect halucinogen, dar și de plante obișnuite, stropite cu substanțe interzise.

Principalii consumatori de produse etnobotanice din România sunt **adolescenții** sau **adulții tineri**, iar în cazul celor care au început să consume produse etnobotanice s-a constatat o degradare fizică și psihică în 3 luni de la începerea consumului.

Dintre **cauzele consumului** putem menționa curiozitatea, presiunea de grup, teribilismul, problemele, izolarea de colectivitate și societate.

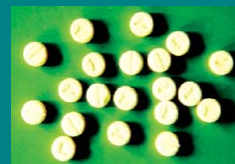
Curiozitatea - cei mai mulți tineri încep să consume droguri din pură curiozitate de a cunoaște efectele pe care le au asupra lor sau din dorința de a avea noi senzații, noi trăiri.

Teribilismul - consumul de plante etnobotanice poate fi incitant și provocator.

Presiunea de grup - poți fi privit de ceilalți într-un mod negativ și atunci este foarte important să știi cum să spui „NU”, ceea ce demonstrează că ai o personalitate puternică. Încearcă să fii tu însuși chiar dacă ceilalți gândesc diferit.

Probleme (familie, prieteni, școală) - unii tineri consumă droguri pentru a ascunde sau a depăși problemele zilnice pe care le au (divorțul părinților, abuzul sau indiferența părinților sau a școlii). Trebuie să înțelegem că utilizarea plantelor etnobotanice poate rezolva doar aparent și temporar problemele. Problemele continuă să existe și să se agraveze.

Izolarea de colectivitate și societate - consumul de plante etnobotanice poate fi o reacție la singurătate, o reacție la probleme ca izolarea sau disprețuirea de sine. Este foarte important să încerci

Pastile de Ecstasy.

Substanțe halucinogene.

Opiu.

Canabis.

Cocaină „crack”.

Heroină.

să îți rezolvi problemele într-un mod mult mai eficient și în mod real, fără a apela la droguri.

Cercetătorii au analizat și decodificat structura moleculară și biochimică a celei mai des întâlnite game de produse, vândute sub numele de „Spice” și au descoperit că **efectele halucinogene** descrise de consumatori sunt cauzate de **niște substanțe sintetice**, adăugate de către producători, care poartă numele de **canabinoide**. Aceștia pot fi de sute de ori mai puternice decât THC, elementul psihoeactiv din cannabis. Pentru a masca adăugarea componentelor chimice sintetice, producătorii completează amestecul cu o cantitate mare de substanțe care nu prezintă niciun risc, precum vitamina E, cafeină sau mentol. De asemenea, unele dintre amestecuri pot avea chiar reziduri de metale grele, periculoase pentru organism.

Aceste produse se comercializează în special sub formă de țigări, comprimate, pulberi, fragmente vegetale ambalate în plicuri, sub diferite denumiri ca: Spice Gold, Genie, Pulse, Spice Diamond, Wild Opium Mix, Mojo, Shunk, Smoke, Hummer, Fly Agaric Mushroom, sau plante celebre ca zorele, salvia, cornul secarei, mitragina, keraton.

Prinț-o Ordonanță de urgență adoptată în data de 10.02.2010 de Guvernul României, au fost interzise 36 de plante, ciuperci și substanțe etnobotanice cu caracter halucinogen. Persoanele care comercializează sau consumă una dintre aceste plante psihotrope riscă să fie pedepsite cu închisoarea de la 3-20 ani.

Drogurile

Drogurile reprezintă substanțe chimice ce prezintă acțiune asupra stării fizice, psihice și comportamentale. Ele sunt folosite în scopuri terapeutice dar și în scopuri experimentale, administrarea acestora supraviețuiește furnizând informații asupra modului cum lucrează sistemul nervos central. Ingerarea acestora poate

fi fatală sau poate duce la o dependență totală în 6 săptămâni.

Organismul se obișnuiește treptat cu unele droguri. Cu timpul este nevoie de o cantitate mai mare de drog pentru a da aceleași rezultate ca înainte. Această nevoie de cantități din ce în ce mai mari de drog, în vederea obținerii aceluiași efect, poartă numele de **toleranță**.

Barbituricele - Aceste droguri create în laborator sunt uneori prescrise de medici pentru alungarea insomniei și neliniștii, în calitate de „somnifere” sau „calman-te”. Sunt, de asemenea, recomandate persoanelor care nu pot supraviețui, din cauza faptului că sunt prea neliniștite, agitate și speriate tot timpul. Barbituricele sunt prescrise mai rar în zilele noastre iar folosirea lor este supravegheată cu atenție. Aceasta din cauza problemelor din trecut, inclusiv abuzul, dependența fizică și psihologică. În doze mari, barbituricele produc efecte similare cu cele ale alcoolului. Simptomele încetării folosirii acestora sunt foarte grave, uneori chiar fatale.

Amfetaminele - Fabricate și ele în laborator, aceste medicamente sunt denumite „excitante”. Cei care le folosesc sunt energici și alerți. Aceste medicamente accelerează reacțiile chimice ale organismului, producând energie. Au fost folosite, cândva, ca pastile pentru slăbit. Problema este că, de multe ori, consumatorul este tentat să meargă la o doză, pentru a se simți din nou energic. Acest fapt poate duce la obișnuință și dependență psihologică.

Halucinogenele - Halucinogenele reprezintă un grup variat de droguri. Unele sunt naturale, cum sunt cele din „ciupercile magice” și mescaline din cactusul „peyote”. Celelalte sunt create în laborator ca LCD, cunoscut sub numele de „acid”. Aceste droguri au efecte dramatice asupra conștiinței, a simțurilor și a percepției consumatorului. Acesta poate avea halucinații puternice.

Cea mai mare parte a halucinogenilor nu creează o dependență fizică

serioasă, iar pe termen lung nu par să cauzeze o dependență psihologică puternică. Acestea provoacă însă o toleranță în organism, iar oamenii chiar au murit, sub influența lor.

Opiul, morfina și heroina - Opiacele se obțin din specia de mac denumită opiu. Aceasta provoacă stări temporare de amorteală, liniște și chiar exaltare și fericire. În medicină, aceste droguri se folosesc ca remedii contra durerii. Ele sunt însă destul de puternice și periculoase, putând provoca rapid toleranță în organism și dependență serioasă. O supradoză poate chiar ucide.

Cocaina și „crack” - Cocaina este un praf alb, extras din frunzele plantei coca. Aceasta poate să-l facă pe cel care consumă, alert și plin de energie, chiar euforic. Deși unii oameni pretind că pot folosi cocaina ca pe un drog social sau „de recreere”, ca și alcoolul, alții devin dependenți din punct de vedere psihologic de aceasta. Printre alte efecte se numără halucinațiile, teama și paranoia. „Crack” este o versiune modificată, din punct de vedere chimic, a cocainei. Este unul dintre drogurile cele mai puternice și creează dependență.

Există câteva metode de **întrerupere a consumului** sau a dependenței de droguri și plante etnobotanice, iar acestea cuprind: administrarea unor medicamente speciale, sub supraveghere medicală, tratamente de psihoterapie sau forme similare de tratament, aderarea la grupuri formate din foști consumatori, reabilitarea într-un centru de detoxicare, detașarea de situația sau grupul social unde a început consumul de droguri.

În concluzie, consumul de substanțe sau plante psihotrope reprezintă o problemă de mare importanță și complexitate pentru noi toți. Ei semnifică o „speranță” sau o „provocare” pentru tineri, o problemă pentru părinți sau colegi, și un **semnal de alarmă** pentru societate. Este important să fim întotdeauna atenți pentru ca cei de lângă noi să nu fie nevoiți să apeleze la astfel de substanțe, să-i ajutăm să discearnă, considerând că orice problemă în viață este în fond o oportunitate de a demonstra lumii și lor înșiși că au puterea de a nu se lăsa doborâți de „pericolul alb” și că pot spune cu mândrie: „**VIATA E PEA FRUMOSA PENTRU A FI TRANSFORMATĂ ÎNTR-UN COȘMAR!**” ■

Corveta Viceamiral Eugeniu Roșca (263)

Sistemul medical din Forțele Navale

Asistența medicală specializată (II)

Text: Olivia BUCIOACĂ

Foto: Ștefan CIOCAN

Centrul de Medicină Navală

Revenim, așa cum v-am promis în ultimul număr pe anul 2010 al revistei *Marina Română* cu un nou articol despre sistemul medical din Forțele Navale, în care vom aborda asistența medicală de specialitate reprezentată de Centrul de Medicină Navală - controlul medical periodic, afecțiunile care apar cel mai frecvent la personalul angajat militar sau civil în urma controlului medical periodic, ce se întâmplă atunci când un angajat suferă de o afecțiune care necesită o perioadă mai lungă de tratament, internare sau concedii medicale sau este declarat inapt pentru serviciul militar și alte subiecte care ne privesc în mod direct -, dar și sistemul medical militar de urgență din Forțele Navale.

Sistemul medical din Forțele Navale cuprinde asistență medicală primară asigurată prin infirmeriile sau cabinetele medicale din unitățile militare și asistență medicală specializată prin Centrul de Medicină Navală și Spitalele Militare Teritoriale - Spitalul Militar de Urgență „Alexandru Gafencu” Constanța, Spitalul Militar de Urgență „Dr. Aristide Serfioti” Galați și Spitalul Clinic de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” București.

Asistența medicală de specialitate

Asistența medicală de specialitate se asigură prin ambulatoriul Centrului de Medicină Navală (CMN) și prin cabinetele de specialitate, și vizează în primul rând controlul medical periodic anual și expertiza medicală pentru stabilirea aptitudinii înmărcare-scurfundare pentru personalul militar și civil, pentru SGV și pentru candidații pentru Forțele Navale, elevi și studenți. Tot prin cabinetele de specialitate ale CMN se pot asigura consultații pentru personalul aflat atât în Forțele Navale, cât și pentru pacienții din afara sistemului militar care se află pe lista medicului de familie, acest lucru fiind posibil și pentru că CMN este în relație contractuală cu Casa OPSNAJ. Consultații de specialitate se pot asigura și prin Spitalul Militar Teritorial, la care sunt arondate unitățile, respectiv

Colonelul medic Doru Nelu Popescu, medic specialist dermato-venereic, comandantul Centrului de Medicină Navală în timpul unei dermatoscopii.

Examen biologic la laboratorul de analize medicale. Cezarina Dincu, bihchimist.

Examen microscopic la laboratorul de analize medicale. Adelina Calzeriu, medic specialist laborator analize medicale.

Analiza componentelor sângelui (hemograme) la laboratorul de analize medicale. Anisoara Cristocsea asistent principal laborator analize medicale.

Spitalul Militar de Urgență „Alexandru Gafencu” Constanța, pentru județul Constanța și Tulcea, iar pentru Brăila și Galați, Spitalul Militar „Dr. Aristide Serfioti” Galați.

Asistența medicală de specialitate pe care o asigură Centrul de Medicină Navală constă într-un număr de medici specialiști și de cabinete, cu dotările aferente pentru consultații de specialitate, consultații care se acordă în urma trimerilor medicilor de familie, pentru o gamă largă de pacienți și pentru o patologie complexă. Centrul de Medicină Navală este specializat în asigurarea asistenței medicale a scafandrilor și a eventualelor victime ale accidentelor de scufundare pe linie ORL, medicină internă cu toate explorările funcționale aferente stabilirii aptitudinii de înmărcare și de

scufundare. Și lista poate continua cu psihiatrie, neurologie cu toate investigațiile electroencefalografice și electromiografice, dermatologie, oftalmologie, unde medicii au reușit să amenajeze un spațiu mic, dar important pentru intervenții chirurgicale. Colonelul medic Doru Nelu Popescu, comandantul Centrului de Medicină Navală: „Avem o sală de microchirurgie unde am făcut

deja o serie de intervenții chirurgicale cu succes, avem o dotare cu microscop operator de ultimă generație, radiologie, fizioterapie, chirurgie și nu în ultimul rând psihologie”. Laboratorul de psihologie este singurul atestat să efectueze testele psihologice pentru personalul imbarcat și cel care execută activități în mediul hiperbaric. De asemenea, prin laboratorul de psihologie se emit certificate de aptitudine de scufundare

Electroencefalogramă la cabinetul explorări funcționale-neurologice. Raluca Dică, asistent principal cabinet explorări funcționale-neurologice.

Electrocardiogramă (EKG) la cabinetul explorări funcționale-cardiologie. Raluca Dică, asistent principal cabinet explorări funcționale-cardiologie.

sau de înmărcare care pot fi valabile în toată lumea. Colonelul medic Doru Nelu Popescu: „Noi ne mândrim cu aceste rezultate și putem face față tuturor intervențiilor de specialitate la care am făcut referire. Bineînțeles, în cazul unor intervenții de finețe cum ar fi în chirurgie vasculară, neurochirurgie, urologie, fiind o unitate de ambulatoriu, nu putem face asemenea intervenții, în schimb putem ține legătura cu medicii de la Spitalele Militare din Constanța sau din București pentru a putea împreună să rezolvăm cazul cu toate particularitățile lui”. Și poate cel mai important de precizat, o mare parte dintre cabinete sunt dotate cu aparatură conform cerințelor actuale, în special pentru investigațiile cardiologice (medicul internist are și a doua specialitate în cardiologie, dar la această situație în care un medic are două sau mai multe specializări sau îndeplinește prin cumul o funcție vom face referire în paginile următoare).

Aparatură de ultimă generație

Cum se prezintă Centrul de Medicină Navală la capitolul dotare? Din ce ați citit deja, am putea spune că lucrurile stau bine. În ultimii șase ani s-au făcut pași mari în ceea ce privește dotarea. Există aparatură de ultimă generație, aparatură modernă care corespunde cerințelor actuale. De exemplu, laboratorul de analize medicale a fost adaptat, renovat și bineînțeles dotat cu aparatură de ultimă oră conform standardelor în vigoare „cu un circuit adecvat să nu se întâlnească probele biologice cu pacientul, cu preluarea și depozitarea deșeurilor rezultate. Avem aparate semiautomate și automate de bihchimie, de hematologie care sunt în standardele mondiale actuale”, a completat colonelul medic Nelu Doru Popescu.

Cabinetul ORL are o dotare modernă, un fibroskop cu diametru foarte mic care poate pe lângă investigațiile ORL să

Încadrarea cu personal la CMN

În urmă cu 21 de ani, la înființarea Centrului de Medicină Navală, existau 16 funcții de ofițeri medici și 16 funcții de cadre medicale cu studii medii. Ceva pare că s-a mai schimbat de atunci, stătele au suferit modificări, dacă nu anual cel puțin la doi ani. S-a mers în general pe ideea reducerii, dar anul trecut Centrul de Medicină Navală a primit o funcție de medic de familie, pe care a pierdut-o cu 7 ani în urmă, dar care a fost acum recreată. „Această funcție este ocupată de un ofițer medic foarte destoinic, după părerea mea, un om cum mai rar întâlnești, un om atât de devotat, și cu toate că e femeie e ca un soldat universal”, este aprecierea pe care Colonelul medic Doru Nelu Popescu a făcut-o olocotenent-colonelului Iana Constantinescu, medicul care își desfășoară activitatea în principal în garnizoana Babadag, la Batalionul

Ecografie la laboratorul de ecografie. Daniela Cismigiu, medic primar boli interne și specialist cardiolog.

Examen neurologic la cabinetul de neurologie. Diana Orbocea, medic specialist.

Infanterie Marină, unde îngrijește medical un număr mare de militari, care necesită o îngrijire medicală și o dăruire pe măsură, iar doamna doctor e chiar omul potrivit la locul potrivit: „Doamna doctor reprezintă un punct de reper pentru noi, de curând și-a luat și doctoratul în științe medicale, a muncit foarte mult și pe plan științific. Ne trimite pacienți la consultații, colaborăm foarte bine. Este într-adevăr un om deosebit și cred că merită din partea noastră toată admirația”, ne-a mărturisit cu toată

Cabinetul de stomatologie. Maior Silvestru Severin, medic primar stomatolog.

admirația colonelul medic Doru Nelu Popescu.

Și, chiar dacă, situația este puțin schimbată față de acum 20 de ani, există totuși deficit de personal. Statisticile o spun și CMN nu stă deloc bine la capitolul încadrare cu personal. Sunt 9 medici (trei militari și șase civili) și 9 asistenți medicali, doi psihologi, un biochimist și doi subofițeri sanitari. Nu există medic chirurg în momentul de față, sunt semne că funcția va fi ocupată, dar deocamdată este liberă. Între timp a dispărut și funcția de psihiatru. De câțiva ani CMN nu are medic de fizioterapie. O altă problemă o constituie ocuparea funcției de farmacist și, implicit, asistent de farmacie și asistent medical de laborator. Din acest motiv nu există un compartiment farmaceutic care să deservească cu medicamente și materiale sanitare-farmaceutice toate cabinetele. Dacă funcția de farmacist ar fi fost încadrată cu siguranță Centrul de Medicină Navală ar fi stat foarte bine la capitolul medicamente. „*Noi ne-am străduit să aprovizionăm și din fondurile date de către SMFN, dar nu ne-a permis legea farmaciei să achiziționăm fără farmacist aceste materiale. Achiziționăm materiale sanitare pentru uzul curent spirt, vată..., dar nu și produsele farmaceutice pe care nu avem voie să le achiziționăm*”, ne-a explicat comandantul CMN.

Un procent semnificativ din personalul feminin este în concediu de creștere a copilului. Patru cadre medicale (doi psihologi, medicul de expertiză și o asistentă) sunt în concediu de creștere a copilului, iar munca pe care trebuiau să o facă este preluată acum de alți medici (activitatea psihologilor de la CMN a fost preluată de psihologul de la Centrul de Scafandri). La acestea

Otoscopie la cabinetul ORL. Mișela Vioreanu, medic primar ORL.

se mai adaugă numărul mare de zile de concediu medical.

Colonelul medic Doru Nelu Popescu ne-a prezentat situația cu care se confruntă personal: „*Medicul de expertiză medicală este în concediu, iar fișele medicale trebuie să le lucrez eu în ideea găsirii soluției de aptitudine sau inaptitudine medicală. Îndeplinesc și funcția de dermatolog pe care, în afară de funcția de comandant, o duc prin cumul. Practic, eu și alți colegi suntem*

Aplicații fizioterapice la laboratorul de fizioterapie. Cătălin Prochirpu, asistent principal de recuperare medicală și fizioterapie.

supraîncărcați cu funcții pe care trebuie să le ducem prin cumul. Dar trebuie să ne desfășurăm activitatea.” Într-adevăr, sistemul medical trebuie să funcționeze, indiferent dacă lipsește un medic sau o asistentă. Astfel, un asistent de medicină generală ajunge să recolteze și probe de sânge, chiar dacă nu e asistent de laborator, să facă audiograme sau electrocardiograme, iar medicii la rândul lor să trimită rezultatele la specialiști, să-i informeze telefonic despre caz și să țină legătura cu aceștia în beneficiul pacientului. În acest sens colonelul medic Doru Nelu Popescu a înaintat un protocol de colaborare cu Spitalul Militar, ca atunci când lipsesc medicii de la CMN să se poată apela la medicii Spitalului Militar și invers. Propunerea a rămas fără răspuns, deși se pare că actuala conducere a Spitalului Militar a fost de acord cu această colaborare benefică pentru ambele structuri în astfel de situații și, mai ales, pentru pacienți, am spune noi. La fel și Statul Major al Forțelor Navale, dar Direcția Medicală a impus sistarea oricărui demers. Nu s-a primit un răspuns oficial, astfel că această inițiativă nu s-a materializat și s-a oprit la Direcția Medicală.

Controlul medical periodic

O dată pe an, în funcție de planificarea medicului șef al Forțelor Navale, aprobată de șeful Statului Major al Forțelor Navale, are loc controlul medical periodic care se face la Centrul de Medicină Navală pentru toți angajații din Forțele Navale. În ce constă controlul medical periodic?

La scafandri fișa medicală este mai elaborată, și cuprinde în plus teste de efort, teste de barofuncție, electroencefalogramă și alte investigații care sunt necesare în funcție de cazistică. Fișa medicală este destul de elaborată și pentru personalul îmbarcat, dar nu cuprinde însă investigațiile amintite mai sus din controlul medical al scafandrilor. Pentru personalul civil angajat, medicul de medicina muncii este cel care hotărăște ce investigații și controale de specialitate trebuie să se facă în funcție de locul de muncă, de noxele de la locul de muncă și alți factori. Sunt mai multe variante pe care Centrul de Medicină Navală trebuie să le aibă în vedere în funcție de statutul personalului.

Aptitudinea îmbarcare-scurfundare

În urma controlului medical periodic personalul angajat în Forțele Navale poate fi declarat apt sau inapt medical. Centrul de Medicină Navală nu poate stabili decât aptitudinea de ambarcare

sau de scufundare, iar pentru aptitudinea de serviciu militar pacientul este trimis la Spitalul Militar. Pentru personalul îmbarcat „etichetat” inapt ambarcare de specialiștii de la Centrul de Medicină Navală se pot găsi funcții la unitățile de uscat, unde, dacă nu este inapt serviciu militar, își poate continua activitatea ca orice militar într-o unitate de uscat. Același lucru se întâmplă și în cazul scafandrilor. Dacă în urma controlului medical periodic un scafandru nu este declarat apt de scafandrie, dar este apt de ambarcare, poate să rămână în continuare pe navă pentru diferite activități până încetează inaptitudinea de scufundare. Dacă este o inaptitudine definitivă, atunci se găsește o funcție pentru ambarcare sau pentru uscat, de la caz la caz.

Control oftalmologic la cabinetul de oftalmologie. Medic primar oftalmologie, dr. Sena Bectas.

În situația în care un pacient suferă de o afecțiune care necesită o perioadă mai lungă de tratament - internare, concedii medicale, concedii de recuperare - se procedează astfel: înainte de împlinirea a 90 de zile de absență la program, pacientul trebuie să se interneze pentru precizarea situației medico-militare la Spitalul Militar Teritorial. Dacă pacientul, prin afecțiunea pe care o are necesită o perioadă de recuperare de peste 90 de zile, i se acordă această perioadă prin concedii repetate de 30 de zile până la totalizarea a 270 de zile absență la program dintr-un total de 365. Competența acestor concedii de recuperare este a Comisiei de expertiză medico-militară centrală, de la Spitalul Clinic de Urgență Militar Central „Dr. Carol Davila” București, care se află în subordinea Comandamentului Operațional Intrunit.

Și aici există mai multe situații de expertizare pentru serviciul militar. Prima situație este aceea în care pacientul respectiv este declarat apt pentru serviciul militar, afecțiunea fiind recuperată în cursul celor 90 de zile. A doua situație, în care pacientul nu este recuperat integral și atunci este apt

limitat, ceea ce presupune schimbarea locului de muncă și anumite restricții pe o perioadă de un an. La expirarea perioadei de apt limitat pacientul trebuie din nou să se interneze la Spitalul Militar Teritorial pentru precizarea situației medico-militare, în urma căreia poate fi declarat apt pentru serviciul militar. Cea de-a treia variantă este inaptitudinea pentru serviciul militar când se consideră că în urma internărilor, tratamentului și a concediilor de recuperare, respectiv pacient nu mai posedă aptitudinile fizico-psihice pentru îndeplinirea serviciului militar și atunci este declarat inapt cu scoaterea din evidență.

Pentru că la Statul Major al Forțelor Navale se centralizează toate datele de la Centrul de Medicină Navală în urma controlului medical periodic, am stat de vorbă cu medicul șef al Forțelor Navale,

trebuie să ne repezim în tratament, bine funcție și de valorile înregistrate. La valori mai mici o dietă corespunzătoare, mișcare și cât de cât limitarea stresului dau rezultate foarte bune. În cazul în care nu putem obține valoarea dorită a colesterolului sau trigliceridelor prin aceste măsuri igienico-dietetice, apelăm într-adevăr la tratament.”

Rețete și tratamente gratuite

În urma controlului medical periodic dacă unul dintre angajați necesită un tratament de specialitate, de la Centrul de Medicină Navală se pot elibera rețete gratuite în funcție de caz. Colonelul medic Doru Nelu Popescu: „*Noi avem contract cu CASA OPSNAJ pentru fiecare compartiment în parte, putem elibera rețete, indicații terapeutice și explorări*

Sala de mici intervenții chirurgicale oftalmologice dotată cu microscop operator. Medic primar oftalmologie, dr. Sena Bectas.

Colonelul medic Emilia Edu despre afecțiunile care apar cel mai frecvent la cadrele militare: „*În urma controlului medical periodic, am observat în cei doi ani de când fac această analiză a stării de sănătate a personalului din Forțele Navale, că pe primul loc sunt afecțiunile metabolice și aici mă refer strict la dislipidemie, colesterol mărit și trigliceride, rezultat al alimentației*”. În urma statisticilor, problema colesterolului este una de nivel național, deci nici Forțele Navale nu fac excepție, având în vedere și obiceiurile alimentare ale românilor. „*Pe locul doi sunt afecțiunile cardiovasculare, cumva legate de această dislipidemie. Locul trei îl ocupă afecțiunile oftalmologice statistic vorbind ca procent, dar practic aici intră presbiopia care este o boală de vârstă și deci nu putem spune că este o afecțiune sau că ar avea vreo legătură neapărat cu marea, iar ca afecțiuni așa cum am mai spus afecțiunile metabolice, cardiovasculare, digestive și ale aparatului locomotor aceasta este ordinea și se menține față de 2009*”.

Remediul ni l-a dat tot colonelul Emilia Edu: „*Sunt de principiu că nu*

funcționale sau explorări de laborator. Păcat că această casă de asigurări nu ne mai decontează și serviciile medicale, ne decontează numai consultațiile, deci cazul nou, dar serviciile pe care le prestăm nu se mai decontează”. Nimeni nu știe în ce împrejurări s-a luat această decizie, dar pentru medicii de la Centrul de Medicină Navală faptul că nu se mai decontează serviciile este o problemă. „*Serviciile trebuie să le facem și serviciile înseamnă consum de materiale sanitare, înseamnă consum de timp, de energie pe care nu o poate deconta nimeni, dar asta nu înseamnă că militarul sau personalul care vine la noi la consultație trebuie să plece netratat*”, ne-a spus colonelul medic Doru Nelu Popescu.

În cazul în care un pacient angajat din Forțele Navale se prezintă la CMN, după sau înainte de efectuarea controlului medical periodic, semnaland probleme de sănătate, beneficiază de un control de specialitate și i se recomandă medicamentele care pot fi eliberate de farmaciile civile care au contract cu CASA OPSNAJ, dacă se prezintă cu biletul de trimitere de la medicul de familie. ■

Intendența la 150 de ani

Domenii de activitate și priorități

Text și foto: **Olivia BUCIOACĂ**

La 1 februarie, arma Intendență a sărbătorit 150 de ani de existență. Prin Înalțul Ordin de Zi numărul 29, emis de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, Intendența armatei s-a înființat la 1 februarie 1861. De atunci și până în prezent Intendența a suferit o serie de transformări, iar astăzi este una dintre cele mai importante componente din cadrul logisticii militare, având un rol primordial în asigurarea hrănirii și echipării efectivelor Armatei României, atât la pace, cât și la război sau în situații de criză. În contextul actual Intendența a cunoscut o evoluție continuă pentru a ține pasul cu cerințele operaționale ale structurilor militare atât pentru desfășurarea activităților din plan, dar mai ales pentru misiunile internaționale. Activitățile specifice pe linie de Intendență în cadrul domeniului logisticii au o pondere importantă, materializată prin activități diverse fără de care sistemul logistic ar avea de suferit. Pentru a exemplifica activitățile ce țin de Intendență am avut în vedere Secția Logistică de la Mangalia și am aflat de la comandorul Lucian Botea care sunt particularitățile acestei arme pentru unitatea pe care o conduce: „*Secția Logistică prin misiunile pe care le are în cadrul sistemului de asigurare a sprijinului logistic din cadrul Forțelor Navale își exercită competența în următoarele domenii: organizarea, pregătirea și servirea mesei pentru personalul unităților de uscat din cadrul garnizoanei Mangalia, aprovizionarea cu alimente la timp și de calitate a unităților de nave din garnizoană, de asemenea, aprovizionarea și echiparea militarilor din unitățile aflate în asigurare cu echipament conform normelor în vigoare. Un alt domeniu de competență este aprovizionarea și distribuția cantităților de carburanți și lubrifianți conform ordinului de distribuție emis de eșaloanele superioare*”. Asigurarea hrănirii și echipării personalului, asigurarea cantităților de combustibili și lubrifianți pentru desfășurarea procesului de instrucție, depozitarea și buna gestionare a materialelor specifice, precum și asigurarea unităților și personalului cu bunuri și materiale necesare îndeplinirii misiunilor naționale și internaționale rămân și anul acesta prioritare pentru Secția Logistică de la Mangalia.

La ceas aniversar comandorul Lucian Botea a adresat tuturor militarilor din această armă „*sincere felicitări și urări de sănătate, satisfacții pe plan profesional și personal, cu mențiunea că intenționați reprezintă o componentă vitală pentru asigurarea bunei funcționări a Logisticii Navale și implicit a mecanismelor militare*”. De asemenea, a adresat mulțumiri comenziilor unității și personalului pentru întreaga activitate.

Un alt domeniu al Intendenței este cel al achizițiilor. Compartimentul achiziții conlucrează foarte bine cu celelalte compartimente din cadrul Logisticii și se află în subordinea șefului Logisticii, având astfel, acces mai ușor la informațiile necesare pentru achiziții. Referitor la activitățile desfășurate pe această linie, marea majoritate a achizițiilor în domeniul intențenței sunt realizate de eșaloanele superioare, în principal de Comandamentul Logistic Întrunit, cu câteva achiziții dar de valoare mai mică de Statul Major al Forțelor Navale, iar o parte foarte mică, rechizite consumabile și alte materiale de mică valoare necesare la birouri de compartimentul achiziții al fiecărei unități.

Maiorul Sebastian Dumitrache, șeful logisticii la Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale.

Locotenentul Florentin Cuzmin, șef Birou Marketing și Achiziții din cadrul Batalionului de Sprijin al Forțelor Navale.

Din acest punct de vedere, este o idee bună „*descentralizarea achizițiilor*”, este de părere locotenentul Florentin Cuzmin, șef birou marketing și achiziții în cadrul Batalionului de Sprijin, ceea ce înseamnă „*acordarea unor credite mai mari ordonatelor de credite pentru repartizarea creditelor necesare aprovizionării materialelor de intențență, pentru că la nivel central, în ultima perioadă, nu s-au mai făcut achiziții de materiale de intențență, cu excepția articolelor de echipament*”. Și aici există o problemă, pentru că în ultima perioadă mulți își achiziționează echipamentul de pe piața liberă, preferând să încaseze contravaloarea cotei părți anuale. Mai rămâne doar o mică parte din articolele de echipament care nu se regăsesc pe piața liberă și atunci se comandă și se asigură prin eșaloanele superioare.

Rechizitele de birou, achiziții pe linie de intențență care se fac prin compartimentul achiziții din cadrul Batalionului de Sprijin, sunt în primul rând pentru SMFN pe care îl deservește, aici incluzând și Componenta Operațională Navală și bineînțeles pentru Batalionul de Sprijin. La rechizitele de birou și echipamente se adaugă și materialele necesare pentru hrănirea efectivelor, achiziții de valori mici (articole de veselă), întrucât ce țin de blocul alimentar și de materialele necesare preparării hranei care au valoare destul de mare intră în categoria activelor fixe și se achiziționează centralizat. Ca peste tot cererile sunt mari, iar bugetul mic, „*dar încercăm să ne descurcăm cu ce avem pentru că nu avem ce face. Până la o redresare a economiei nu sperăm la fonduri mai mari*”. Nevoile la ora actuală depășesc cu mult bugetul alocat și din acest motiv prioritățile sunt foarte bine stabilite, „*pentru că altfel riscăm să rezolvăm probleme cu importanță mai mică în dezavantajul celor spinoase sau arzătoare*”, a precizat locotenentul Florentin Cuzmin.

„*Le doresc să-și păstreze meseria pentru că este frumoasă, chiar dacă este destul de grea. Se pare că în viitorul apropiat va fi foarte mare nevoie de intențenți în armată, având în vedere și noile precizări prin care se prevede hrănirea obligatorie și inclusiv, readucerea în cadrul unităților la gospodăriile agrozootehnice*”, a fost mesajul transmis de locotenentul Florentin Cuzmin pentru colegii intențenți.

La cea de-a 150-a aniversare urăm colegilor noștri intențenți din Forțele Navale un sincer La Mulți Ani! de ziua armei. ■

Plutonier major Nuramet Demirel, șef depozit echipamente și alimente la Batalionul de Sprijin al Forțelor Navale.

„Oamenii Anului”

Cei mai buni din Forțele Navale în 2010

Căpitan ing. **Cosmin OCHEȘEL**

Vineri 18 februarie, Forțele Navale Române și-au premiat cei mai buni marinari militari din anul 2010. Astfel, șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiralul dr. Aurel Popa, a înmănat diplome și medalii primilor trei clasati de la fiecare din cele nouă categorii ale concursului. La activitatea care a avut loc la Academia Navală Mircea cel Bătrân, au fost prezenți comandanți de mari unități și unități, cadre militare, reprezentanți ai organizațiilor de marină, precum și rude și prieteni ai premianților.

Trofeul transmisibil și cel miniatură acordate câștigătorilor secțiunilor concursului „Omul Anului 2010”.

Scopul principal al acordării distincțiilor militare cu denumirea onorifică „Omul Anului” este acela de a recompensa valoarea profesională și managerială a personalului militar și civil care contribuie la crearea unei imagini pozitive instituției militare și la creșterea vizibilității structurilor militare din compunerea și subordinea Statului Major al Forțelor Navale în societate, la nivel național, la nivelul alianței sau în plan internațional.

Chiar dacă sub o altă denumire, distincția a fost instituită oficial, începând cu anul 2010, dar trebuie să menționăm faptul că în Forțele Navale, meritul inițierii acestei acțiuni laudabile de recompensare a valorii profesionale aparține Clubului Amiralilor, care a desemnat în perioada 2005-2008, „Ofițerul Anului”, în persoana comandurului Sorin Learschi (2005); comandurului Alexandru Mirșu (2006); locotenent-comandurului Adrian Lupășcu (2007); maiorului Marius Gheorghescu (2008). În anul 2009, aria de cuprindere a inițiativei de recompensare a celor care s-au remarcat prin merite deosebite s-a lărgit, laureatii fiind următorii: „Ofițerul Anului” - căpitanul Bogdan Curcă;

„Maistrul Militar al Anului” - aspirantul post mortem Florin Claudiu Cișmașu; „SGV-ul Anului” - caporalul Florin Ionescu.

Distincțiile din acest an s-au acordat în urma desfășurării concursurilor organizate la toate nivelurile ierarhice începând cu eșalonul divizion/simulare, în sus.

Chiar dacă lista celor premiați în acest an este destul de lungă vom face o trecere în revistă a primilor trei clasati pe secțiuni.

Astfel, la cele nouă secțiuni ale concursului, ocupanții primelor trei locuri, de la locul unu la locul trei au fost: la Secțiunea „Imagine și vizibilitatea

Suliman (Divizionul Corvete); la Secțiunea „Presă, Film și Literatură”, colegul nostru locotenent-comandur Mihai Egorov de la Grupul Mass-Media al Forțelor Navale, dr. Mariana Păvăloiu (Academia Navală „Mircea cel Bătrân”), căpitan-comandur Mugurel Pascu (Statul Major al Forțelor Navale); la Secțiunea „Istorie, Cultură și Tradiții Militare și Marinărești”, comandur Tiberiu Chodan de la Comandamentul Flotei, locotenent-colonelul dr. Cornel Ignat (Muzica Reprezentativă a Forțelor Navale), M.m.l. Liviu Tănase (Comandamentul Flotei); la

Viceamiralul dr. Aurel Popa, șeful SMFN, felicitându-l pe căpitan-comandur Danil Trică, pentru locul 2 obținut la secțiunea „Logistică și Infrastructură”, a concursului „Omul Anului 2010”.

Armatei Române și a Forțelor Navale” - comandur dr. Constantin Ciorobea (Comandamentul Operațional Naval), M.m.l. Gheorghe Marius Irimia (Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare), căpitanul Daniel Rotariu (Centrul de Scafandri); la Secțiunea „Instrucție și Luptă” - plutonierul-major Didel Mocanu de la Divizionul Nave și Scafandri, comandur Dan Vasile (Baza Logistică Navală), comandur Victor Gidluță (Divizionul Rachete Navale); la Secțiunea „Logistică și Infrastructură” - colonelul Ionuț Bianu de la Statul Major al Forțelor Navale, căpitan-comandur Daniel Trică (Statul Major al Forțelor Navale), căpitan-comandur Silviu Bucur (Baza Logistică Navală); la Secțiunea „Învățământ, Știință și Artă Militară și Navală”, comandur dr. ing. Mihail Pricop de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, căpitan-comandur dr. Olimpiu Glodarenco (Muzeul Marinei Române), locotenent-comandur Valentin-Marian Toma (Comandamentul Flotei); la Secțiunea „Sănătate și Sport”, aspirantul Dan-Marian Ungureanu de la Divizionul Nave Scafandri, aspirantul Ioan Moldovan (Divizionul Corvete), aspirant Sorin

Secțiunea „Soldatul Universal”, și nu este o glumă denumirea secțiunii, caporalul Nicolae-Petrică Leciu de la Grupul Naval de Forțe pentru Operații Speciale, maiorul Marius Gheorghescu (Batalionul de Infanterie Marină), caporalul Viorel Manea (Batalionul de Infanterie Marină) și la final, dar nu cei din urmă, la Secțiunea „Marinărie și Matelotaj”, comandur Gabriel Moise, comandantul Navei Școală Mircea, M.m.p. Ion Stoian (N.S. Mircea), M.m.p. Petre Dragu (Școala de Aplicație a Forțelor Navale).

Au mai fost premiați, comandur Gabriel Moise, comandant N.S. Mircea, de către Clubului Amiralilor; comandur dr. ing. Mihail Pricop de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, de către Liga Ofițerilor din Marina Militară și plutonierul-major Didel Mocanu de la Divizionul Nave și Scafandri, de către Liga Maistrilor Militari de Marină.

Sperăm ca odată cu introducerea în concurs a acestor secțiuni, motivația personalului Forțelor Navale să crească pentru ca fiecare din cei care compun familia Forțelor Navale să se regăsească la un moment dat, pe lista premianților. ■

Aspiranții promoției 2010 între final de curs și emoțiile ocupării primei funcții din carieră **STAGIU DE PRACTICĂ AMBARCAT** în porturile militare

Despre legătura dintre practică și teorie, dintre repartiție și carieră, despre școală și realitatea de la bordul navelor

Text și foto: **Bogdan DINU**

Portul Militar Constanța

Anul trecut, tot în primul număr al revistei noastre pe 2010, vă semnalăm pe câteva pagini primul curs de bază pentru ofițeri desfășurat la Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” în care includeam și stagiul de practică de la bordul navelor care a precedat exemenle finale. Repetabil, evident, ca orice activitate de instrucție și instruire din Armată, revenim și anul acesta – în lipsa unor subiecte mai „marinărești”, primele ieșiri pe mare fiind programate abia în luna martie – asupra stagiului de practică al aspiranților cursanți la bordul navelor noastre militare. Nu vom relua toate informațiile deja cunoscute (cine dorește poate consulta revista Marina Română nr.1, 139, ianuarie-februarie 2010) despre obiectivele, evaluările, proiectele de curs etc. și

nici măcar despre aspirantul român din Forțele Navale, care nu a „suferit” modificări structurale. Vom încerca să ne focalizăm asupra a ceea ce este diferit anul acesta și mai ales asupra părerilor cursanților și comandanților de nave, interesante, despre perioada de practică.

Așadar, ca informație concentrată, pentru cursul de bază pentru ofițeri de marină desfășurat între 1 septembrie 2010 și 28 februarie 2011 stagiul de practică ambarcat a fost de șase săptămâni și nu de patru ca anul trecut, între 10 ianuarie și 18 februarie. Aceasta ar fi prima diferență. Cei 35 de cursanți au fost repartizați la practică în garnizoanele Constanța. Mangalia și Brăila la aproape toate tipurile de nave din dotarea Forțelor Navale: fregatele Tip 22, puitor de mine, dragoare maritime, nave purtătoare de rachete, corvete, vedete torpiloare, monitoare și vedete fluviale. Vă prezentăm mai jos tabloul de practică din Portul Militar Constanța, unde am fost la Divizionul

146 Nave Minare-Deminare și la fregata *Regele Ferdinand*, dacă vreți, undeva la extremități dacă vorbim de vechimea navelor și modul de lucru de la bord.

Cefac aspiranții în stagiul de practică la nave? În principal cunoașterea și familiarizarea cu nava, unii dintre ei urmând să ocupe prima funcție chiar pe nava pe care fac practică, ceea ce este un avantaj, cu instalațiile de la bord și modul lor de exploatare în funcție și de specialitățile lor și de asemenea cu documentele care reglementează activitatea la bordul navei. Din păcate, spre deosebire de anul trecut când toți cursanții au ieșit pe mare ambarcați pe fregatele *Mărășești* și *Regele Ferdinand* și au avut chiar activități în comun cu fregata americană *John L. Hall*, seria actuală a rămas la cheu pe toată durata practicii. Nu e o catastrofă, vor avea ocazii destule să o facă în carieră, dar nici beneficia practicii nu este. Inutil să mai precizăm poate care este diferența între a sta la cheu și a fi pe

mare. A mai sintetizat o dată pentru noi căpitan-comandorul Bogdan Vochițu: „Se poate face instrucție și la cheu dar adevărata instrucție se realizează totuși pe mare. De aceea ar fi bine și pentru ei să prindă câteva zile de ieșire pe mare, să vadă despre ce este vorba, deoarece instrucția pe mare este mult mai completă și mai eficientă.”

Pentru noi a fost interesant să vedem și cum este percepută practica în funcție de nava pe care a fost repartizat, mai veche sau mai modernă, atât din punctul de vedere al aspirantului dar și al comandantului de navă. „Sunt două modalități diferite de abordare, sunt nave complet diferite – ne-a precizat căpitan-comandorul Bogdan Vochițu, comandantul puitorului de mine Viceamiral Constantin Bălescu (274) (bătrâna navă care poartă același nume ca și Școala de Aplicație o să

„Consider că nava pe care suntem repartizați în acest stagiul își poate îndeplini toate misiunile, mă refer la misiunile dragorului maritim. Pot afirma că, într-un fel suntem dezavantajați față de alți colegi de la fregate, dar pe de altă parte nici ei nu vor prinde vreo ieșire pe mare.”

Ne-a mai plăcut – legat de oportunitatea tuturor studenților și aspiranților de a se afla pe fregatele Tip 22, din această serie doar șase având acest „privilegiu” – și opinia căpitan-comandorului Mihai Panait, comandantul fregatei *Regele Ferdinand*: „Ar trebui ca școala să dea aceeași șansă tuturor ofițerilor studenți să beneficieze toți, 30-40 câți sunt într-o promoție, de aceeași șanse, să execute practică și la bordul fregatelor, corvetelor, dragoarelor maritime, să aibă o pregătire completă sau cât de

accent mai mult pe partea practică, al ieșirilor pe mare, al carturilor, al cunoașterii și exploatarei tehnicii de la bord conform specializării pe care o au și cred că ar fi benefic să se pună un mai mare accent pe conducerea oamenilor, să învețe efectiv să coordoneze și să conducă oamenii.” ne-a mai precizat căpitan-comandorul Bogdan Vochițu. Un punct de vedere interesant ne-a oferit și căpitan-comandorul Mihai Panait, comandantul fregatei *Regele Ferdinand*: „Cred că ar trebui să colaborăm mai mult, navele cu instituțiile militare de învățământ, în primul rând, atunci când se elaborează aceste programe de pregătire ar trebui ca ele să fie corelate cu programul de instrucție al navelor. Apoi, îndrumătorii acestor ofițeri ar trebui să fie o prezență mult mai activă la bordul navelor astfel încât îndrumarea să se execute în

Aspiranții Marius-Marcu Orhean (stânga) și Ionuț Agachi pe puntea de comandă a fregatei *Regele Ferdinand*. În dreapta Mm I Mihail Voica din echipajul fregatei.

Instantaneu de pe puitorul de mine Viceamiral Constantin Bălescu cu cei șase aspiranți care au efectuat stagiul de practică la Divizionul 146 Nave Minare-Deminare. În stânga, căpitan-comandorul Bogdan Vochițu, comandantul navei.

împlinească în noiembrie, vă vine să credeți sau nu, 30 de ani de la intrarea în serviciu) referindu-se la propria navă și fregatele Tip 22 – dar cred că pentru un aspirant este benefic să înceapă de la navele noastre tradiționale, să vadă despre ce este vorba urmând ca mai apoi, eventual, să meargă și la fregatele Tip 22.”

Probabil este cunoscut faptul că toți aspiranții vor să ajungă la acest tip de navă chiar dacă, vom vedea mai jos, pe primul loc în planul opțiunilor se află garnizoana și nu tipul de navă. Oricum, practica la tipul de navă respectiv depinde de proiectul de curs ales sau de „luțea de mână” la selectarea acestuia în detrimentul colegilor mai „lenți”. La Divizionul 146 Nave Minare-Deminare au făcut practică șase aspiranți, unul pe puitorul de mine, iar, restul la dragoarele maritime. Aspirantul Costel Denis Giubernea, în practică pe dragorul maritim *Remus Lepri* (24):

cât o instruire la bordul tuturor navelor Forțelor Navale până la absolvire.”

La fregata *Regele Ferdinand* lucrurile stau cu totul altfel, așa cum ne și așteptam, iar aici întâlnim întâmplător sau nu și „crema” aspiranților, șeful de promoție. De altfel aspiranții au recunoscut cu franchețe, prin comparație cu navele pe care au mai fost, că aici este altceva. „În primul rând condițiile sunt foarte bune față de celelalte nave, toate sistemele sunt automatizate, iar, treaba unui mecanic, cum este cazul meu, este foarte ușoară. Evident nu voi fi dezamăgit dacă nu voi ajunge aici pentru că știu ce se găsește la celelalte nave. Dezamăgit aș putea fi dacă ne raportăm la celelalte flote străine față de care suntem cam în urmă”, ne spune aspirantul Sergiu Sărmășan.

Ce s-ar putea îmbunătăți la acest stagiul de practică? „Se poate pune

coordonare cu ofițerii bordului pentru atingerea obiectivelor acestei instruiți.”

O altă problemă a aspiranților în stagiul, în viziunea lor, o reprezintă faptul că nu cunosc dinaintea practicii nava la care vor fi repartizați ulterior.

„Asta este durerea noastră. Ar fi fost bine pentru acest stagiul de practică să fi știut dinainte locurile pe care vom fi repartizați. După Academie și patru luni de curs cam știm fiecare unde ne situăm și ar fi fost bine să știm măcar unitatea la care vom merge.” ne-a împărtășit aspirantul Costel Denis Giubernea care efectua practica pe dragorul maritim *Remus Lepri* (24). Acum depinde din ce perspectivă privim lucrurile. Probabil că din punctul de vedere al Statului Major al Forțelor Navale, care pare unul rezonabil și de bun simț, aspiranții ar trebui să fie în măsură să ocupe prima funcție acolo unde vor fi repartizați indiferent de tipul de navă și garnizoană. Poate că

Instantaneu de practică în punctul comandă mașini de pe fregata Regele Ferdinand. Aspirantul Sergiu Sărmășan (dreapta) și Mm I Augustin Cocioangă

Familiarizarea aspiranților cu tehnica și echipamentele de la bordul dragoului maritim Remus Lepri (24).

din punctul de vedere al aspiranților cele șase săptămâni de practică ar fi timp câștigat și o motivație în plus dacă o vor efectua pe viitoarea navă pe care vor fi repartizați. Pe de altă parte, ordinea mediilor este cumva cunoscută, deoarece media finală după terminarea cursului la repartitie este formată din media anilor de studii și de licență din Academie (66%) și media de la examenele și proiectul de curs (33%) eventualele urcări sau coborări în „clasament” fiind determinate doar de opțiunile personale în privința garnizoanei. „Într-un fel știm cam pe unde ne clasăm fiecare. Este adevărat și faptul că noi trebuie să fim pregătiți ca ofițer de cart sau comandant de SL (Serviciu de Luptă) pe orice navă însă părerea mea este că pentru a folosi la maxim aceste șase săptămâni ar fi fost indicat și cel mai bine pentru noi să cunoaștem măcar în mare unde am putea să ajungem pentru că este o perioadă în care responsabilitățile noastre la navă nu sunt atât de mari ca atunci când vom veni direct în serviciu și vom răspunde de ceea ce facem. Acum putem încă să întrebăm, să ne familiarizăm cu lucrurile, avem de la cine învăța într-un alt mod” am aflat și de la aspirantul Ionuț Agachi. Din păcate, opțiunile personale ale aspiranților se orientează mai mult după „locul de origine” unde au și domiciliul și familia, cu alte cuvinte garnizoana în detrimentul profesiei sau al primei funcții pe o navă. Mai ales că garnizoana Constanța este percepută ca o rampă de lansare și un bun loc de start în profesie. Asta este realitatea.

Să vedem și care sunt așteptările aspiranților la terminarea cursului: „În momentul de față, pe lângă obiectivele dezvoltate la Școala de aplicație mi-am format și unele personale și încerc să-mi dezvolt deprinderi astfel

încât să fiu capabil să-mi exercit profesia pe funcția de comandant de SL pe care voi fi ulterior repartizat și să dovedesc că anii de Academie și cele șase luni de curs de la Mangalia au avut un rost”. ne-a precizat aspirantul Andreea Macovei. Dacă unii dintre ei sunt mai rezervați și au așteptări rezonabile cum este cazul aspirantului Sergiu Sărmășan care ne declara că „Îmi doresc să mă încadrez cât mai bine în echipajul navei la care voi ajunge, să mă obișnuiesc cu oamenii și cu ce avem de făcut acolo și să ne descurcăm după toată această pregătire”. alții, poate cu orgoliul șefului de promoție sau entuziasmul specific vârstei, se consideră mai mult decât pregătiți pentru prima și chiar următoarea funcție așa cum ne-a precizat Marius Marcu-Orhean: „Eu cred că sunt pregătit pentru prima funcție și chiar pentru una ulterioară, deoarece, personal, pot să spun că fiind ambarcat și aici la fregata Regele Ferdinand mi-am însușit toate responsabilitățile pe care le-ar avea un ofițer de cart și chiar un comandant de serviciu de luptă, o funcție care este destul de mare pentru un ofițer aspirant proaspăt intrat în Forțele Navale”. Rămâne de văzut cum se vor descurca la nave, dar este reconfortant să mai întâlnești entuziasm și siguranță de sine la tinerii aspiranți (deși aceasta

Aspiranții Marius-Marcu Orhean (sef de promoție în 2010), Sergiu Sărmășan și Ionuț Agachi pe heliportul fregatei Regele Ferdinand. În fundal, navele Divizionului 146 Minare-Deminare.

ar trebui să fie normalitatea și nu excepția) din Forțele Navale în aceste vremuri nu tocmai fericite din punct de vedere bugetar.

Foarte interesantă este și problema corelării practicii la bordul navelor a aspiranților și studenților în general, cu ieșirile în mare chiar dacă unii dintre cursanți au considerat că practica este bine pusă la final, după asimilarea cunoștințelor teoretice. Cu toate că unii dintre cursanți au mai ieșit puțin în mare la Mangalia (este vorba de cei zece „mecanici” care au mai ieșit în toamnă cu corvetele împreună cu specialiștii de la CISE), pe ansamblu, după cum menționam anterior, practica s-a desfășurat la cheu. Necesitatea intensificării practicii la bord în toți anii de studiu este evidentă. Nu o afirmăm doar noi, ci și aspiranții dar mai ales comandanții de nave. Căpitan-comandorul Mihai Panait: „Din punctul meu de vedere practica este foarte importantă pentru tinerii ofițeri de marină, dar activitatea practică și cea teoretică trebuie îmbinată foarte strâns. Ar trebui ca pe viitor marina, prin instituțiile de învățământ pe care le are la dispoziție, să mărească numărul de ore și de zile de pregătire la bordul navelor militare. Nu ar trebui ca această pregătire să fie lăsată pe ultima sută de metri, ci ar trebui executată pe timpul celor patru ani de studiu din Academia Navală în fiecare an astfel încât să ajungem la finalul studiilor la un număr optim de zile de ieșire pe mare, de pregătire la bordul navelor militare. Dacă vrem să respectăm principiile NATO, iar unul dintre acestea este flexibilitatea, trebuie să ne adaptăm întotdeauna programele de pregătire și să investim mai mult în tânăra generație. Mai ușor poți adapta programele instituțiilor militare de învățământ la programul de instrucție al navelor decât invers”. ■

Portul Militar Mangalia

Aspiranți în Portul Militar Mangalia

Text și foto: Asp. Diana CUCOȘEL

La Mangalia aspiranții cursanți la Școala de Aplicație a Forțelor Navale au desfășurat stagiul de practică în cadrul Divizioanelor de Rachete Navale și de Corvete. Vizita noastră a surprins Divizionul de Rachete Navale în plină alertă de instrucție, executând diverse exerciții specifice printre care și unul de ambarcare de rachetă. A fost fără îndoială o oportunitate unică de învățare pentru aspiranții aflați în practică.

După terminarea exercițiului am stat de vorbă cu aspiranții pentru a afla cum percep ei acest stagiul de practică și care sunt îmbunătățirile pe care le-ar aduce dacă li s-ar oferi ocazia. Aspirantul Dan Ioachim, consideră că „practica este o trecere mai ușoară de la băncile școlii la profesia propriu-zisă. Altfel ar fi fost mult mai dură trecerea de la teorie la meseria în sine. Avem ocazia să asistăm la activitatea echipajului și să ne putem face o idee despre ce avem de făcut în continuare, despre ce ne așteaptă”. Pentru colegul acestuia, aspirantul Silviu Baicu, venirea la navă a însemnat o „schimbare considerabilă, acum se face ceva mult mai util; a avut și partea teoretică rolul ei, dar acum învățăm cu adevărat ce înseamnă să fi ofițer de marină”.

Un alt aspect pozitiv este faptul că aspiranții văd și învață despre documentele cu care o să aibă de a face în prima funcție, după cum ne-a spus aspirantul Mănăilă Marius.

La Divizionul de Corvete, aspiranții trăiesc cu entuziasm stagiul de practică. „Până în momentul de față practica este mult mai bună decât mă așteptam. Suntem implicați în toate exercițiile navei, dublăm ofițerii de la diferite grupuri de luptă. Am făcut și dubluri la serviciul de «Ofițer de Gardă pe Navă», am participat la admiterea navei pentru serviciul de «Navă de intervenție la mare», la exerciții cu grupa de vitalitate”, ne-a declarat aspirantul Cosmin Katona. Aspirantul Farfara Silviu consideră că practica este „o experiență inedită în care suntem înglobați în echipaj, ceea ce este cu totul nou”.

Aspiranții Silviu Baicu, Marius Mănăilă și George Cătălin Andrei participând la exercițiul de lansare a unei rachete de la bordul navei purtătoare de rachete Lăstunul.

Cpt. cdr Coman Auraș explicând aspiranților Katona Cosmin și Farfara Silviu ce se execută în timpul unei alerte de exercițiu

Există desigur și nemulțumiri, de la numărul limitat de computere din unități care restrânge posibilitățile aspiranților de a-și finaliza la timp proiectele de curs pe care le au de întocmit pentru cursul de bază, la faptul că practica are o durată prea mică și este limitată la câte un tip de nave pentru fiecare cursant. De asemenea o problemă semnalată în unanimitate este aceea necesității repartitiei pe prima

funcție la începutul cursului de bază, ceea ce ar permite aspiranților să se pregătească mai bine și mai eficient.

Din nefericire este adevărat că practica se face „mai mult pe hârtie”, mai mult prin exerciții la mal decât prin ieșiri pe mare și astfel se ajunge la situația absurdă în care un aspirant venit pe prima funcție a participat la cel mult o ieșire pe mare cu o navă de luptă. ■

Elevii de azi, maiștrii militari de mâine

Examenе la Școala Militară de Maiștri Militari „Amiral Ion Murgescu”

Text și foto: **Olivia BUCIOACĂ**

Emoții mari la Școala Militară de Maiștri Militari „Amiral Ion Murgescu”, pentru că în perioada 17 ianuarie-4 februarie s-a desfășurat sesiunea de examene. Primii care au intrat în focul examenelor au fost elevii din anul I. După numeroase lucrări, referate și verificări, cei 42 de elevi din anul I, 38 de băieți și 4 fete au susținut, în perioada 17-21 ianuarie, examene scrise și orale la două discipline de bază, dispozitive și circuite electronice și electrotehnică și materiale electrotehnice. Aceste discipline vin să completeze cunoștințele dobândite pe parcursul liceului, care trebuie îmbunătățite pentru a putea face față provocărilor create de disciplinele de specialitate. A fost prima sesiune ca elevii ai Școlii Militare de Maiștri Militari „Amiral Ion Murgescu” și nu a fost ușor. Emoțiile nu au lipsit, chiar dacă elevii s-au pregătit intens pe parcursul unui întreg semestru. Rezultatele, însă, au fost bune, cu siguranță și datorită concurenței de la admitere, unde au fost aproape patru candidați pe loc. Baza de selecție a fost foarte mare, fiind aleși și cei mai bine pregătiți elevi. Pentru a afla cum s-au descurcat în timpul examenelor, am stat de vorbă cu elevii din anul I, specializarea comunicații navale și observare semnalizare. Chiar dacă fizica le-a dat ceva „bătăi de cap” fetelor, studiul pe parcursul semestrului le-a ajutat să obțină rezultate foarte bune: „Sesiunea a fost grea, mai ales pentru noi fetele, din cauza fizicii, dar pentru că am făcut exerciții pe tot timpul semestrului am obținut rezultate mai mari decât băieții. Am studiat mult și ne-am descurcat la toate examenele”, ne-a spus Ionela Rusu. Pentru Gabriel Hârjău examenele au fost relativ ușoare: „Am obținut notele 7 și 8. Sunt mulțumit de rezultate și cred că sunt în concordanță cu pregătirea și efortul pe care l-am depus.”

Susținerea examenului oral la disciplina Electrotehnică și materiale electrotehnice.

Probe practice la materiile de specialitate.

Aprecierea locotenent-comandorului Valentin Nae, instructor șef la catedra electronică și informatică, despre modul de prezentare al elevilor din anul I la examenele din sesiune a fost una pozitivă: „Elevii s-au descurcat bine, ținând cont de faptul că au avut o perioadă mai dificilă, în care au trebuit să se adapteze la cerințele vieții cazone, la programul riguros care diferă foarte mult de programul pe care l-au avut în viața civilă, pe timpul liceului. Se puteau obține rezultate mai bune, dar corpul didactic al școlii este mulțumit de rezultatele din această sesiune.”

Sesiunea de examene s-a încheiat pentru elevii din anul I pe 21 ianuarie, dar a continuat pentru elevii din anul al II-lea. Timp de două săptămâni, 40 de elevi, 36

băieți și 4 fete, au susținut examene scrise și orale, dar și probe practice la materiile de specialitate. Spre deosebire de anul I unde toate clasele au susținut examene la aceleași discipline, evaluarea la anul al II-lea a avut un puternic conținut de specialitate. Cum s-au descurcat în timpul examenelor, am aflat de la elevul Alexe Echim, specializarea electromecanică, chiar în momentul rezolvării subiectelor din bilețul de examen. „Subiectele sunt accesibile pentru cei care s-au pregătit. Sesiunea a fost destul de grea, dar prin multă muncă reușim să facem față cu succes. Ne-am pregătit pe parcursul întregului semestru, iar rezultatele au fost foarte bune”. Pentru elevii din anul al II-lea, experiența și-a spus cuvântul. Nu au avut emoții, examenele nu au fost grele, cel puțin pentru cei care s-au pregătit din timp. Elevul Adrian Grigoriuță, specializarea artilerie navală și antiaeriană, cu impresii la final de sesiune: „Nu a fost foarte greu, este foarte ușor dacă înveți și ești atent la cursuri. Examenele au fost ușoare, iar la primul examen am obținut nota 9”.

Cum s-au descurcat elevii de anul al II-lea la examenele din sesiune, ne-a spus căpitan-comandorul Neculai lăurea, instructor la disciplina frigotehnie: „În decursul semestrului elevii au depus o activitate continuă, drept pentru care rezultatele sunt pe măsură, bune și foarte bune. Sunt elevi care au obținut și note mai puțin bune, dar marea majoritate a obținut note bune și foarte bune.”

Comandorul Liviu Nistor, locțiitorul comandantului Școlii Militare de Maiștri Militari „Amiral Ion Murgescu” ne-a prezentat situația finală a sesiunii de examene prin comparație cu rezultatele obținute în anii anteriori: „Rezultatele elevilor la această sesiune comparativ cu cele din anul precedent se situează aproximativ la același nivel, înregistrând ușoare creșteri care arată că și exigența și competitivitatea au stat la baza a ceea ce înseamnă evaluarea lor.” De asemenea, studiul individual, învățământul centrat pe elev și o bază mai largă de selecție au fost ingredientele necesare pentru obținerea unor rezultate bune. În cifre sesiunea din iarnă pentru anul I arată astfel: disciplina timonieri și tehnică de navigație navală, media 7.58, arme sub apă, 8.32, comunicații navale și observare-semnalizare, 8.60, motoare și mașini navale, 7.99. Pentru anul al II-lea, rezultatele finale sunt: specialitatea timonieri și tehnică de navigație navală, media 8.71, artilerie navală și antiaeriană, 8.24, radiolocație, 8.29, motoare și instalații electrice, 8.58. Cea mai mare medie la anul I, a fost obținută de eleva Ionela Rusu Cristea, 9.73, iar la anul al II-lea de elevul Ilie Alexe Echim, 9.60.

Sesiunea s-a încheiat, dar pentru elevii din anul I urmează o altă provocare pe care, așa cum ne-au spus, abia o așteaptă, voiajul de practică cu Nava Școală Mircea.

„Examene de iarnă” la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Text și foto: Asp.ing. **Diana CUCOȘEL**

Între 24 ianuarie și 18 februarie la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din Constanța a avut loc prima sesiune de examene a anului universitar 2010-2011. Pe parcursul celor patru săptămâni cei 184 studenți ai Facultății de Marină Militară au susținut între patru și șase examene care au cuprins probe scrise, orale și practice.

Există un paradox frumos în fiecare sesiune. Nu e o noutate pentru nimeni faptul că în februarie are loc sesiunea de iarnă, nici pentru studenți, nici pentru profesori și cu atât mai puțin pentru lumea din jur; totuși ea e trăită cu emoție și intensitate. Fie că ești în anul întâi și primele examene din facultate îți schimbă total perspectiva asupra tuturor testelor și încercărilor prin care ai trecut până acum, fie că te bucuri că examenele la matematică au fost înlocuite de cele la materiile de specialitate sau ești în anul patru și deja te încearcă în mod prevestitor nostalgia și dorul pentru colegi, examenele de la sfârșitul primului semestru deși par previzibile sunt întotdeauna surprinzătoare.

Profesorii sunt în majoritate aceeași, dar în același timp sunt percepuți altfel de fiecare student în parte. Pe parcursul semestrului unii devin modele, alții dau coșmaruri prin disciplina pe care o predau, iar în sesiune fiecare își trece studenții prin propriul stil de examinare, lăsându-și astfel în mod definitiv amprenta asupra lor, asupra oamenilor în care aceștia se vor transforma la sfârșitul facultății.

Studenții sunt mereu alții, dar în esență sunt aceeași, fiecare generație oricât de radical ar vrea să difere de cea dinaintea ei, are aceeași tipologie. Tot timpul examenele sunt ușoare pentru cei pregătiți și de speriat pentru cei mai distrați și aproape de fiecare dată probele care păreau dificile sunt mai simple și viceversa.

Cum s-au descurcat la examene studenții Facultății de Marină Militară? Emoționată și îmbujorată, studenta Nina Nichifor ne-a spus după examenul la Bazele Marinăriei că „până acum examenele sunt

Grupa 312 M în timpul examenului la disciplina Arme sub apă, sub supravegherea căpitan-comandorului Octavian Tărăbuță.

Studenta de anul I Nina Nichifor în timpul examenului de Marinărie.

ușoare”, ce-i drept a început să se pregătească din timpul semestrului și a profitat din plin de consultațiile oferite de profesori. Din păcate nu toți colegii Ninei Nichifor pot spune același lucru. La finalul sesiunii, cel mai scăzut grad de promovabilitate a aparținut anului întâi de studiu. Aceasta este un fenomen care se repetă în fiecare an.

Studenții din anul întâi se străduiesc să se acomodeze în același timp cu viața universitară și cu cea militară. Acest proces este unul de durată și presupune un efort sporit. Este firesc ca notele din prima sesiune a

studenților să reflecte acest fapt.

De-a lungul timpului însă lucrurile devin mai ușoare. În următorii ani de studiu numărul de restanțieri scade și notele obținute la examene cresc. Anul trei și patru de studiu au rezultate foarte bune și după cum ne spune studentul plutonier adjutant Andrei Pavăl „pentru noi, studenții de anul patru sesiunea a fost una obișnuit, nu a fost nimic nou.” Au existat și grupe întregi de studenți integraliști care au fost recompensate cu zile de permisie.

Față de sesiunea de iarnă a anului 2010, media obținută de studenții Facultății de Marină Militară a crescut de la 7,84 la 8,10. Procentajul de promovabilitate a crescut de asemenea cu puțin peste 1%, de la 82.64% la 83.68%. Decanul facultății, cdor conf. univ. dr. Vasile Dobref s-a declarat mulțumit de trendul ascendent al promovabilității și al mediei notelor.

La sfârșitul sesiunii, toată lumea pare fericită, mulțumită sau cel puțin împăcată cu sine. Fie că sunt mulțumiți cu notele obținute sau doar împăcați cu ideea că trebuie să se pregătească pentru sesiunea de restanțe, toți studenții sunt fericiți că sesiunea a trecut. Și acesta este un sentiment care ne este familiar tuturor.

Intelligence, între James Bond și realitate (VI)

Contraamiral de flotilă (r) **Marian IOAN**

Încheiem în acest număr al revistei prezentarea generală a problematicei serviciilor de informații și, mai ales, pe cea a atașaturii militare, prezentând continuarea înșiruirii de întrebări care i-au fost puse autorului acestui articol, de-a lungul timpului, sau pe care acesta le-a pus unor interlocutori, sau pe care și le-a pus el însuși, și răspunsurile care ar trebui să lămurească aspectele rezultate din întrebări. (M.E.)

- Este bine ca atașatii militari să aparțină Serviciului de Informații al Armatei? Acest fapt nu generează suspiciuni și reticență din partea celor cu care vin în contact? Iar dacă misiunea de bază a unui atașat militar constă în culegerea și transmiterea de informații, de ce nu recunoaște acest fapt nici unul dintre atașatii militari în discuțiile publice?

- Informații culeg foarte multe categorii de oameni – în fond, ce face ziaristul care ia un interviu? ce face scriitorul când se interesează de editurile de carte? Cu toate acestea, există percepția, larg răspândită și chiar întreținută, inclusiv de jurnaliști nepricepuți, că cine lucrează la *intelligence* este spion și de el trebuie să-ți fie teamă, să te ferești și să nu-l crezi, sau, dimpotrivă, să-ți imaginezi neapărat altceva decât auzi de la el, eventual total opus. Oamenii care lucrează în domeniu știu lucrul ăsta și încearcă să evite deformările păguboase. Este unul dintre motivele pentru care ei nu-și scriu pe frunte „intelligence”. În ceea ce-i privește pe cei care, prin prisma responsabilităților lor, vin în contact cu atașatii militari, majoritatea au pregătirea corespunzătoare și, ca atare, acționează pe firul firesc al relației cu reprezentantul unei armate străine. Un înalt responsabil dintr-o țară din NATO îmi spunea că lui îi inspiră mai multă încredere un atașat care este de la intelligence, deoarece știe că acesta înțelege corect mesajele ce i se transmit, nu le deformează și le aduce la cunoștință numai celor cărora le sunt destinate.

În cei peste 20 de ani de activitate în Direcția Informații Militare (DIM), timp în care am lucrat ca atașat militar, am condus atașatii noștri din poziția de șef de secție și din cea de locțiitor al șefului DIM, am discutat cu mulți oameni, din multe servicii similare străine și pot concludiza fără teama de a greși că durează mult formarea unui diplomat militar. Iar acest proces de formare presupune o activitate suficient de îndelungată în cadrul Serviciului de Informații Militare. Să nu uităm că pregătirea lui de bază este de cu totul altă natură. Dacă e bine sau nu ca atașatii militari să aparțină Serviciului de Informații Militare este o discuție care se poartă de mulți ani, nu numai la noi, ci și în alte țări. Sunt țări, și în tot ceea ce spun eu mă refer numai la state membre NATO, în care atașatii aparțin de intelligence și țări în care nu fac parte din structura de intelligence, dar ei primesc pregătirea necesară și îndeplinesc misiuni specifice activității de intelligence. Am să vă dau un exemplu, bineînțeles tot dintr-o țară membră NATO. La pregătirea dinaintea trimerii în misiune, printre altele, cei selecționați ca atașatii militari erau învățați cum să folosească și șofule pentru a depista eventuale pericole, pentru a pătrunde în anumite zone. Îmi veți spune că e normal, iar eu vă voi spune că este ceva specific activității de intelligence, totuși. Erau învățați să lucreze cu agenți – și aici nu veți mai zice nimic. Erau învățați cum să contacteze oameni bine informați din țara de acreditare, astfel încât să evite structurile de contrainformații. Nici asta nu e specifică pentru intelligence?

- Cum se împacă statutul de aliat cu culegerea de informații?

- În toate cazurile cunoscute mie, atașatii sunt folosiți cu misiunea preponderentă de a obține informații. Am folosit verbul „a obține”, căci statutul de aliat presupune ca anumite informații să fie, pur și simplu, solicitate partenerilor, fără alte eforturi, dar altele presupun o muncă specifică. Obținerea de informații nu are, întotdeauna, caracter malign. Inclusiv despre prieteni este nevoie să știi, uneori, mai mult decât se spune în public, tocmai pentru a

putea menține prietenia în limitele unei relații reciproc avantajoase. Aș spune chiar că este cu mult mai important să cunoaște așteptările față de mine ale aliatului meu, să-i cunosc disponibilitățile, pentru a vedea în ce măsură pot beneficia și eu de ele, să-i cunosc nevoile, pentru a vedea cum îl pot ajuta. Ca militar, trebuie să știu cum mă vede, cum mă apreciază, cât de mult se bazează pe mine, dar și cât de mult mă pot baza eu pe el, să-i cunosc procedurile și modul de acțiune în teatrele de operații, tocmai pentru a spori încrederea reciprocă, dar și beneficiile. De cele mai multe ori, astfel de elemente nu se obțin cu ocazia activităților deschise, cu largă participare, unde cei mai mulți îi laudă pe toți participanții și spun vorbe încurajatoare, ci în discuții particulare, cu factori responsabili, pe care trebuie „să-i prinzi” în momente favorabile și cărora trebuie să le inspire încrederea necesară pentru a-i face să-și deschidă sufletul. După părerea mea, este cu mult mai important să aflu ce nemulțumiri au existat în legătură cu participarea militarilor români la o aplicație, exercițiu comun sau acțiune de luptă reală, alături de militarii altor țări, decât să aflu cât de laudați au fost. Nu vreau să spun că nu trebuie să știu dacă au fost laudați, dar dacă mă rezum la asta, mă întreb la ce-mi folosește? Ce fac responsabili din țară cu această informație? Pentru că informația este utilă numai dacă permite să se ia o măsură, să se decidă o acțiune, să se modifice o lege, un regulament, o normă, un program de pregătire, să se constituie o nouă structură sau să se desființeze una inutilă, să se conceapă noi tipuri de misiuni sau noi tipuri de operații, să se introducă noi echipamente sau să se renunțe la altele depășite etc. Informațiile pur festive nu au ce căuta în activitatea unui atașat care își înțelege rosturile și își respectă munca. Un atașat responsabil nu este interesat ca „țara” să aflu cum a fost el aplaudat și lăudat prin străinătăți, ci este interesat de ceea ce poate face el util pentru armata pe care o reprezintă.

- Cât durează formarea unui atașat militar?

- Am afirmat într-o anumită împrejurare că formarea unui atașat durează foarte mulți ani, avansând, oarecum în glumă, cifra de 15 ani. Atunci, mulți și-au pus întrebarea dacă nu cumva această cifră i-ar dezama pe cei interesați să pomească pe acest drum. În opinia mea, ar trebui să-i facă să se gândească cu și mai multă responsabilitate la eforturile pe care trebuie să și le asume încă de la început. Aș mai sublinia că durata pregătirii pentru misiune nu coincide cu aceea a formării unui ofițer ca atașat militar. Durata pregătirii depinde și de țara unde este trimis, și de misiunea ce i se dă. De pildă, dacă urmează să te duci în Italia, pentru a învăța câte ceva în italiană, ca să-ți se deschidă ușile și înimile mai ușor, ai nevoie de câteva săptămâni, hai, 2-3 luni. Dar dacă te duci în Japonia, acolo unde nativii

mentul celorlalte laturi ale misiunii atașaturii militare?

- Am insistat pe această misiune din dorința de a spune lucrurilor pe nume în mod clar și onest. Cei ce se „umflă în pene” mai mult decât merită se vor supăra, dar eu nu îmi propun să vorbesc pentru ei, ci pentru cei onești, care vor să-și înțeleagă rosturile. După cum se știe, corpul diplomatic al unei ambasade este alcătuit din diplomați de profesie. În funcție de natura și volumul relațiilor bilaterale, pentru sprijinirea activității în diverse domenii pot fi cooptați și specialiști din acele domenii, care nu sunt diplomați de carieră, dar cărora li se asigură statut diplomatic. Este cazul unor atașatii, de exemplu atașatii culturali sau de presă, atunci când aceștia sunt cooptați din domeniul culturii sau al presei, dar și al unor consilieri, de exemplu economici, atunci când relația economică impune cooperarea unor astfel de specialiști. În mod evident, aici se înscruie și atașatii militari, domeniul militar neputând fi asigurat decât de un specialist în domeniu, deci de un militar de profesie. Subliniez „militar de profesie”, căci nu oricine se „militarizează” peste noapte devine și militar

de profesie. Asta nu înseamnă că acești oameni devin diplomați de profesie. Cu specialitatea pe care o au, ei contribuie la bunul mers al lucrurilor în relația dintre țara lor și o altă țară, pe durata cât îndeplinesc această misiune – căci misiune este atașatura, și nu profesie.

- Cât durează formarea unui atașat militar?

- Am afirmat într-o anumită împrejurare că formarea unui atașat durează foarte mulți ani, avansând, oarecum în glumă, cifra de 15 ani. Atunci, mulți și-au pus întrebarea dacă nu cumva această cifră i-ar dezama pe cei interesați să pomească pe acest drum. În opinia mea, ar trebui să-i facă să se gândească cu și mai multă responsabilitate la eforturile pe care trebuie să și le asume încă de la început. Aș mai sublinia că durata pregătirii pentru misiune nu coincide cu aceea a formării unui ofițer ca atașat militar. Durata pregătirii depinde și de țara unde este trimis, și de misiunea ce i se dă. De pildă, dacă urmează să te duci în Italia, pentru a învăța câte ceva în italiană, ca să-ți se deschidă ușile și înimile mai ușor, ai nevoie de câteva săptămâni, hai, 2-3 luni. Dar dacă te duci în Japonia, acolo unde nativii

învăță limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

învață limba japoneză la școală timp de 12 ani și nu reușesc să citească un ziar de la cap la coadă? Tot câteva săptămâni??? Apoi, una e să te duci la aliați, alta la nealiați. Înainte de a pleca în misiune trebuie să înveți tot ce se poate despre armata țării unde te duci, dar să înțelegi și care sunt interesele propriei armate față de cea armată. Uneori este mai grea partea a doua. Cât privește cei 15 ani, n-am vrut neapărat să evaluez matematic, ci să subliniez ideea că formarea unui atașat este un proces de durată. Ea depinde, firește, și de background-ul omului, de trăsăturile lui personale. Din experiență a rezultat că ideal este ca un atașat militar să fie trecut prin majoritatea sectoarelor de activitate din cadrul Serviciului de Informații. În orice serviciu de informații există sectoare care se ocupă de obținerea de informații și sectoare care se ocupă cu analiza informațiilor, după diverse criterii. Este aproape obligatoriu, dacă vrei să ai un atașat militar bun, să-l treci prin toate sectoarele, înainte de a-l trimite în misiune. Dar să-l treci cu adevărat, nu să se ducă pe acolo să vadă ce-au făcut sau ce fac alții, ci să muncească

cunosc, în acest sens, este lucrul îndelungat în serviciul de informații. Printre altele, această îi ajută pe atașatii să acționeze corect chiar și atunci când primesc semnale confuze, așa cum s-a întâmplat uneori, iar de corecția lor acțiune depinde și soarta celor care, poate, ar fi fost tentați să îi folosească în alte scopuri.

- Ce ar fi special pentru marinari?

- Având în vedere cele expuse pe parcursul acestui serial, cred și sunt convins că ar trebui să înființăm și să încadrăm funcții de atașatii navali, în primul rând în țările riverane Mării Negre. Susțin acest lucru de mai mulți ani dar, se pare că nu am reușit să fiu convingător.

Cam asta a fost. Stau la dispoziția celor care au întrebări suplimentare sau nelămuriri. Mai adaug doar un „Glosar de termeni”, care sper să contribuie la o și mai bună înțelegere, inclusiv a problemei referitoare la „atașatii navali”.

GLOSAR DE TERMENI SPECIFICI ATAȘATURII MILITARE

Atașat al apărării = atașat cu misiuni preponderent pe linia Ministerului Apărării; poate proveni din orice specialitate militară; în absența altor atașatii specialiști, acoperă și misiunile pe linia tuturor categoriilor de Forțe ale Armatei.

Atașat militar = 1. denumire generică pentru toți atașatii din domeniul apărării, inclusiv pentru cei specialiști; 2. atașat specializat, cu misiuni pe linia Forțelor Terestre (F.T.); este întotdeauna ofițer provenit din F.T.

Atașat militar, aer și naval = atașat cu misiuni pe linia celor trei categorii de F.A.; poate proveni din orice specialitate militară.

Atașat aer = atașat specializat, cu misiuni pe linia Forțelor Aeriene (F.A.); este întotdeauna ofițer provenit din F.A.

Atașat naval = atașat specializat cu misiuni pe linia Forțelor Navale (F.N.); este întotdeauna ofițer provenit din F.N.

Atașat militar și aer = atașat cu misiuni pe linia F.T. și a F.A.; este ofițer provenit din oricare dintre cele două categorii de forțe.

Atașat aer și naval = atașat cu misiuni pe linia F.A. și a F.N.; este ofițer provenit din oricare dintre cele două categorii de forțe.

Atașat al apărării și naval = atașat cu misiuni pe linia Ministerului Apărării și a F.N.; este întotdeauna ofițer provenit din F.N.

Atașat al apărării și aer = atașat cu misiuni pe linia Ministerului Apărării și a F.A.; este întotdeauna ofițer provenit din F.A.

Atașat al apărării, militar și aer = atașat cu misiuni pe linia Ministerului Apărării, a F.T. și a F.A.; dacă în țara de acreditare nu există F.N., în mod normal acest atașat nu poate fi ofițer provenit din F.N.

Atașat militar itinerant = atașat care are misiunile obișnuite într-o țară, sau într-o zonă geografică, dar care nu are reședință permanentă în acea țară, ci se deplasează acolo periodic, în funcție de evoluția situației și de interesele armatei din care provine.

N.A. De regulă, atașatul cu poziția cea mai importantă provine din categoria de F.A. presupusă a avea cele mai importante misiuni, fie de colaborare, fie de luptă în caz de război, în zona de acreditare. ■

Mari veliere de legendă

PALINURO

Nava școală italiană cu nume de erou legendar

Text și foto: Bogdan DINU

În una din cele mai frumoase legende ale mării transmisă din antichitate, am numit aici Eneida lui Virgiliu, Palinuro (Palinurus) a fost cărmaciul lui Eneas care a condus flota supraviețuitorilor din Troia prin Mediterana către un nou destin. Legenda este cunoscută dar noi menționăm că în legătură directă cu aceasta în Italia, la granița dintre Campania și Lucania există farul de la Capul Palinuro. Și tot *Palinuro* (A 5311), ca să revenim la titlul rubricii este și o navă școală a Marinei Militare italiene, este adevărat mai mică și mai puțin cunoscută decât *Amerigo Vespucci*, pe care fac practică viitorii maiștri militari de marină. Ca să fim corecți trebuie să precizăm că numele de *Palinuro* este folosit în Marina Militară italiană de 140 de ani și nu mai puțin de șase nave au purtat acest nume. Nava este o barchentină adică o goletă cu trei arbori, cu vele pătrate pe arborele trinchet, construită la șantierele Anciens Chantiers Dubigeon din Nantes, Franța, în anul 1934. Deplasamentul la încărcătura maximă este de 1272,28 tone, are o lungime de 68,85 metri, 10,09 metri lățime, un pesaj maxim de 4,66 și o putere a motorului de 600 de CP ceea ce îi permite să atingă o viteză maximă de 8 noduri. Arborele mare are 34,50 metri înălțime și are un număr de 15 vele cu o suprafață totală de 1000 de m². Portul de bazare este La Spezia.

Ca și în cazul altor nave școală *Palinuro* nu a avut de la început această destinație și, evident, nici același nume

ceea ce face ca istoria ei să fie mai interesantă. Șantierul naval la care a fost construită încă mai există (conservat parțial ca sit istoric al construcțiilor navale în cadrul unui proiect de mare anvergură al orașului Nantes, dar de fapt ultimul șantier naval al consoțului, Prairie-au-Duc, a fost închis în anul 1987, după lansarea ultimei nave construite care, interesant, a fost *Bougainville*, predecesorul lui *Dupuy de Lome*, nava spion despre care am mai scris în revista noastră) iar de-a lungul timpului aici au fost construite veliere cunoscute (subiect care ne interesează aici fără a mai menționa alte tipuri de nave și submarine postbelice construite cele mai cunoscute fiind din clasa *Daphné*)

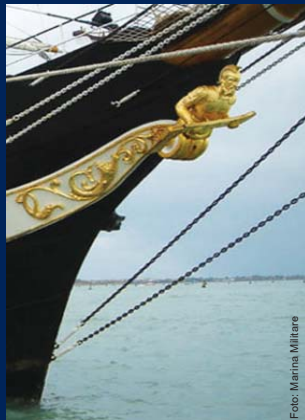
Galionul navei-școală *Palinuro*.

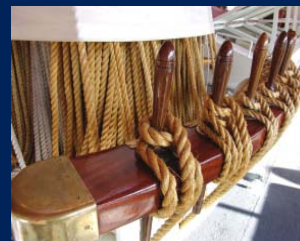
Foto: Marina Militare

care mai navighează și azi, exemplul cel mai edificator fiind, poate, *Belem*. Inițial, *Palinuro* s-a numit *Commandant Louis Richard* și a fost folosită până la al doilea război mondial ca navă de pescuit și pentru transportul codului din Newfoundland la Saint-Malo. După război numele i-a fost schimbat în *Jean Marc Aline* și timp de două sezoane a pescuit în Oceanul Indian. În anul 1950 a fost cumpărată de Marina Militară italiană care avea nevoie de o navă școală pentru practica viitorilor maiștri militari de marină (după ce *Cristoforo Colombo*, nava soră cu *Amerigo Vespucci*, a fost cedată sovieticilor în contul despăgubirilor de război în 1949) și de aici începe istoria italiană a navei care continuă și în prezent. Dificultățile de după război au făcut ca lucrările de reparații și de transformare ale navei, desfășurate la șantierul Castellamare di Stabia (același care a construit și *Amerigo Vespucci* în 1931 și *Cristoforo Colombo* în 1928) și Arsenalul din La Spezia, să dureze cinci ani astfel încât nava a intrat în serviciu pe 16 iulie 1955. La prova galionul navei îl reprezenta pe *Palinuro* (Palinurus) ținând în mână cârma navei, realizat în Arsenalul din La Spezia în timpul reparațiilor și transformărilor. Pe ea își desfășoară practica marinarii și maiștrii militari de marină după terminarea școlii (Mariscuola La Maddalena din Sardinia și mai târziu Mariscuola Taranto).

Nava a mai suportat reparații și modernizări în 1986 (atunci a fost schimbat motorul instalat în 1955 de 375 CP cu cel actual de șase cilindri în linie și 600 de CP care îi oferă o viteză de croazieră de șase noduri), 1994 și 1996. Și dacă tot suntem la

partea tehnică să mai spunem că nava are trei diesel generatoare de 160 KW fiecare care furnizează electricitate la 380 V și 220 V dar și un boiler pentru producerea de apă caldă pentru instalația de încălzire pe timp de iarnă și pentru dușuri. Pe lângă instalația de ventilare nava are și două instalații de aer condiționat localizate la centrul și pupa navei ca și o instalație de desalinizare a apei de mare cu o capacitate de 250 de litri pe oră de apă proaspătă. Tancurile de apă dulce, două la prova, trei la mijloc și două în spatele sălii mașinilor au o capacitate de 190 de metri cubi, iar tancurile de combustibil puțin peste 80 de metri cubi. În condiții normale *Palinuro* are o autonomie de navigație de circa 15-20 de zile sau de 5400 de mile nautice la o viteză de 7,5 noduri.

Dacă vorbim despre arboradă trebuie să spunem că bompresul are o lungime de 11 metri, iar catargele ating înălțimea

Detaliu de pe punte.

(de la nivelul punții) de 31, 32 și 27,5 metri. Interesant este că doar arborele trinchet și cel mare sunt fixate în chilă, iar arborele artimon are și rolul de coș. Velele sunt vegetale (canvas) și în condiții de vânt și mare bună poate atinge viteza de 13 noduri. Există două ancure de tip Hall de 950 de Kg fiecare, dar și una de rezervă tip Amiralitate de 400 de Kg. Pe lângă plutele de salvare nava are două bărci cu motor și două cu rame (8,6 metri pe 2,3 metri) și în ciuda vechimii dispune de echipamente moderne de navigație. Echipajul permanent este format din 61 (după unele date mai vechi) sau 48 după site-ul oficial actual al Marinei Militare de membri: 5 ofițeri (inclusiv comandantul) 25 de maiștri militari și 31 de marinari. În timpul voiajelor de practică se mai ambarcă 3 ofițeri, 1 maestru militar și 35-40 de cadeți. După cum ne precizau și gazdele, viața la bord datorită spațiului restrâns, necesită o perioadă de adaptare, iar cadeții și marinarii dorm în hamace (la fel ca la *NS Mircea* am spune noi). Ca orice navă care se respectă *Palinuro* are și un album, tipărit în 2002 și reeditat în 2004 (de unde am luat multe din informațiile prezentului articol) dar am și aflat, de exemplu, autorul precizând cu mândrie, spre amuzamentul nostru, că și pâinea este preparată la bord (practică curentă la *NS Mircea*).

Foto: Marina Militare

Imagine aeriană a navei-școală *Palinuro* în timpul navigației cu vele. Se disting bine detaliile de pe punte.

Foto: Marina Militare

Palinuro gata de plecare. Se observă fumul de deasupra arborelui artimon care are și rol de coș.*Palinuro* (stânga) și *Amerigo Vespucci* navigând împreună în Mediterana în regata Toulon-Genova de la Tall Ships Mediterranean 2007.

Nava, al cărei motto este „Faventibus ventis” participă regulat la toate marile regate și festivaluri maritime din Mediterana (în special) și nordul Europei. Până în 2005 efectuase 34 de marșuri de instrucție. *NS Mircea* a navigat împreună cu *Palinuro* în 2007 la Tall Ships Race 2007 Mediteranea, mai ales la regata dintre Toulon și Genova în prima parte, iar în porturile Barcelona și Genova s-a aflat la cheu chiar în pupa noastră. La Genova, la bordul navei am realizat un interviu cu căpitanul Marco Biasco, la acea vreme secundul navei. Ca o curiozitate, în cele patru escale ale competiției, *Palinuro* înregistrase peste 40000 de vizitatori la bord (dar pentru Marina Militară italiană recordul de vizitatori a fost stabilit de *Amerigo Vespucci* – dacă nu a fost și el depășit între timp – la Auckland în Noua Zeelandă în anul 2002 când au înregistrat peste 18000 de vizitatori la bord în o singură zi). Sigur, numărul vizitatorilor ține și de timpul alocat de fiecare navă. De exemplu *Palinuro* primea vizitatori în trei intervale orare, adică aproape toată ziua, de la 9,30 la prânz, apoi de la ora 14 până la 19 și de la ora 21 până la miezul nopții. Cu un asemenea program este ușor să te menții în topul celor mai vizitate nave! După cum aminteam și mai sus la bord se aflau 35-40 de cadeți de la Școala de Maiștri Militari de Marină din Taranto. După cum ne spunea interlocutorul nostru o promoție normală are aproximativ 70 de cadeți. Soluția aleasă de Marina Militară italiană a fost împărțirea

Foto: Marina Militare

Palinuro în timpul navigației cu vele în Marea Mediterană.

promoției în două serii pentru efectuarea voiajului de practică. De exemplu, anul trecut, în 2010, nava a efectuat două voiaje de practică, primul între 28 iulie-23 august (La Spezia-Salerno-Argostoli (Grecia)-Tivat (Muntegru)-Taranto) și al doilea între 27 august-26 septembrie (Taranto-Ajaccio (Corsica, Franța)-Imperia-Siracusa-Taranto). Pentru ultimul deceniu cel puțin, voiajele de practică s-au desfășurat aproape exclusiv în Mediterana, dar înainte de anul 2001 *Palinuro* era o prezență obișnuită la competițiile nautice din Atlantic și nordul Europei. Într-un an obișnuit nava se află pe mare timp de șapte luni, iar dintre acestea aproape trei luni și jumătate sunt afectate practici cadeților iar restul, adică jumătate, vizitelor și escalelor de reprezentare a Marinei Militare (este foarte prezentă în porturile italiene) și a Italiei în porturile străine. ■

SMALL CRAFTS AND A MYSTERY SHIP 1942

in the Port of Constanța

Reihard KRAMER

We are in 1942 and have a look on rare photos from this time. The navy area in the port of Constanța is very busy after a year of war. Left hand, behind the quay the mothership *Constanța* is supplying the submarine *Delfinul*, *Rechinul* and her sister *Marsuinul* were on built in this time in Galați. Mainly the *Constanța* was used to provide the flotilla of Romanian motor-topped boats. In the dock of the yard lay the auxiliary cruiser *Dacia* for repairs on her hull.

In front of the quay the water area was used by parts of the German Kriegsmarine. Here were the places for submarines of the type II, so called Flugsicherungsboote and a great number of miscellaneous vessels. All travelled a long way from the waters of the North Sea or from the Baltic in a new operation area. The first step was a voyage from the sea on river Elba to Dresden. All superstructures, funnels or engines were removed to lower the units. Put on heavy lift lorries came the ships and boat by Autobahn to Ingolstadt in Bavaria. Lift back to the Danube, they

were towed down the river in the Black Sea. In dockyards in Korneuburg or in Galați came back the engines and equipment on board.

At all was it a transfer from about 500 ships, boats and technical vessels:

6 submarines, 23 minesweepers, 16 S-boats – Schnellboote, 50 landing ships of MFP-type, 26 submarine-chasers, 10 motorboats, 113 coasters and fishing vessels, 40 river tank ships, 30 tugs, 2 paddle steamers, 4 dredgers. The list is not complete up today. The researches in navy history in this field are going on by enthusiasts.

We can see a number of such small crafts in our pictures. Motorboats and coasters are waiting for their tasks. Two examples are the coaster *Irene* of the *Dacia* and the motorboat *Neptun* on left:

Coaster *Irene*. Owner: A. Schenkel, Groningen/Netherlands, Built: 1929 J. Mol yard, Dedemsvaart 120 gt, Length: 30,48 m, 1 petrol-engine with 70 hp, 1940 captured by German, 17.01.1942 Kanalinselvesorger in the Channel, 1942/43 transferred to GRUPPE SÜD in Black Sea, 01.09.1943 to

SEETRANSPORTSTELLE KERTSCH, June 1944 transferred to the Aegean, 10.07.1944 destroyed by bombs in the port of Volos

Motorboat *Neptun*. Owner: Wessel, Swinemünde with J. Steigl, Ahlbeck/Germany, Built: 1926, 16 gt, Dimensions: 15,3 m x 3,4 m x 0,9 m, 1 diesel-engine, 25 hp. 02.08.1940 used for SEELOEWE/Sealion (the landing operation in Great Britain) as O 12 Mo, 194x transferred to the Black Sea for harbour duties, the later fate is unknown.

Beside some prizes only the Rumanian navy or merchant fleet had have big ships in operation. Mainly the great number of small craft fought in the war alone!

At last a mystery ship is to see in the photos! A number of boats are around an accommodation vessel for the crews. It looks like an old sailing vessel. We can see the sharp bow and two masts. On deck is built an additional wooden superstructure. This unknown ship is not in any registers of ships in World War II and somebody are looking for more information of her. May be is anyone able for help? ■

The auxiliary cruiser *DACIA* is drydocking in Constanța. A great flotilla of small crafts are waiting for their war services. Photo: Collection Reinhard Kramer

Mothership *CONSTANȚA* is to be seen behind the quay. The mystery accommodation vessel is in front. Photo: Collection Reinhard Kramer

The Dutch coaster *IRENE* lying in the port of Constanța. Photo: Collection Reinhard Kramer

The close up view of the mystery accommodation vessel shows some details of the construction. The crews of the boats are living on she. Photo: Collection Reinhard Kramer.

O armă de elită a Forțelor Navale

File din istoria infanteriei marine

Căpitan Claudiu VIȘAN
Batalionul 307 Infanterie Marină

Infanteria marină formează astăzi una din cele mai puternice structuri militare din întreaga lume. Marines, royal marines, infanteria de marina, naval fusiliers, troupes de marine, naval infantry, specializate einsatzkräfte marine, морская пехота sau infanteria marină sunt doar câteva denumiri sub care se regăsesc forțele de elită militare în întreaga lume. Nu sunt forțe speciale dar prin valorile promovate, comportamentul lor în luptă și tipurile de misiuni pe care le pot îndeplini, sunt asimilați deseori acestor categorii aparte de militari. Indiferent în ce zonă se găsesc sau sub ce drapel luptă, sunt definiți clar de anumite trăsături: curaj, loialitate, spirit de camaraderie și de sacrificiu, putere, mobilitate, determinare. *Semper fidelis, per terra et mare* sau *semper praesens* sunt doar câteva din motto-urile care îi definesc.

Primele structuri ale infanteriei marine au apărut încă în etapele de început ale dezvoltării forțelor militare. Prima evocare privind forțele de desant a fost în perioada imperiului roman, și mai târziu, bizantin. În forțele navale ale imperiului roman au fost introduse pentru instrucție legiuni auxiliare care urmau să fie antrenate și utilizate ca forțe de desant și operați pe uscat sau la țărm. În imperiul bizantin a apărut pentru prima dată o unitate distinctă de infanterie marină care număra 4000 de militari și era destinată pentru a fi folosită de flota imperială ce era dislocată la Constantinopol pentru acțiuni pe uscat.

Prima formă de organizare modernă a infanteriei marine a aparținut Spaniei care în 1537, în vremea regelui Carol I a constituit *Compañías Viejas del Mar de Nápoles*. Însă primul concept de forță de desant amfibiu a fost dezvoltat, tot în Spania, abia în vremea regelui Philip II.

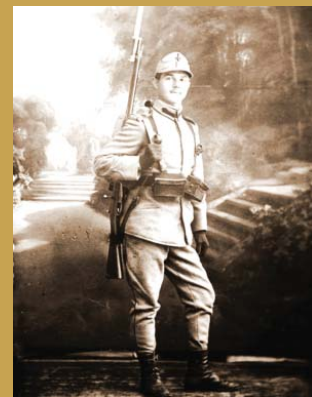
În perioada următoare, Olanda în 1665, Franța în 1622 prin *Compagnies Ordinaires de la Mer* și Anglia în 1664 prin *Maritime*

Regiment of Foot au fost puterile maritime europene care au înțeles rolul infanteriei marine în contextul noilor evoluții militare și au creat primele trupe de infanterie marină.

În 1775 a apărut USMC – United States Marines Corp -, inițial format doar din două batalioane de infanterie marină, astăzi numărând peste 200.000 de pușcași marini activi și peste 40.000 rezerviști.

În România conceptul de infanterie marină a fost menționat prima dată în lucrarea „Contribuții la Istoria Marinei Române”, vol I, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979, Nicolae Bărlădescu, Dan Nicolaescu: „O nouă etapă de dezvoltare a marinei militare e cunoscută în anii 1886-1888.... Cruceaștorul: „Elisabeta” a fost pus sub comanda colonelului Urseanu Vasile și a fost armat cu marinari români, absolvenți ai școlii de marină. Pe specialiști, trupa se compunea din 50 de fochiști și mecanici, 50 de atlieriști, 20 de infanteriști marini, 20 de timonieri, 20 de gabieri și 20 de torpilor.”

Infanterist marin din Primul Război Mondial, semn distinctiv - ancora de la colfură.

Uterior a apărut menționarea Batalionului de Debarcare în documentele care anunțau formarea sa la 24 ianuarie 1917, din efectivele de uscat ale marinei, cu un efectiv de 720 de oameni ce urma să fie întrebuințat pentru apărarea regiunii Chilia Veche. Batalionul de Debarcare, care apare în Ordinea de bătaie a Marinei Militare Române din ianuarie 1917, ca având patru companii, și ca participant alături de navele Flotei de Operațiuni române, la ocuparea celor trei porturi din sudul Basarabiei, Ismail, Chilia Noua și Valcov în 1918.

Având în vedere importanța și complexitatea apărării litoralului și malurilor fluviului, încă din 1920 au fost luate primele măsuri organizatorice de constituire a unor unități și subunități destinate acestui scop. Astfel, la 11 martie 1920, au fost înființate Apărarea Fixă Maritimă și Apărarea Fixă Fluvială, subordonate direct Comandamentului Marinei Regale. În cadrul acestor structuri, erau organizate subunități de apărare sub apă, de infanterie-observare, transmisiuni și pionieri, dislocate în posturile de observare (supraveghere), de-a lungul litoralului și fluviului, întărite cu artilerie de calibru 101, 120 și 152 mm, precum și trei Companii de Infanterie și Observare, dislocate la Sulina, Liman și Chilia, fiind destinate pentru observarea împotriva minelor și navelor de suprafață inamice, menținerea legăturii cu navele proprii, interzicerea infiltrării grupurilor de cercetare-diversiune și întârzierea acțiunilor inamicului până la sosirea forțelor principale.

Înrăutățirea situației internaționale în primăvara anului 1939, precum și izbucnirea la 1 septembrie a celui de-Al Doilea Război Mondial au determinat autoritățile să adopte măsuri ferme de întărire a capacității de luptă a unităților și marilor unități, pentru apărarea țării. În aceste împrejurări, pe baza unor studii efectuate, s-a ajuns la concluzia că pentru apărarea litoralului maritim și controlul ostroavelor Dunării erau necesare forțe speciale de marină.

În anul 1939, existau astfel de forțe în trei locații (stațiunea Sulina, stațiunea Liman și pe Brațul Chilia) și 12 posturi de observare, dispersate între Grindul Chituc și Pardina; acestea îndeplineau misiuni de observare-supraveghere și legătură navală de pază și apărare a sectoarelor încredințate, fiind dotate cu armament automat, mijloace de semnalizare, comunicare navală și de transmisiuni.

În timpul stării de criză de la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial, la 1 aprilie 1940, prin *Înaltul Decret Regal nr. 635*, pentru apărarea litoralului, pe lângă Regimentul de Geniu Marină și Divizionul de Artilerie de Coastă, s-a constituit Batalionul de Infanterie Marină - prima unitate de acest fel din Armata Română. Cu un efectiv de 48 de ofițeri, 55 subofițeri și 2250 gradați și soldați, acesta avea atât misiuni de observare, supraveghere, apărare la litoral precum și

Observare Marină destinat supravegherii și apărării litoralului basarabean între Cardon și Limanul Nistrului și constituia Subdetașamentul Chilia Veche; Batalionul 16 Infanterie Marină constituia Subdetașamentul Sulina; Batalionul 17 Infanterie Marină constituia Subdetașamentul Periprava.

După 22 iunie 1941, conform ordinului de operație, batalioanelor de infanterie marină le-au revenit misiuni de apărare a fâșiei fluviile, pentru îndeplinirea cărora trebuiau să coopereze cu pichetele de grăniceri, cele mai grele lupte în apărarea sectorului de nord-est al Deltei Dunării fiind duse de Batalionul 15 Infanterie Marină care a pierdut la grindul Cășia peste 300 de militari.

Urmare a conflictelor din zona Deltei prin *Ordinul Marelui Stat Major nr. 76402 din 21 martie 1944*, s-a reînființat Regimentul de Infanterie Marină având în compune-

desființată, la cererea consilierilor sovietici din Ministerul Forțelor Armate.

Ca urmare a evenimentelor din Cehoslovacia anului 1968, și a modificărilor doctrinei naționale de apărare, la 29 noiembrie 1971 a fost înființat Batalionul 307 Infanterie Marină, în subordinea Comandamentului Marinei Militare. Prima garnizoană de dislocare a Batalionului 307 Infanterie Marină a fost în localitatea 2 Mai, județul Constanța. 29 noiembrie, ziua înființării unității a devenit și Ziua Infanteriei Marine în România.

După taberele de instrucție din vara anilor 1972-1973, organizate în raionul Babadag, s-a cristalizat ideea că zona acțiunilor de luptă a Batalionului 307 Infanterie Marină ar trebui să fie Delta Dunării și Complexul Lagunar Razelm-Sinoe, iar Consiliul Militar Superior a propus construirea unei noi cazărmi pentru Batalionul 307 Infanterie Mari-

Exercițiu de antrenament specific al infanteriștilor marini.

Exercițiu de antrenament specific al infanteriștilor marini.

misiuni specifice acestui gen de armă: debarcarea sau apărarea porturilor, prin companiile de debarcare.

La 1 mai 1941, prin *Înaltul Decret Regal nr. 1527*, Batalionul de Infanterie Marină s-a transformat în Regiment de Infanterie Marină cu comandamentul la Brăila; Regimentul de Infanterie Marină includea un efectiv de 159 ofițeri, 198 subofițeri și 3653 soldați, cu următoarea organizare: o parte operațională și o parte sedentară. Partea operațională era formată din: Batalioanele 15, 16, 17 Infanterie Marină cu câte trei Companii Pușcași și o Companie Armament Greu; Companiile 1, 2 Observare; Compania Debarcare (trei plutoane Pușcași și un pluton Mitraliere); aceasta era subordonată Forței Navale Fluviale. Partea Sedentară, dislocată la Reni în Basarabia era formată din Batalionul de Instrucție, Compania Depozit și Compania Garnizoană.

În perioada 1941-1944, Regimentul de Infanterie Marină a suferit mai multe restructurări succesive, determinate de evenimentele politice și militare prin reintegrarea Basarabiei la patria mamă și intrarea României în război.

Cele mai importante schimbări s-au produs astfel: Batalionul 15 Infanterie Marină în martie 1942 s-a transformat în Batalion de

re Batalioanele 15, 16 și 17 de Infanterie Marină destinate apărării Deltei Dunării, o Companie de Debarcare pentru acțiuni de desant ambliu și două Companii de Observare - Supraveghere și Informare.

Evenimentele de la 23 August au adus modificări și în cadrul Regimentului de Infanterie marină, astfel Conform Directivei Marelui Stat Major din 23 august 1944, cele trei detașamente din care făceau parte și Batalioanele de Infanterie Marină au primit misiunea apărării Deltei Dunării împotriva desantului maritim cu aere germane, de a dezarma și captura unitățile germane aflate în zona lor de acțiune, precum și de a coopera cu trupele și navele rusești împotriva forțelor hitleriste. Organizarea Regimentului de Infanterie Marină s-a modificat, astfel în compunerea Companiilor de Pușcași fiind înființate plutoanele de aruncătoare antitanc de 60 mm și de bărci de asalt, iar plutonul de tunuri însoțire s-a transformat în pluton de tunuri antitanc, această organizare fiind și cea mai completă din toată perioada.

Începând cu anul 1945, intervenția Comisiei Aliate de Control din România a determinat diminuarea infanteriei marine la 1000 de militari. În 1948 se transformă în Grup de Infanterie Marină, iar în 1958 este

na, la Babadag, județul Tulcea. Ca urmare a avantajelor privind misiunile, capabilitățile și poziția, oferite de noua garnizoană, în 1973, Batalionul 307 Infanterie Marină este redislocat la Babadag, într-o zonă extrem de propice desfășurării instrucției specifice, dislocării în zona de responsabilitate și executării misiunilor tactice încredințate.

Astăzi Batalionul 307 Infanterie Marină, la aproape 40 de ani de la înființare, singura unitate cu acest specific din Armata Română, rămâne una dintre unitățile de elită ale noastre, vârful de lance al Forțelor Navale Române. Deși este o unitate relativ tânără are deja la activ participarea la numeroase exerciții naționale și internaționale, precum și misiuni în teatrele de operații: RESCUE EAGLE '98, COOPERATIVE PARTNER '00, LINKED SEAS '00, COOPERATIVE PARTNER '02, STRONG RESOLVE '02, LYMAN TEACHER 05, ROMEX 05, COOPERATIVE MAKO 06, COOPERATIVE LION 09, BLACK SEA ROTATIONAL FORCE 10, ROFND XVI și ROFND XVII.

Dar, despre prezentul și misiunile Batalionului de Infanterie Marină de la Babadag care va aniversa în acest an 40 de ani de la înființare, veți putea să citiți și în numerele viitoare ale revistei *Marina Română*. ■

Tradiții marinărești la Școala de Aplicație a Forțelor Navale

Text și foto: Asp. ing. DIANA CUCUȘEL

Motto: Tradiția adevărată e singura medinde sufletească.

(Liviu Reboreanu)

Sala de Tradiții Militare a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale – de la idee la realizare

Înființarea unei săli de Tradiții Militare a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” a pornit de la o idee a comandantului instituției, comandorul Vasile Chirilă. Existau deja în școală mai multe „mici săli de tradiții”: un panou cu toți comandanții școlii și portretele acestora, unul cu comandanții Centrului de Instruire, câteva vitrine cu obiecte specifice marinărești etc. O astfel de abordare, neunitară, nu era pe măsura unei istorii bogate cum e cea a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”. Comandorul Vasile Chirilă a venit cu un concept unitar care să înglobeze toate obiectele care aduc un omagiu școlii, Forțelor Navale, oamenilor care au trecut prin Școala de Aplicație și Centrul de Instruire, obiecte care erau dispersate în diferite săli și holuri din clădirile școlii; așa a apărut ideea înființării Sălii de Tradiții Militare.

Aceasta este destinată, conform Planului de amenajare întocmit de fondatori „cultivării tradiției de luptă ale armatei, armii și unității, precum și dezvoltării respectului pentru valorile specifice instituției de învățământ militar de marină”. Scopul sălii este acela de a reprezenta într-o concepție unitară evoluția în timp a instituțiilor care au avut ca misiune principală dezvoltarea profesională a personalului din Forțele Navale și formarea și dezvoltarea profesională a soldaților și gradaților din arma marină. În afara acestor deziderate s-a dorit crearea și dezvoltarea unui spirit de apartenență și solidaritate a tuturor celor care au depus eforturi pentru realizarea acestei săli cât și a celor care la un moment dat în cariera lor s-au pregătit în Școala de Aplicație. Trebuie menționat faptul că la realizarea Sălii de Tradiții a participat întregul efectiv de maiștri militari instructori dar și gradații voluntari și aspiranți aflați la Cursul de bază. S-a muncit din greu dar cu multă pasiune, așa cum ne spune și comandantul școlii: „o astfel de lucrare nu se poate face altfel decât punând mult suflet”.

Sala de Tradiții Militare este organizată pe galerii. Avem astfel *Galeria de portrete*

ale comandanților a Școlii de Aplicație a Forțelor Navale și a instituțiilor de învățământ militar care au îndeplinit acest rol, Galeria de portrete ale instructorilor dar și Galeria de portrete ale absolvenților, la realizarea căreia au participat aspirații aflați la curs, Galeria fotografiilor de grup ale contingentelor de militari, Galeria de imagini din viața Școlii de Aplicație, Galeria de obiecte și Galeria de tradiții marinărești. Această galerie cuprinde lucrările de marinărie și de matelotaj realizate de maiștri principali Petrică Dragu, Octavian Jarcă, Nelu Ilie și Marius Băcăuanu după Manualul de marinărie al lui Mihai Bujenă. În viitorul apropiat se vor realiza și expune toate lucrările prevăzute în acest manual.

Planuri de viitor

Un proiect de natura Sălii de tradiții este un proiect pe termen lung, care implică eforturile a mai multor generații de cursanți ai Școlii de Aplicație și participanți ai programelor de instrucție derulate de Centrul de Instruire. Mici rețușuri sunt încă necesare, există loc pentru îmbunătățiri și noi idei. Partea frumoasă este că astfel, fiecare are ocazia de a-și lăsa amprenta, de a contribui într-un mod personal și original la dezvoltarea sălii.

Comandantul școlii și-a propus ca fiecare cursant să realizeze pe parcursul șederii lui în școală o lucrare de marinărie care să fie înglobată într-o expoziție dedicată promoției lui. De asemenea cursanții vor fi cei care vor participa activ la dezvoltarea sălii, la perfecționarea ei. Astfel se dorește însușirea spiritului de apartenență la arma marină, cultivarea unui respect pentru tradiția marinărească

Comandorul Vasile Chirilă, comandantul Școlii de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu” în Galeria de tradiții marinărești.

și educarea în privința bogatei istorii pe care o au Forțele Navale Române.

Sala de Tradiții Militare este un punct de atracție în Școala de aplicație, ea a fost vizitată cu interes în anul trecut cu ocazia zilelor porților deschise organizate. Este de asemenea un bun mijloc de promovare a carierei militare, un mijloc care va contribui la vasta activitate de popularizare a carierei militare desfășurată de Școala de Aplicație.

Școala de Aplicație și promovarea carierei militare

Promovarea carierei în Forțele Navale constituie și în acest an un obiectiv pentru Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”, iar Sala de Tradiții Militare va continua în mod cert să fie un loc de interes pentru vizitatori.

Promoția de aspiranți care tocmai a absolvit cursul de bază pentru ofițeri în cadrul Școlii de Aplicație a participat la numeroase activități de promovare a carierei militare. Alături de instructori, aceștia au făcut vizite în licee din Mangalia, 2 Mai și Constanța unde au prezentat elevilor interesele detalii despre cariera militară în marină.

În viitor se va încerca aducerea acestor în vizită în Școala de Aplicație și chiar la navele din Mangalia, cu ocazia zilelor porților deschise sau în cadrul unor vizite organizate. Se dorește astfel popularizarea carierei în marina militară pe toate palierele acesteia și atragerea de noi candidați pentru ocuparea posturilor libere în Forțele Navale.

Parteneriatul existent cu Școala din Albești, prin care cei mai buni elevi din Albești au fost premiați cu excursii la Școala de Aplicație, iar personalul Școlii de Aplicație a fost alături de elevii din Albești la diferite activități, va continua și în acest an.

Personal, consider admirabile eforturile depuse de personalul școlii atât pentru popularizarea armii marine, dar mai ales pentru dezvoltarea unui spirit marinăresc pentru cei care activează sau urmează să activeze în cadrul Forțelor Navale. Este foarte important să avem respect și mândrie pentru munca noastră. În timp acest respect se va răsfărge și asupra noastră, ajutându-ne să dobândim prețiosul respect de sine. De asemenea, este inadmisibil să ignorăm faptul că marina are o tradiție bogată. Suntem datori să cunoaștem această tradiție și să îi aducem un omagiu ori de câte ori avem ocazia. ■

Confesiuni!

UNITĂȚI ÎN FORMARE ȘI... REFORMARE

Este normal ca în anumite momente, după ce ai petrecut o viață dinamică și plină de încercări, să depeni firul amintirilor, ai anilor frumoși trăiți ca militar activ, mai ales acum când prezentul ne provoacă cu noi forme de abordare a misiunilor de luptă și de asigurare materială pentru unitățile și formațiunile de la Dunăre, se confesa recent domnul contraamiral (rtg) Ioan Stoica, în vârstă de 87 ani, în prezent Președintele Asociației Veteranilor de Război, filiala Tulcea. (V.S.)

Contraamiral (rtg) Ioan STOICA

Președintele Asociației Veteranilor de Război
Filiala Tulcea

Dacă o viață ai trăit ca militar, nu poți să uiți de tot ceea ce implica în acele vremuri activitatea de cazarmă, cu recruții, centre de instrucție și de pregătire a echipajelor la bordul navelor, misiuni de asigurare tehnică și logistică, cu acțiuni și sarcini de înfrumusețare a cazarmii și de multe ori muncă patriotică.

Nu exista programul din zilele de astăzi cu libere sâmbătă, iar duminicile, ce să mai vorbim, era mare lucru dacă prindeam 5-6 duminici pe an în care să nu avem vreo misiune, căci în program erau planificate activități de recreere și destindere cu militarii: vizionarea unor filme istorice la cinematograful, competiții sportive, vizite la muzee etc. Dacă am vorbi și de muncile agricole, efectuate în campaniile de toamnă ar trebui să ne extindem prea mult.

Cu toate astea, aveam și noi cadrele, viața noastră de familie, pe care nu o neglijam, ne făceam timp și pentru baluri și întruniri cu diverse ocazii, organizând serate, unde participam cu toții cu mult entuziasm.

Mă gândesc adesea, ce ani au fost aceia? Ce anume ne făceau să fim activi, prin poligoane, la paradele militare, în campaniile agricole, la câte și mai câte alte acțiuni?

Am preluat comanda Bazei 325 Logistice în octombrie 1965, și am condus-o până până în septembrie 1978. Timp de 13 ani, acolo îmi era inima, acolo era casa mea. Unitatea, pe locul actual, era în vremurile acelea situată în afara orașului; mergeam uneori, mai ales toamna, cu căruța, căci nu existau drumuri pietruite, iar noroiul era mare. Fiind o unitate nouă, eram în etapa de formare și dezvoltare. În acei ani, un detașament de militari constructori, au ridicat: magazii, corpul de gardă, popota, sala de mese, căci nevând o sală de mese, militarii serveau hrana într-o baracă de scândură care se mai vede și astăzi. În paralel, conform programului de înzestrare al armatei, am primit în dotare noi nave, mașini, utilaje de reparații și prelucrări prin așchiere, fiind la acea dată o noutate în domeniu. Ulterior,

unitatea a fost dotată cu diverse tipuri de nave de luptă și de asigurare.

Anii au trecut, și iată că, după noile percepțe și politici militare, acum trebuie să ne restructurăm. S-au casat navele vechi, mari consumatoare de resurse, s-a restructurat efectiv unității, s-a trecut la serviciul cu militari profesioniști. Privind la capacitatea operativă a unității, la responsabilitatea militară în zona deltei și la fluviu, nu-i pot eu aprecia potențialul combativ, dar, nostalgic fiind, mi-e dor de nave, mi-e dor de-o viață palpitantă pe dana militară așa cum am trăit-o eu, mi-ar plăcea să văd noi nave în portul militar, proiectate de noi, construite la noi. Aș dori să le văd la paradă, să ne mândrim și noi cei ce ne apropiem de 90 ani, că iată, am progresat, în ce condiții am început eu cariera militară și cum văd astăzi... restructurarea.

Așa sunt eu, iubesc navele, marina militară, că îmi este dragă armata, tinerii îmbrăcați în uniformă! ■

Incursiune printre amintirile
contraamiralului (rtg.) Gheorghe Avram

Text și foto: Asp. ing. Diana CUCOȘEL

La 95 de ani, contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram este printre cei mai în vârstă ofițeri români și cu siguranță cel mai în vârstă amiral mecanic al marinei române. A trecut prin multe transformări din vremea în care era un băiat desculț pe ulițele din Tisău, a fost martor al unor vremuri istorice, a făcut înconjurul lumii și totuși ne spune că marina a fost o mare dragoste a lui. Venerabila vârstă l-a găsit voios, senin și dărnă, un adevărat izvor de înțelepciune și de vorbe frumoase. Contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram inspiră respect și demnitate oricui are privilegiul să se afle în compania sa. L-am întâlnit pe contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram la bordul fregatei *Regina Maria*, acolo unde a fost felicitat de comanda Flotei de Fregate la împlinirea venerabilei vârste de 95 de ani. Ni s-au alăturat pentru a-l sărbători aspiranții aflați în stagiul de practică la bordul navei și doamna dr. Mariana Păvăloiu, fost custode al Muzeului Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. Am profitat de cadrul festiv și atmosfera plăcută pentru a-i cere oaspetelui de onoare să ne împărtășească o parte din amintirile și trăirile sale.

„Sunt născut în anul 1915, pe 20 decembrie, într-un sătuc frumos, în județul Buzău, pe valea unui râu numit Nișcov.” Așa începe contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram să ni se prezinte. Din Tisău a plecat la 13 ani pentru a urma cursurile Școlii Tehnice de Aeronautică de la Mediaș. După absolvirea școlii, șapte ani mai târziu și după efectuarea stagiului militar de un an a pilotat timp de doi ani avioane ale primei companii de aviație românească, LARES, pe ruta Iași-Chișinău-Cernăuți. Vorbește cu drag despre acei ani, iar când îl întreb cum era ca pilot rade și spune: „dragă, eu am prins în aviație vremea în care se făceau avioane din lemn”.

Și totuși după doi ani ca pilot se înscrie la Școala de Ofițeri de Marină. A profitat de înființarea Ministerului Aerului și Marinei pentru a se elibera în 1938 de cei șapte ani rămași din contractual său cu LARES și pentru a urma Școala Navală Superioară. La întrebarea de ce a ales să urmeze o carieră în marina militară mi-a răspuns

pomenindu-l pe Jules Verne. „L-am citit când eram în școală la Mediaș și m-am molipsit; pentru că toți tinerii care îl citeau pe Jules Verne se molipsesc cu dragoste pentru mare”.

Una din cele mai frumoase amintiri pe care o are din Școala Navală Superioară este aceea a dimineților în care ieșea în curtea școlii (actualul Muzeu al Marinei din Constanța) împreună cu prietenul său Bivolaru și aștepta să vadă vapoarele intrând în portul Constanța. Îi impresiona felul în care întâi se vedea fumul, apoi coșul, apoi comanda și abia într-un târziu silueta navei. Dragostea și pasiunea cu care vorbește despre marină este înduioșătoare și reconfortantă.

După absolvirea Școlii Navale Superioare în 1941, primește repartitie pe escortorul *Zborul*, după care în 1942

se transferă pe funcția de șef mecanic pe o navă soră a acesteia, *Năluca*. A avut norocul incredibil ca în momentul bombardamentului din 20 august 1944 să nu fie la bordul navei, fiind prezent la o convocare în cadrul Școlii Navale Superioare. La această dată nava a fost scufundată de către avioanele sovietice care au bombardat portul Constanța.

Un subiect drag contraamiralului (rtg) Gheorghe Avram este nava *Nahlin* - *Libertatea* sau *Luceafărul* de mai târziu - și perioada în care acesta a fost navă școală a marinei române. Ne-a arătat fotografiile și a depănat amintiri legate de studenții pe care i-a pregătit în acea perioadă. A fost în comisia de evaluare în vederea absolvirii a promoției 1949 a Școlii Navale Superioare. Cu absolenții acestei promoții mai ține legătura și astăzi, se întâlnesc în fiecare lună într-o cofetărie din București.

Marina este din punctul său de vedere o carieră care se alege cu sufletul și care se urmează cu dragoste. Îi felițată pe toți tinerii ofițeri care aleg acest drum dar îi avertizează că doar dacă au făcut această alegere din pasiune vor reuși să profeseze cu succes.

În finalul interviului am avut ocazia să fim complici la surpriza pregătită de către doamna Mariana Păvăloiu. Aceasta i-a invitat pe doi dintre absolenții promoției 1949 să ni se alăture pentru a-l sărbători pe contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram. ■

Contraamiral (rtg) Avram Gheorghe.

Comandorii (rtg) Nicolae Mujicov, Cristea Georgescu și ing. Ilarion Barbu, vicepreședinte al Ligii Navale Române felicitându-l pe contraamiralul (rtg) Gheorghe Avram.

Un rezervist de elită

LOCOTENENT-COMANDORUL SPIRIDON VLASOPOL

Comandor dr. **Marian MOȘNEAGU**
Serviciul Istoric al Armatei

Fiul Elenei și al inginerului Nicolae Vlasopol, fost ministru al CFR, locotenent-comandorul Spiridon Vlasopol s-a născut la 28 decembrie 1895 la București.

În perioada 1 mai 1918-16 ianuarie 1919 a activat în cadrul Regimentului Artilerie Călărească ca soldat, frunțar, caporal, sergent, plutonier și sublocotenent în rezervă la Centrul de Instrucție al Armatei.

De la artileria călărească...

A luat parte la campania Primului Război Mondial ca plutonier până la 1 octombrie 1916, când a fost înaintat, făcând servicii în Bateria I din Diviziunea I Artilerie Călărească. În partea a doua a campaniei a fost însărcinat cu comanda bateriei de marșă a Regimentului călăreț, ulterior urmând cursurile Școlii de perfecționare a comandanților de secție. La 7 februarie 1922, locotenent-colonelul E. Frâncu din Regimentul 2 Artilerie „General de divizie Gheorghe Manu” declara următoarele: „Cunosc pe sublocotenentul Vlasopol Spiridon din seara de 23 noiembrie 1916, când au fost capturate aproape toate trupele și ofițerii ce se găseau la Tâncăbești cu material cu tot. Subsemnatul apreciind cu îndrăzneală și pricepere că se poate scăpa de acolo material, oameni și cai, mi-am luat singur această sarcină și am salvat din mâinile nemților mult material de artilerie și de coloană, cai și oameni. Între acei puțini care m-au ajutat în această acțiune a fost și sublocotenentul de rezervă Vlasopol din artileria călărească, care s-a purtat destul de frumos în această împrejurare, achitându-se cât se poate de lăudabil de însărcinarea ce i-am dat de a recunoaște drumul spre Tâncăbești. Această sarcină era destul de dificilă și primejdioasă, avându-se în vedere pe de o parte panica ce cuprinsese pe toți, iar pe de altă parte presiunea și urmărirea ce inamicul exercita asupra noastră și prin mișcare și prin focuri. Am rămas surprins de faptul că mi-a spus să este tot sublocotenent, deși toți camarazii lui sunt locotenenți cu 4-5 ani vechime. Cerându-mi această declarațiune, i-am dat-o cu credință că servesc adevărul și dreptatea”.

Prezentat la mobilizare la 4 noiembrie 1918, în timp ce divizionul era în curs de deplasare, a fost însărcinat cu primirea recruților de la batalioanele de exploatare la partea rămasă la Tamova și conducerea lor, până la împărțirea la baterii. La 16 ianuarie 1919 a fost demobilizat.

...la Marina de Război

La 1 decembrie 1921 a fost încadrat în Marina Militară ca ofițer de rezervă.

Între 1 aprilie-30 noiembrie 1922 a fost chemat temporar și încadrat ca locotenent la Divizia de Mare, fiind ambarcat la bordul distrugătorului *Mărăști*, ca ofițer cu infanteria. În Foia calificativă pe anul 1922, comandantul navei, locotenent-comandorul Alexandru Bardescu aprecia: „Fiindcă a fost ambarcat la Serviciul Maritim Român ca ofițer asistent și făcând o școală de navigație în Italia, a fost trecut în Marină ca ofițer de rezervă, fiind chemat temporar în activitate. La bord s-a ambarcat pe ziua de 1 aprilie 1922. I s-a dat însărcinarea de ofițer cu infanteria”.

De la 1 noiembrie 1926 la 1 aprilie 1927 a activat la Depozitul Bazei Navale Fluviale iar de la 1 aprilie 1927 ca ajutor al Secției a II-a la Inspectoratul General al Marinei. În aprecierea pe anul 1928, șeful de stat major al Marinei, comandorul Ioan Bălănescu constata că: „A fost însărcinat cu controlul imprimării noului Cod de Semnale al Marinei. S-a achitat destul de bine de această însărcinare. Disciplinat și ordonat. Are cunoștințe generale nautice și cred că poate să-și formeze o frumoasă carieră în Marina Comercială. A fost chemat temporar în activitate timp de doi ani, în care a căutat să se pună cât mai bine la curent cu regulamentele și însărcinările gradului său. Poate fi întrebuințat cu folos în serviciul de birou. Merită a înainta la rândul Anuarului, la gradul superior în rezervă”.

Între 4 ianuarie 1928-1 ianuarie 1929 a fost repartizat la Baza Navală Fluvială a Diviziei de Dunăre, la 10 mai 1929 fiind avansat căpitan în rezervă.

În anul 1930 a intrat în Marina Comercială, ambarcat pe cargoul *Oltuz* și s-a căsătorit cu Irina Constantziu, prima româncă ofițer în Marină Comercială, distinsă de regele Carol al II-lea cu „Medalia Maritimă” clasa a III-a navigant.

În Foia calificativă pe anul 1931, comandantul Diviziei de Mare,

Locotenent-comandor Spiridon Vlasopol.

contraamiralul Ioan Bălănescu remarcă: „Căpitanul (r) Vlasopol este un bun ofițer de marină. A închinat cu mari sacrificii vaporul „S.M.R. Oltuz” și a făcut numeroase transporturi între țară și Occident, purtând cu cinste pavilionul românesc pe mări și oceane. Foarte întreprinzător și muncitor. Bun navigator.”

La 13 octombrie 1931, soția acestuia a dăruit Comandamentului Marinei o cupă pentru a fi oferită ca premiu câștigătorilor regatelor de bărci cu rame sau baleniere ale navelor Diviziei de Mare, care a fost înmănată la 15 august 1932, de Ziua Marinei Române.

În anul 1932 a devenit proprietar și comandant al cargoului *Loyal Devonian* (ex – *Panayiotis*), cumpărat din Anglia, pe care l-a botezat *Ing. Nicolae Vlasopol*, în onoarea tatălui său.

De la 27 septembrie la 27 octombrie 1939 a fost concentrat la Grupul Arme sub Apă Constanța din cadrul Apărării Fixe Maritime, comandantul acesteia, căpitan-comandorul Constantin Vlădescu constatănd că, „a executat concentrarea la Grupul Arme sub Apă din Constanța, unde s-a pus la curent cu materialul nou de mine și dragaje, luând parte la exercițiile executate în acest timp. Sănătos, rezistent. Ținuta corectă. Se prezintă bine în fața trupe. Și-a însușit cunoștințele necesare unui ofițer de rezervă în această specialitate. Merită a fi admis la cursul pregătitor pentru ofițeri superiori.”

Constanța-Vlasopol Irina.

Competent, manierat și filantrop

La 4 martie 1940 a fost concentrat la Divizia de Mare, iar de la 21 noiembrie 1940 a fost însărcinat să conducă Biroul Marinei Comerciale din Serviciul Secretariatului General al Subsecretariatului de Stat al Marinei. La 15 august 1940 a fost avansat la gradul de locotenent-comandor în rezervă. Șeful Serviciului Secretariatului General, comandorul Eugen Deleanu aprecia că „La acest birou s-a comportat admirabil grație cunoștințelor sale de marină comercială și perseverenței pe care a pus-o în studierea și rezolvarea problemelor complexe ce i s-au pus în perioada antebelică și în timpul războiului. Trecerea vaselor evreiești în patrimoniul statului, rechiziționarea vaselor grecești, rechiziționarea vaselor sub pavilion britanic și olandez, sunt parte din marile probleme rezolvate prin acest birou. Este un marinar amoretat de meserie, de mare și de vapor. Serviciul l-a prestat gratuit căci toată solda pe care a primit-o a vărsat-o Președinției Consiliului de Miniștri ca fond pentru ajutorarea urmașilor marinarilor morți în război, precum și invalizilor marinari. Gestul vorbește singur. Este un prea bun ofițer din rezervă Marinei.”

A fost menținut mobilizat la Subsecretariatul de Stat al Marinei de la 1 decembrie 1941 până la 1 octombrie 1944. În Foia calificativă pe anul 1942 a fost remarcat prin același devotament și probitate profesională: „Cunoaște perfect toate chestiunile în legătură cu Marina Comercială. Toate lucrările ce i s-au încredințat le-a executat bine și la timp. Foarte muncitor. Depune mult zel în serviciu pe care-l face cu mult drag. Foarte disciplinat. Educație aleasă. Extrem de corect. Posedă o frumoasă avere personală, fapt ce l-a făcut a dona solda primită în diferite scopuri de binefacere, astfel că toate serviciile făcute Marinei au fost în mod gratuit. Colaborator prețios, camarad desăvârșit. Foarte bun ofițer de rezervă”. Aceleași referințe deosebite consemna în Foia calificativă pe perioada 1 noiembrie 1942 – 31

Cargoul Ing. Nicolae Vlasopol.

octombrie 1943 și căpitan-comandorul Mișu Petrovici, șeful Serviciului Secretariatului General: „Inteligent și cu judecată clară. Dotat cu foarte mult bun simț și deosebit de manierat. Frumoasă cultură generală. Bogate cunoștințe generale și profesionale datorită practicii și experienței căpătate în calitate de comandant timp de 11 ani pe propriul cargobaot cu care a navigat în oceane, sub pavilion român. Foarte disciplinat, ofițerul se bucură de un frumos prestigiu. Cu simțul onoarei și curajul răspunderii foarte dezvoltat. Excelent camarad, iubit și apreciat. Conduită exemplară. Ofițer sincer. Deși ofițer de rezervă, a condus inițial ca șef Biroul Marinei Comerciale cu foarte multă competență. Ulterior, survenind schimbări în încadrarea cu personal a Serviciului Secretariatului General, a fost numit ca șef al acestui Birou un ofițer activ, superior și brevetat de stat major, locotenent-comandor (r) Vlasopol a rămas în continuare ca ajutor la acest birou; ofițerul datorită bogatei sale experiențe în această materie a activat cu aceeași dragoste, conștiinciozitate și competență în rezolvarea lucrărilor. Ofițerul a cerut și a insistat și personal pentru a fi repartizat la o navă a Forței Maritime, în zona operativă. Pe tot timpul concentrării nu a vrut să primească drepturile cuvenite gradului său, ci le-a donat întotdeauna Patriei, în scopuri de binefacere. În acest sens, ofițerul a primit mulțumiri de la Domnul Mareșal Conducător al Statului, de la Societatea de Patronaj, de la Ministrul de Război și de la Subsecretariatul de Stat al Marinei. Domnul Ministru al Marinei a dat în acest sens Ordinul de Zi nr. 1 din 12 mai 1943 pe întreaga Marină, aducându-i mulțumiri. De asemenea, Ministrul de Război a dat Ordinul de Zi pe Armată nr. 18 din 20 mai 1943, aducându-i, de asemenea, mulțumiri.” Același ofițer și-a menținut aprecierile elogiase la adresa activității locotenent-comandorului Vlasopol și în 1944, când „a depus aceeași neobosită muncă, conștiinciozitate, inițiativă, tact, precum și bogata experiență a

cunoștințelor sale marinărești dobândite în cariera sa de comandant de vapor și armator. Foarte disciplinat, modest și foarte corect în toate acțiunile și atitudinile sale. Și în acest an a continuat să facă servicii, ca ofițer concentrat, refuzând a primi drepturile bănești ce se cuveneau gradului său, sume ce au fost donate pentru opere de binefacere. Pentru toată munca sa, activitatea și modul ireproșabil cum ofițerul și-a îndeplinit serviciul nu am decât cuvinte de laudă”. La rândul său, viceamiralul Ioan Georgescu, subsecretar de stat al Marinei remarcă: „Posedă o foarte bună pregătire marinărească și a arătat întotdeauna dragoste pentru Marina Regală în cadrul căruia îi face plăcere să conțeze concentrat, renunțând chiar la drepturile sale bănești. Manierat, atent, bun camarad.”

De la 1 decembrie 1944 a fost concentrat în cadrul Direcției Superioare a Transporturilor pe Apă până la 12 decembrie 1945, când a fost șters din controalele Detașamentului Trupe al S.S.M. și vărsat Centrului Teritorial București.

Pentru conduita și activitatea sa meritorii, ofițerul a fost citat prin Ordinul nr. 1 din 12 mai 1943 pe Marină, semnat de ministrul subsecretar de stat pentru Marină pe lângă ministrul Apărării Naționale, generalul de divizie Nicolae Șova: „Locotenent-comandor S. Vlasopol a depus suma de lei 180.000 reprezentând drepturile sale de soldă pe ultimele 6 luni pentru a fi destinată familiilor marinarilor de pe vaporul «Suceava», căzuți pentru patrie (torpilat și scufundat la 20 aprilie 1943 între Eupatoria și Sulina, înregistrându-se 26 victime din cei 92 de membri ai echipajului – n.a.). Aduc mulțumirile și felicitările mele locotenent-comandorului (r) S. Vlasopol pentru acest gest de patriotism și frumoasă camaraderie care îl situează, odată în plus, printre acei ce iubesc Marina noastră și sunt legați de toate manifestările ei. Prezentul ordin de zi se va aduce la cunoștința întregului personal și marinarilor din Marina de război și comercială”.

Data de 1 ianuarie 2011 reprezintă ziua în care Cercul Militar Constanța a împlinit 111 ani de existență. Conform informațiilor obținute de la domnul comandor dr. Marian Moșneagu, șeful Serviciului Istoric al Armatei, la data de 1 ianuarie 1900 a luat ființă Cercul Ofițerilor din Constanța prin Decizia Ministerială nr. 32074/1899 pentru ca, mai apoi, în 27 septembrie 1912 Decizia Ministerială nr. 516 să consființască noua titulatură de Cercul Militar Constanța. Pe parcursul existenței sale această structură a Forțelor Navale a mai suferit reorganizări. Astfel prin Ordinul Marelui Stat Major General nr. 0031866 din 25 septembrie 1951 s-a înființat, prin reorganizare, Casa Armatei Constanța, iar în 14 septembrie 1991 Dispoziția Statului Major General nr. S/B/3/2205 stabilește titulatura actuală. Cunoscută și promovată în Cadrul Forțelor Navale ca un „motor” al culturii de la malul mării această unitate a contribuit la formarea unor direcții de perpetuare și cunoaștere a conștiinței marinărești. Prin activitățile organizate de Cercul Militar Constanța s-a conturat și latura artistică a marinarilor care au putut lua parte de-a lungul timpului la manifestările cu iz boem.

Începutul acestui an a fost unul încărcat de emoție, prilejuit de activitățile specifice zilei de 15 ianuarie, când s-au împlinit 161 de ani de la nașterea poetului nepereche Mihai Eminescu. Astfel, prin grija șefului acestei unități, Mm I Liviu Tănase, s-a desfășurat un spectacol de muzică și poezie dedicat acestui eveniment cu atât mai important cu cât această dată reprezintă și Ziua Culturii Române. Ca invitat de marcă al acestei activități îl putem menționa pe profesorul Constantin

Cercul Militar Constanța – 111 ani de activitate

Lămureanu, sociolog, scriitor și director de editură care pe parcursul discursului său a elogiat opera poetului național Mihai Eminescu, precum și aportul său la dezvoltarea culturii române. Emoționante au fost interpretările copiilor de la Grădinița 22 din Constanța, „Micii Albatroși” care au recitat poezii eminesciene. De asemenea un moment deosebit a fost și evoluția trupei Mandolinata a Cercului Militar Constanța care a încântat audiența cu repertoriul său.

O altă activitate importantă a fost și prima întâlnire de lucru din acest an al Cenuclului literar „Mihail Sadoveanu” al Cercului Militar Constanța. Alături de membrii cenuclului au participat la întâlnirea din 20 ianuarie, cu statutul de invitați, studenți de la Academia Navală Mircea cel Bătrân, elevi de la Școala Militară de Maiștri de Marină și membrii ai studioului de teatru al cercului. După salutul de început de an al Comandantului Flotei, prezentat de comandorul dr. Ion Custură, locțiitor al comandantului Flotei,

coordonatorul cenuclului, Aurel Lăzăroiu, a prezentat un frumos moment dedicat poetului român Grigore Vieru, de la a cărei trecere în neființă s-au împlinit doi ani. Pe agenda întâlnirii au mai figurat o prezentare de carte: „Avânt și dezamăgire” de Florica Stanciu, dar și un debut literar: prof. Silvia Dângă-Ghiocel, poezie. Au discutat pe marginea celor prezentate în cenuclu: prof. Geo Vlad, col. (r) Alexandru Birou, președintele Ligii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea, prof. Ghiuner Acmla, prof. Costache Tudor, redactor-șef al revistei de cultură Agora, criticul Mircea Lungu, col. (r) Alecsandru Bălan, prof. Petru Brumă, prof. Alexandra Botoșanu, poetul Vasile Botta, Dan Norea, președintele Clubului Umoristilor Constanțeni „Prăvălia cu umor”. Aceste manifestări artistice găzduite de Cercul Militar Constanța reușesc să mai alunge din grijile zilnice și aduc în suflute un fior artistic de calitate de care poate unii dintre noi încercăm să ne ferim involuntar. ■

Trupa de copii Mandolinata în timpul spectacolului dedicat sărbătorii 161 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu.

Întâlnirea cenuclului literar „Mihail Sadoveanu”.

Cercul Militar Mangalia... pictură, muzică și poezie

Liana Naum

Șeful Cercului Militar Mangalia

Lunile ianuarie și februarie au fost bogate în evenimente la Cercul Militar Mangalia. Vom aminti duminicile culturale când Sala Coloanelor devenea neîncăpătoare pentru cei ce iubesc poezia, pictura, spiritul românesc.

„Vreme trece, vreme vine”

Astfel, pe 16 ianuarie au fost prezenți la sărbătoarea de suflet a neamului nostru, ce poartă numele poetului nepereche, tineri și mai puțin tineri, elevi, aspiranți, profesori. Și pentru că „Vreme trece, vreme vine”, dar poezia lui rămâne, Clubul Artelor Solteris l-a cinstit cum se cuvine pe poetul nostru național, Mihai Eminescu, prin vers, muzică și pictură. Și încă o dată aici la Cercul Militar Mangalia, ne-am simțit români în țara noastră.

„Eternitatea fără chip”

Pe 23 ianuarie, lansarea de carte a poetei Ana Ardeleanu „Eternitatea fără chip” a constituit un nou prilej de a arăta că într-un orășel cum este Mangalia, cultura stă confortabil în „jițul spiritual” al Cercului Militar. Poezie, culoare, prezentări frumoase, prietenești, colegiale și o nouă carte în biblioteca de la Lectoratul 3, unde Clubul Artelor Solteris trudește pentru a dăru.

„Sejur la Kusadasi”

Din nou weekend cultural la Cercul Militar Mangalia. Duminică, 30 ianuarie, în Sala Coloanelor a avut loc lansarea cărții „Sejur la Kusadasi” a preotului Ioan Aurel Bolba, membru al Clubului Artelor Solteris. Lucrarea a fost prezentată de Emilia Dabu și Eli Georgescu, membre ale Uniunii Scriitorilor din România. La manifestare au fost prezente peste 70 de persoane, personalul Cercului Militar

Preotul Ioan Aurel Bolba la lansarea propriei lucrări „Sejur la Kusadasi”.

Foto: Cercul Militar Mangalia

Mangalia, soldați gradați voluntari, președintele Uniunii turco-lătare, filiala Mangalia, membri ai Uniunii, cetățeni de naționalitate turco-lătără și profesori. Invitatul special a fost domnișoara viceconsul Șebnem Atasoi de la Consulatul Turc, care a mulțumit autorului lucrării pentru că a adus sub lumina tiparului note de călătorie din țara prietenă, Turcia. De asemenea, domnișoara viceconsul s-a arătat foarte încântată de activitățile pe care le desfășoară Cercul Militar Mangalia.

Să ne cunoaștem scriitorii...

O întâlnire mai puțin obișnuită a avut loc duminică, 6 februarie între elevii Școlii Gala Galaction și scriitorii orașului. Micii invitați și părinții lor au aflat că Mangalia are doi membri ai Uniunii Scriitorilor prin scriitoarele Emilia Dabu și Dora Alina Romanescu, un membru al Uniunii Artiștilor Plastici Europeni, prin profesorul Karl Robert Perko și mulți alți scriitori și pictori. Au ascultat din lucrările lor, au vizionat o expoziție de pictură cu tema „Mangalia” și ca să nu rămână datori au făcut o demonstrație de interpretare a

Liana Naum, șeful Cercului Militar Mangalia, la sărbătorirea a 161 de ani de la nașterea poetului Mihai Eminescu.

Elevii Școlii „Gala Galaction” recitând poezii de Mihai Eminescu, sub îndrumarea doamnei Emilia Dabu, membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Foto: Cercul Militar Mangalia

Lansarea cărții „Eternitatea fără chip” a poetei Ana Ardeleanu.

Foto: Cercul Militar Mangalia

Viceconsulul Șebnem Atasoi de la Consulatul turc, alături de preotul Ioan Aurel Bolba la lansarea lucrării „Sejur la Kusadasi”.

POSTUL CREȘTIN, PROBĂ A VOINȚEI

Preot militar **Emanuel BODEA**
Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Postul este din punct de vedere religios o rânduială disciplinară, trupească și spirituală, prin care Biserica îndrumă viața credincioșilor săi pe căile trăirii creștine, ale virtuții și cinstirii lui Dumnezeu. Postul, în sens alimentar, adică abținerea totală sau parțială de la anumite mâncăruri (zise „de dulce”), pe timp mai scurt sau mai îndelungat, este o practică existentă în mai toate religiile, din toate timpurile. În afară de postul religios există și un post pur igienic, pentru păstrarea sănătății, recomandat chiar de medicină, ca mijloc de vindecare, pentru redresarea organismului oboșit și intoxicat de hrana prea îmbelșugată și de îmbuibare. Hipocrate, celebrul medic al antichității păgâne, atribuia longevitatea sa postului, spunând că niciodată nu s-a ridicat de la masa sătul de tot.

Practica postului este susținută de foarte multe temeiuri biblice. Astfel, prima poruncă prin care i se cere omului o înfrânare este cea din rai: „din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci” (Facere 2, 17). Moise, marele prooroc și legiutor al evreilor, a postit 40 de zile pentru a fi vrednic să primească cele zece porunci dumnezeiești sau Decalogul, pe care trebuie să le respectăm și noi, creștinii. Proorocul Ilie , omul ales al lui Dumnezeu, de asemenea a postit, după care a primit puterea de a deschide și închide stăvilarele cerului pentru a veni pe pământ ploaia aducătoare de roade. A postit în pustie, 40 de zile și 40 de nopți, Mântuitorul Însuși, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei, lasându-ne și nouă învățătură cum să postim: „Când postești, nu îți trîști ca fațarnicii; căci ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu, însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti fie” (Matei 6, 16-18).

Totuși se constată că foarte mulți creștini refuză să postească fiindcă nu cunosc rostul și semnificația postului probabil. Mulți nici nu manifestă interes să afle mai multe despre post. Unii cred – în mod simplist – că trebuie să ne abținem de la anumite mâncăruri numai fiindcă ar fi spurcate. De aceea, ei aduc ca argument împotriva practicii postului cuvintele Mântuitorului: „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om” (Matei 15, 11). Dar aici Mântuitorul nu vorbește de post, ci de tradiția iudaică a spălării mâinilor înainte de a mânca.

Abținerea de la anumite alimente, împreună cu abținerea de la păcate, eforturi care constituie postul, trebuie înțelese mai adânc. Altfel ele rămân forme goale de conținut, ritualuri legate de număr și cantități fără nicio legătură cu interiorul nostru și cu Dumnezeu. Postul este o jertfă. Este jertfa de voință, de supunere, de înfrânare și renunțare pe care o aducem lui Dumnezeu. Teoretic putem face orice, având în vedere libertatea cu care a fost înzestrat omul de la începutul său, dar de dragul lui Dumnezeu, al Patimilor lui Hristos, din iubire față de Maica Domnului și față de sfinți, renunțăm pentru o vreme la anumite plăceri, ne strunim firea înclinată spre îmbuibare și susținem examenul cumpătării.

Postul este un act de jertfă a creștinului față de Hristos, un gest menit să exprime mulțumirea față de El pentru jertfa supremă și să obțină prin el dispoziția de jertfă și compatibilitatea sa cu Hristos Cel Jertfit. În actul postului creștinul este jertfitor, și un jertfitor care se jertfește pe sine însuși de vreme ce face un gest de renunțare. El își pune jertfa la dispoziția lui Hristos, prin ea se încadrează în jertfa lui Hristos și astfel postul lui devine o jertfă sfințită. Ea nu rămâne un act formal, exterior, banal și subiectiv, ci

Muntele Carantania, Israel.

sfințitor al persoanei întregi. Fiind un act al sufletului și al trupului în același timp, jertfa postului, sfințită prin jertfa lui Hristos se întoarce asupra omului, sfințindu-i viața.

Aflăm din Sfânta Scriptură că postul este un mijloc de pocăință. Acest rost îl are și în creștinism. Postim miercuria fiindcă într-o zi de miercuri a fost vândut Mântuitorul Hristos și vinerea, fiindcă în această zi a fost răstignit. Postim înainte de marile sărbători creștine pentru a ne încadra în ele, adică pentru a trece prin ele, nu pe lângă ele. Postind, ne căim de păcatele noastre și suntem, prin jertfa noastră, solidari cu Jertfa lui Hristos. Postim înainte de a ne spovedi în semn de căință, dar și din dorința de a ne preda lui Hristos întreaga noastră viață. De aceea apelăm la post, care exprimă dispoziția noastră de jertfe oferite lui Hristos în stare de efort și pocăință.

Fiind jertfă, postul curăță de păcate, înalță spre Dumnezeu, sfințește și ajută la desăvârșire. Orice creștin care postește și se roagă este în legătură cu Dumnezeu și Îl convinge pe Dumnezeu prin aceste eforturi că este gata să-și deschidă inima pentru El.

Postul ajută la menținerea conștiinței trează. De aceea, Biserica Ortodoxă luptă pentru păstrarea neschimbată a postului. Faptul că s-a micșorat numărul de creștini postitori nu trebuie să ducă la renunțarea sau la diluarea unui tratament spiritual, și de ce nu și trupeșc, ce și-a dovedit eficiența de-a lungul atâtor veacuri. Postul nu trebuie să întristeze pe postitor. Dimpotrivă, trebuie să bucure pentru că prin el biruie ispitele. E bine de evitat postul cu surrogat alimentare ce nu poate fi numit post. Ne referim aici la tot felul de produse de sinteză din soia și altele identice care imită gustul produselor de origine animală. Acestea în loc să însănătoșească, de multe ori îmbolnăvesc, prin conținutul lor nociv, nenatural. Postul are în vedere și educarea voinței, ori prin consumarea acestor produse nu putem spune că facem proba voinței. De aceea e recomandat un post curat, tradițional, cu produse alimentare de origine vegetală în stare naturală, nesintetizate. E adevărat că astăzi, de cele mai multe ori, mâncarea de post presupune cheltuieli mai mari și timp mai mult pentru preparare, dar aceasta sporește și mai mult valoarea jertfei noastre.

Nu trebuie înțeles că Biserica este absurdă și detașată de nevoile oamenilor. Biserica este îngăduitoare cu toate situațiile care nu permit urmarea postului alimentar în întregime, dar aici lasă fiecăru creștin libertatea să-și arate sinceritatea și să practice postul sub alte forme. Este trist să auzim la creștini expresii prin care ignoră postul spunând că „e mai păcat să postești decât să postești”. Ne întrebăm după care logică? Dacă poftesc să jefuiesc o bancă e mai păcat decât jaful în sine? Nu poate fi adevărat acest lucru.

Între post și credință există o strânsă legătură. Numai acela poate posti care are credință și numai cel ce postește rămâne credincios. Așadar, să postim că bine ne va fi aici și în veșnicie. Amin. ■

Contraamiralul de flotilă (r) Ion-Dănuț Toader

Sâmbătă, 29 ianuarie 2011, Capela Cimitirului Ghencea Militar, București. În jurul catafalcului pe care este depus contraamiralul de flotilă (r) Ion-Dănuț Toader, fac de gardă amirali, ofițeri superiori de marină activi, în rezervă și în retragere. Printre ei sunt: viceamiralul dr. Aurel Popa, contraamiralul dr. Nicolae Vâlsan, contraamirali de flotilă Cristea Cuceșel și Cătălin Dumistrăcel, viceamiralul (r) ing. Ion-Alexandru Plaviciuș, contraamiralul (r) dr. Eugen Laurian, colegul de promoție de la Școala Militară Superioară de Ofițeri de Marină, comandor (r) dr. Ilie Manole, comandorii în retragere, veterani de război Nicolae Mujicov, Mircea Caragea, Petre Zamfirescu și Cristea Georgescu. Cuvântul de adio din partea Statului Major al Forțelor Navale este rostit de însuși șeful Statului Major al Forțelor Navale, viceamiralul dr. Aurel Popa.

„Ne luăm cu durere rămas bun de la camaradul nostru, contraamiralul de flotilă în rezervă Ion-Dănuț Toader, care trece astăzi linia orizontului, pentru a naviga pe o mare mai liniștită. S-a născut în ziua de 19 august 1947, în orașul Băicoi, Prahova, unde a urmat și cursurile Școlii generale, continuându-și studiile la Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” Breaza. După absolvirea cursurilor liceului militar, în anul 1965, a optat pentru Școala Superioară de Ofițeri de Marină din Constanța, iar în decembrie 1968 a devenit ofițer cu gradul de locotenent, specialist Arme sub apă, pe Dragorul de bază 16. După doi ani de serviciu a fost numit ofițer secund pe un alt dragor de bază, iar între anii 1975-1976 a fost comandantul aceleiași nave. În anul 1978 a absolvit Academia Militară Generală, Facultatea Arme, Secția Marină, iar după revenirea în Marina Militară, la puțin timp, a primit comanda unui divizion de nave auxiliare din cadrul Diviziei Maritime. În anul 1982 a fost mutat în garnizoana București, la Marele Stat Major, pe funcția de

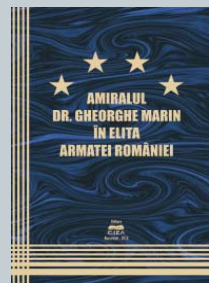
ofițer cu operațiile din Secția Marină, apoi din anul 1993 până în anul 2000 a îndeplinit funcția de șef al Biroului operații marină în cadrul Direcției Operații din Statul Major General. Poate părea o înșiruire seacă, dar ofițerul de marină cu experiență știe ce înseamnă acest traseu, multă muncă responsabilă și mari sacrificii. A participat la numeroase aplicații de nivel operativ și strategic, exerciții pe hartă, jocuri de război, vizite pe problematică militară în Bulgaria, Franța, Italia, Iugoslavia, Malta, Marea Britanie, Republica Moldova, Portugalia, Turcia, Ucraina și Rusia. Și tot în Rusia a mers în calitate de membru în comisile de achiziționare de tehnica de luptă. În țară, a participat la omologarea unor nave construite în șantierile navale autohtone, ori a făcut parte din comisile de examinare a ofițerilor de marină la absolvirea Colegiului de Apărare sau a Academiei de Înalte Studii Militare. A fost expert al Ministerului Apărării Naționale în comisia interministerială de purtare a negocierilor, în vederea încheierii tratatelor de frontieră și a acordurilor privind delimitarea spațiilor maritime și fluviale, între România și Bulgaria, și între România și Ucraina. În anii 1997 – 1998, a predat la Academia de Înalte Studii Militare cursul «Folosirea Marinelor Militare la pace». A fost brevetat timonier pentru competiții nautice internaționale, parașutist militar, radiotelegrafist de clasă și scafandru de luptă. În semn de recunoaștere a calităților deosebite dovedite ca ofițer de marină a fost decorat cu Ordinul «Meritul Militar», cu Medalia «Meritul Militar» și alte înalte distincții militare. A scris un mare număr de articole și studii de specialitate în presa militară și în publicațiile Ligii Navale Române, din a cărui Consiliu Director Național a făcut parte. De asemenea, în ultimii ani, s-a ocupat cu multă dăruire de Căruel Marinarilor, fiind iubit de către ofițerii de marină, veterani de război.

A fost un amiral cu o educație completă, instruit și studios, care a instruit la rândul său, a slujit cu dăruire și profesionalism categoria de forțe aleasă, FORȚELE NAVALE ROMÂNE, ce va rămâne pentru noi un model pe care, cu modestie, vom încerca să-l atingem. A fost un om cu o nețămurită dorință de cunoaștere, tânăr sufletește și deschis permanent noului, cu elan în a se dedica unor cauze nobile, cu simțul datoriei până la sacrificiu, generos, demn, modest dar și cu noblețe, entuzias, sensibil, afectuos și bun. A fost un om cu suflet mare, un tată afectuos și delicat, cu foarte mult umor și mare iubitor de artă, literatură, romane și poezie. Undeva, la mare, la bordul unui dragor ,o sifleee sună prelung, onor la amiral! **Adio Domnule amiral Ion - Dănuț Toader!**”

Liga Navală Română, al cărei președinte, Filiala București a fost contraamiralul (r) Ion-Dănuț Toader, își ia rămas bun cu emoție prin contraamiralul (r) Ioan Chiril. În ultimii ani, defunctul amiral s-a ocupat cu însoțirea și dragoste de Căruel Marinarilor, moment evocat cu multă sensibilitate de către comandorul (rtg) Nicolae Mujicov.

„Cântecul lebedei albastre”, un elogiu liric adus întregii activități depuse pentru Marină, pentru Tară de către contraamiralul de flotilă (r) Ion-Dănuț Toader, aparține contraamiralului (r) dr. Eugen Laurian, care i-a fost coechipier în demersuri importante la Haga și nu numai. (M.P.) ■

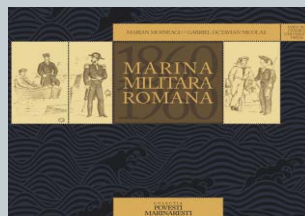

Amiralul dr. Gheorghe Marin în elita Armatei României, Clubul Amiralilor, coord. Marian Moșneagu, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, 2010, 696 p.

Lucrarea prezintă

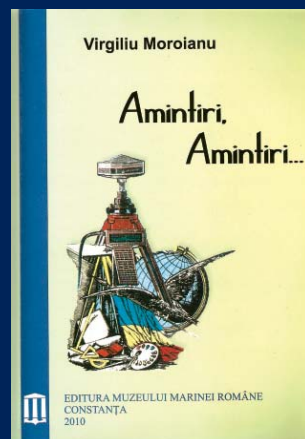
activitatea amiralului dr. Gheorghe Marin, dar și o serie de comunicări științifice însoțite de amintiri ale autorilor despre activitatea și personalitatea primului amiral, șef al Statului Major General. În cuvânt înainte, viceamiralul (r) Constantin Iordache, Președintele „Clubului Amiralilor”, sublinia: „Cel de-al 49-lea șef al Statului Major General nu a mai fost un ofițer din Forțele Terestre, ci un ofițer de marină, amiralul dr. Gheorghe Marin. Prin această nouă situație, România a intrat în rândul țărilor moderne, ca membră a Organizației Nord-Atlantice și a statuat ca în fruntea Armatei să se găsească, prin rotație, generali/amiralii din cele trei categorii de forțe, terestre, aeriene și navale. Această onoare pe care amiralul dr. Gheorghe Marin o face Forțelor Navale Române și „Clubului Amiralilor”, de a intra în istorie ca primul marinar șef al Statului Major General și a întregii armate, ne îndreptățește să-i dedicăm acest volum omagial, în paginile căruia personalități ale mediului academic, universitar și militar au dorit să-i evocă performanțele profesionale, abilitățile manageriale, activitatea științifică și conduita exemplară în familie și societate. Niciun alt marinar, în timp de pace, nu a avut o misiune mai dificilă precum cea a amiralului dr. Gheorghe Marin, de a fi în cea mai înaltă funcție a Armatei României. Din această postură, în această demnitate a avut de înfruntat inițial tradiția, neîncrederea și suspiciunea unora că un marinar poate să conducă întreaga armată. Cu o voință admirabilă, cu perseverență și o forță de muncă ieșită din comun amiralul dr. Gheorghe Marin a convins repede că este omul potrivit la locul potrivit și sub conducerea sa forțele Armatei României și-au îndeplinit cu înalt profesionalism misiunile din teatrele de operații terestre și maritime, unde au participat alături de cele ale NATO și Uniunii Europene. Stau măruie în acest sens aprecierile unanim pozitive ale partenerilor occidentali, precum și înaltele distincții pe care amiralul dr. Gheorghe Marin le-au primit de la aliații noștri. Solicitantul mandat de șef al Statului Major General nu l-a oprit să-și continue laborioasa activitate științifică, profesorul univ. dr. Gheorghe Marin publicând numeroase studii și lucrări de certă valoare și fiind, în același timp,

îndrumătorul unei serii de apreciații doctorii în științe militare, pe care l-a călăuzit și îndrumat în finalizarea unor teme de cercetare și publicarea unor teze de doctorat de excepție. Împlinind o datorie de onoare prin a dedica această originală și binemeritată lucrare celui mai merituos membru al „Clubului Amiralilor”, avem convingerea că și pe mai departe amiralul dr. Gheorghe Marin va slui cu aceeași demnitate și devotament instituția care l-a propulsat în galeria marilor personalități – Armata României.”

Marina Militară Română, Marian Moșneagu, Gabriel Octavian Nicolae, Editura Ovidius University Press, 2010, 126 p. În cuvânt înainte, amiralul prof. univ. dr. Gheorghe Marin, șef al Statului Major General (2006-2010), aprecia că, „Valorificarea într-o elevată și elegantă manieră artistică a ipostazelor cartofile a principalelor tipuri și clase de nave de luptă, nave-scoală și auxiliare românești, coroborată cu retrospectiva evoluției istorice a acestora reprezintă un inspirat și salutar demers publicistic, inițiat și finalizat de comandorii dr. Marian Moșneagu șeful Serviciului Istoric al Armatei și Octavian-Gabriel Nicolae, președintele Asociației Colectanților „Simion Tavitian” Constanța, la împlinirea a 150 de ani de la constituirea Forțelor Navale ale României.” Lucrarea prezintă aproximativ 200 dintre cele mai valoroase și reprezentative emisiuni cartografice care exemplifică, în instanțee fotografice și miniaturale unice, personalizate de circulația poștală și amprente epocii, parcul bastimentelor Marinei Române din perioada 1860-1960. De unde ideea acestei lucrări, ne spun chiar autorii în „Invitație la taifas”: „MARINA este deopotrivă ARMĂ, breaslă, spirit de aventură, generator de legende și sursă de inspirație poetică. În fața mării suntem cu toții captivii orizontului infinit, al dansului valurilor, contemplatorii tempestelor și proorocii șanselor sau neșanselor catargelor. Pictorii o imortalizează pe pânze, poeții o încorsetează în rime, exploratorii îi tulbură abisurile. În contrast cu rigoarea demersului și argumentelor de ordin istoric, am armonizat prezentarea cronologică a navelor de luptă cu reflecții, motto-uri și colaje poetice, menite să înnoibele mesajul artistic incontestabil al exponatelor. Sperăm ca, dincolo de acest modest omagiu pe care îl aducem Forțelor Navale cărora le aparținem prin profesie, crez și aspirații, inițiativa noastră să contribuie la reactivarea interesului național pentru binefacerile APEI prin ARTĂ și la relansarea abilităților de a valoriza economic privilegiul de a fi riverani Dunării și Mării Negre.” (M.E.)

85 de ani în slujba siguranței navigației AMINTIRI, AMINTIRI...

Scrierile autobiografice sunt o anume specie literară pe care marinarii au dezvoltat-o mai ales sub forma jurnalului de bord. Atunci când viața a fost generoasă, octogenarii, ei și-au așternut pe hârtie, pe baza fișelor de jurnal, memoriile. Dacă timpul a fost grăbit cu Victor Vlad-Delamarina (1870-1896), ori cu Jean Bart (comandorul Eugeniu Botez, 1874-1933), totuși a avut răbdare cu comandorul Nicolae Ionescu-Johnson (1875-1956), lăsându-i răgazul necesar întocmirii în două volume a lucrării „Însemnările unui marinar”. Desigur seria scrierilor autobiografice cu caracter memorialistic este bogată, ea fiind continuă, în actualitate, dar astăzi, la ceas aniversar, dorim să ne oprim asupra uneia, „Amintiri, amintiri...”, deoarece autorul și-a închinat 35 de ani din viață, în care a executat, cum afirma chiar domnia sa, „măsuratori topohidrografice de-a lungul litoralului românesc al Mării Negre”.

Născut, poate nu întâmplător, pe malul mării, la Constanța, în ziua de 12 ianuarie 1932, colonelul (rtg) Virgiliu Moroianu, provine dintr-o familie cu adânci rădăcini românești, oieri transilvăneni rămași din timpul unei constante transumanțe aici, pe pământul dintre Dunăre și Mare. De-a lungul timpului, mai bine de un veac, familia a devenit una multiregională, adică pe tulpina transilvăneană s-au alțoit ramuri originare din Moldova, Oltenia, Muntenia, lucru obișnuit, de altfel, în Dobrogea. Încercând să răspundă unor întrebări firești: „Cine suntem? De unde venim?”, autorul dezvoltă în prima parte a lucrării sale o amănunțită autobiografie,

apelând atât la izvoare scrise, cât și la cele iconografice. În această primă parte, fiind un caz tipic, își află elemente comune mulți dintre noi, dobrogenii de astăzi.

Cea de-a doua parte a scrierii sale, autorul o dedică amintirilor legate de profesia pe care și-a ales-o și pe care a practicat-o cu pasiune și profesionalism, așa cum precizăm mai sus, timp de trei decenii și jumătate. O muncă de migală, dusă în tăcere, cu tenacitate și dăruenie, în condiții nu întotdeauna idilice. Rezultatele celor două mari campanii de ridicări hidrografice, derulate în cadrul Direcției Hidrografice Maritime, au fost puse pe hârtie de către colegii de la cartografie, fiind folosite pentru desfășurarea unei navigații sigure pe coasta maritimă a României, atât de navele militare, cât și de cele civile.

Autorul îl ia părtaș pe cititor la periururile sale costiere, de la Musura la Vama Veche, dovedindu-se a fi un ghid autorizat, bun cunoscător al istoriei mult milenare a acestor locuri. Cu duioșie ne prezintă oameni și fapte trăite, de care slujitorii de ieri și chiar de astăzi ai Direcției Hidrografice Maritime își amintesc, iar cei de mâine își pot afla modele demne de urmat. Ne permitem a considera lucrarea domnului colonel (rtg) Virgiliu Moroianu, apărută în anul 2010, la Editura Muzeului Marinei Române, un dar aniversar oferit cu generozitate DHM-ului, la cei 85 de ani. La mulți ani instituției și oamenilor minunați care o slujesc! (M.P.)

Pentru o mai bună relaționare între dumneavoastră, cititorii revistei *Marina Română* și noi, Grupul Mass-Media al Forțelor Navale, așteptăm pe adresa redacției, str. Ștefăniță Vodă, nr. 4, Constanța, sau pe adresele de e-mail, prezentate în caseta tehnică, articole însoțite de fotografii pentru a fi publicate în paginile revistei, fotografii pentru rubrica „Ochiul Flotei”, în format electronic (.jpg 300 dpi), sugestii despre conținutul emisiunilor radio și TV *Scutul Dobrogei*, despre rubricile revistei, astfel încât produsele realizate de Grupul Mass-Media al Forțelor Navale să corespundă cât mai bine nevoilor de informare a personalului Forțelor Navale Române. Fotografiele trebuie să fie însoțite de informații complete care să cuprindă numele tuturor celor identificabili, informații despre subiectul acțiunii, data și locul unde a fost făcută fotografia, precum și numele și prenumele, unitatea, celui care a realizat-o. (M.E.)

PARÂME

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Rezolvarea careului din numărul trecut, CĂLĂTORIE... CU PLUTA:

Orizontal: 1) SCUFUNDATOR. 2) AMBARCATIE. 3) L – EST – CE – AC. 4) TA – TAS – NB – H. 5) ECHE – CUTERE. 6) AER – CORABII. 7) SALUPA – ET. 8) GT – AR – TC – ME. 9) R – C – ABURI – M. 10) AVENTURIERI. 11) SUPRAFATA – S.

Vertical: 1) SALTEA – GRAS. 2) CM – ACEST – VU. 3) UBE – HRA – CEP. 4) FASTE – LA – NR. 5) URTA – CURATA. 6) NC – SCOP – BUF. 7) DAC – URATURA. 8) ATENTA – CRIT. 9) TI – BEBE – IEA. 10) OEA – RITM – R. 11) R – CHEI – EMIS.

Ochiul Flotei

▲ 11 ianuarie 2011, Portul Militar Constanța. Deschiderea anului de instrucție în Forțele Navale Române. Instantaneul surprinde defilarea militarilor din Divizionul Nave Scafandri.

Foto: Bogdan Dinu

◀ 6 ianuarie 2011, Catedrala Arhiepiscopală Sf. Apostoli Petru și Pavel, Constanța. Forțele Navale au participat la sărbătoarea Bobotezei. În imagine Muzica Militară (în prim-plan sergentul Laura Miftode) și garda de onoare.

Foto: Bogdan Dinu

▲ 27 ianuarie 2011, Portul Militar Mangalia, Nava purtătoare de rachete Pescărușul. Aspect din timpul stagiului de practică al aspiranților de la cursul de bază pentru ofițeri desfășurat la Școala de Aplicație a Forțelor Navale „Viceamiral Constantin Bălescu”.

Foto: Diana Cucoșel

▼ 27 ianuarie 2011, Portul Militar Mangalia.

Aspect din timpul unui exercițiu de alertă de instrucție la Divizionul de rachete Navale. În prim-plan, cercetașii CBRN executând cercetarea zonei în vederea detectării posibilelor surse de contaminare.

Foto: Diana Cucoșel

▲ 26 februarie 2011, Comandamentul Flotei.

Family Photo cu o parte din foștii comandanți ai Flotei alături de actualul comandant al instituției. De la stânga la dreapta, contraamiralul de flotilă (r) Neculai Surlă, viceamiralul (r) Dorin Dănilă, viceamiralul dr. Aurel Popa, contraamiralul de flotilă dr. Alexandru Mirșu, contraamiralul de flotilă (r) Constantin Nasuia.

Foto: Ion BURGHÎȘAN, Comandamentul Flotei

